

De puerili Græcarū literarum doctrina liber.

Lodoico Enoco authore.

L. ENOCVS ADOLESCEN-
tulis Geneuensibus reliquísque suis
discipulis s. D. P.

Nihil ego malui vnquã, suauissimi
adolescentes, quàm vos optimis
statim ac breuissimis vtriusque linguæ
præceptionibus institui, ea tamen le-
ge vt à breuitate nūquam seiuncta ef-
fet facilitas. Propterea ante quinque
annos hoc in ludo vobis, tãquam è ta-
bulis quibusdã, prima Græcæ linguæ
elementa tradidi, in quibus ne otiosa
esset literarũ nuda appellatio, vnà cõ-
iuncta fuit facilis numerorum ratio.
Deinde in earum partitione fuerunt
etiam coniugationum characteres no-
tati. In nominũ inflexionibus, primæ
ex altera parte secunda respondet, &
Tertiæ Quarta: versui itẽ versus, tanta
facilitate vt qui vtranuis rectè norit,
ambas nouerit. In verbis, paucis tradi-
ta tẽporũ necessaria cognitione, duas

Ob. 6. II. 3440

2

fecimus συζυγίας, quarum altera continet præsens & imperfectum, imperfectoque simile secundum indefinitum cum suo secundo futuro: altera futurum primum, & ab eo deducta, indefinitum prius & perfectum. Quæ temporū collocatio dici non potest quàm certam, quàm perspicuã, quàmque facilem reddat verborum inflexionem. Deinde omniũ coniugationũ Paradigmata ordine descripsimus *κτ' πω κλίσιν ἐγκλιτικῶ*: sic vt omnibus semper modis idem verbum retineatur priusquã ad Indicandi modum redeas. Tãdem ἡ *περὶ σωπικῆ* tabella proposita est, terminationibus tantùm notatis, vt *ἐκ ταύτης τῆς ἀναλογίας*, sine vlllo negotio verba quælibet inflectantur. Id quod in Passiuis etiam & Mediis obseruatũ est. Nam Circũflexa & quæ in *μ* desinunt, aliis omnibus, vt tradimus, erunt multò faciliora. In reliquis persequendis, ab ea facili methodo ne discedere-

mus, summa fuit cautio. Eam verò rationem instituendi, quia re ipsa vobis vtilissimam facilimamque esse apprehendi, visum est in lucem proferre: vt & vos labore toties describendi liberem, & cum cæteris æqualibus vestris certare videam, vtri vberiores fructus ex hoc fundo percipiant, illine qui ab eius vsu à vobis non excluduntur, an vos potius quorū ea res est etiā micipi. In eo ego certamine cupio sic Christū vestras ingenii contētionēs suo Spiritu bene fortunare, vt de victoria ista, & vestra linguarū præstantiore cognitione cum Euangelii studio cōiuncta sic semper laudetur, vt Geneuēsis Ecclesiæ integritas incredibili parentum vestrorum erga Numen pietate iam celeberrima, fiat hinc etiam multò celebrior. Valete. Idib. Maii. M. D. LV.

LITERAE GRAE

corū sunt XXIII, quibus etiam
numeros suos notant.

Figura. Nume.

Monas.

A α 1

B β 2

Γ γ 3

Δ δ 4

E ε 5

ς 6

Z ζ 7

H η 8

Θ θ 9

Decas

I ι 10

K κ 20

Λ λ 30

M μ 40

N ν 50

Ξ ξ 60

O ο 70

Π π 80

Ϝ ϝ 90

Figura. Nume.

Centum.

Ρ ρ 100

Σ σ 200

Τ τ 300

Υ υ 400

Φ φ 500

Χ χ 600

Ψ ψ 700

Ω ω 800

Ϟ ϟ 900

Mille.

α 1000

β 2000

γ 3000

δ 4000

ε 5000

ς 6000

ζ 7000

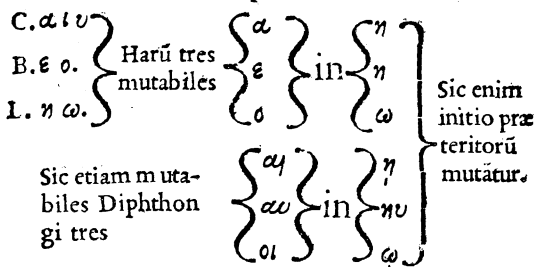
& sic in reliquis.

α φ ν ε 1555

A.iii.

L I T E R A R V M P A R T I T I O .
 Literæ vel sunt Vocales, vel Conso-
 nantes.

Vocales septem.

Quæ tres priores cū ε, ι & ου immutabilibus Propriæ sunt. Tres posteriores cum υ & ω, Impropiæ. Α α

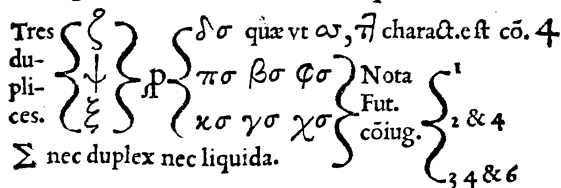
Consonantes XVII, quarum

Mutæ IX.

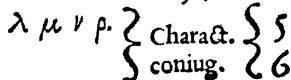
Tenues Mediæ Aspiratæ.

Semiuocales VIII, quarum

Liquidæ IIII,

De Spiritu.

Spiritus vel tenuis est' vel densus'.
Appingiturque semper vocali initio
dictionis positæ alter è spiritibus, vt ἀν-
δρες, ἡ ἀποδιδάσκαλος, ῥώμη. Nam prin-
cipio dictionum semper sic pingen-
dū est ὕ & ῥ. Sed quoties geminatum
erit ρ, pinges ῥῥ, vt πῶρῥω.

De Sonis vocum siue Accentu.

Soni vocū }
quot sunt? } { Acutus '
Tres. Qui? } { Grauis'
} { Circūflexus ex utroq; ~

Circūflexus nūquam ponitur nisi
in longa syllaba, eaque vel vltima, vt
ποιῶ: vel penultima sequente breui, vt
μοῦσα, μουσα, δούλοι. Nam αι & οι, con-
sonante nulla addita in fine dictionis,
habentur breues in ratione accētuum.

Acutus nunquam ponitur in tertia
à fine, nisi extrema sit breuis, vt ἀνδρω-
πος. Sed in secunda si notetur, necesse
est vtrāque postremā vel breuem esse,
vt λόγος: vel λόγαν, vt μουσας: vel cer-

tè posteriore, vt *παμφίλου*.

In fine dictionis Acutus si ponatur, necesse est sententiæ extremam dictionem illam esse, vt *πρώτα φίλων χρινά*. Alioqui si post extremam acutam in eadem oratione sine distinctione vox aliqua sequatur, ex acuto fiet tonus grauis, cuius nullus alius est vsus, vt *χρινά φίλων πρώτα*.

De Apostropho.

Apostrophus nota est reiectæ à fine dictionis vel vocalis *α ε ι ο*, vel diphthongi *αι & οι*, ob sequentem in altera dictione vocalem, vt *βάσκ' ἴσι* pro *βάσκε ἴσι*.

Observatio.

Si vocalis sequatur aspirata, vbi reiecta fuerit præcedens vocalis, tenuis consonās si affuerit, mutabitur in aspiratam, id est *π* in *φ*, *κ* in *χ*, *τ* in *θ*, vt *ἀφ' ἡμῶν* pro *ἀπ' ἡμῶν*, *καθ' ἡμῶν* pro *καί' ἡμῶν*, *νύχθ' ὄλιω* pro *νύκτ' ὄλιω*, vbi vides non solum *τ* in *θ*, sed *κ* in *χ* mu-

tari: quia tenuis ante aliam aspiratam nunquam ponitur apud Græcos in eadem dictione, sed ante suam potest, vt βακχος, σαπφώ: nam eadem aspirata non potest nullis interpositis literis geminari.

Ex literis coalescūt syllabæ, è syllabis dictiones, ex quibus oratio efficitur.

ORationis partes sunt octo, eadem quæ Latinorū, si Latinis esset Articulus, aut Græcis Interiectio quam sub Aduerbio comprehendunt.

Partes orationis quæ declinantur cū casu, sunt quatuor: Articulus, Nomen, Pronomen, & Participium. Articulus præpositus cæteris vocibus, earum genus indicat vt ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, τὸ ξύλον, ὁ χὲ ἢ αἰθρῶπος, ὁ χὲ ἢ καὶ τὸ ἄρπαξ.

Atque hæ voces flectuntur quinque Casibus: & Numeris tribus: Dualem enim habent Græci.

ARTICVLVS DVPLIX.
Præpositiuus. Subiunctiuus.

	M.	N.	F.	M.	N.	F.
S.	N.	ὁ	τὸ	ἡ	οἱ	οἱ
	G.	τοῦ		τῆς	οἶ	ἧς
	D.	τῷ		τῇ	οῖ	ῆι
	A.	τῷ	τῷ	τῷ	οἷ	οἷ
D.	N. & AC. τῷ		τῷ	οἷ		αἷ
	G. & D. τοῖν		τοῖν	οἶν		αῖν
P.	N.	οἱ	ταῖ	αἱ	οἱ	αἱ
	G.	τῶν		τῶν	οῶν	αῶν
	D.	τοῖς		ταῖς	οῖς	αῖς
	A.	τοῖς	ταῖ	ταῖς	οῖς	αῖς

Articuli nō habent Vocatiuum, neque omnino Ablatiuum Græci.

Nominatiuus & Accusatiuus duales sunt similes, vt Genitiuus & Datiuus.

Quot sunt declinationes Græcorum nominum? Quinque: quatuor Parisyllabica, & vna Impaisyllabica.

PRIMA.

Quæ nomina sunt
primæ decli. in $\begin{cases} as \\ ns \end{cases}$
Mascul.

Quorū G. in ου.

vt $\begin{cases} \text{ὁ Αινείας} \\ \text{τοῦ Αινείου} \\ \text{ὁ Αγχίσις} \\ \text{τοῦ Αγχίσου} \end{cases}$

SECUNDA.

Quæ nomina
sunt secundæ
decli. Fœm. in $\begin{cases} a \\ η \end{cases}$

Quorū G. in ης.

vt $\begin{cases} \text{ἡ μοῦσα} \\ \text{τῆς μουσῆς} \\ \text{ἡ Ἰμὴ} \\ \text{τῆς τιμῆς.} \end{cases}$

Quæ sic declinantur.

	S.	D.	P.	S.	
N. as	ης	α	αι	α	η
G. ου		αι	ῶν	ης	
D. α	η		αις	α	η
A. αι	ω		ας	αι	ω
V. α	η		αι	α	η

Quædā Primæ ge-
nitiviū habent per
α, vt ὁ Θωμαῖ, τοῦ
Θωμά. Sic Λούκας
τοῦ Λούκα. In τῆς fi-
nita vocatiuū ha-
bēt per α, vt ὁ Ἰω-
φῆτης ὦ Ἰωφῆτα.

Finita in δα, εα, ϑα
& α purū, habent
genitiuū in as, &
datiuum in α, vt
ἡ σφαίρα τῆς σφαι-
ρας τῆ σφαίρα.
Sic & μναῖ μναῖς
μναῖ.

TERTIA.

Quæ est tertia?

Est mascul. fœm.

cōm. in *ος*, & neut.

in *ον*, quorū geni-

tivus in *ου*, vt

ὁ Μενέλαος.

ἡ ὀδός

ὁ καὶ ἡ αἰθρῶπος

τὸ ξύλον.

QUARTA.

Quæ est quarta?

Est mascul. fœm.

cōm. in *ως*, & neut.

in *ων*, quorū geni-

tivus in *ω*, vt

ὁ Μενέλεως.

ἡ δγώς

ὁ καὶ ἡ βύρεως

τὸ βύρεων.

Quæ sic declinantur.

M.			N.			M.			N.		
S.	D.	P.	S.	D.	P.	S.	D.	P.	S.	D.	P.
N. <i>ος</i>	<i>ον</i>	<i>ω</i>	<i>οι</i>	<i>α</i>	<i>ως</i>	<i>ων</i>	<i>ω</i>	<i>ω</i>	<i>ω</i>	<i>ω</i>	<i>ω</i>
G. <i>ου</i>	<i>οιν</i>	<i>ων</i>	<i>ων</i>		<i>ω</i>	<i>ων</i>	<i>ων</i>	<i>ων</i>			
D. <i>ω</i>		<i>οις</i>	<i>α</i>		<i>ω</i>		<i>ως</i>	<i>ω</i>			
A. <i>ον</i>		<i>οις</i>	<i>α</i>		<i>ων</i>		<i>ως</i>	<i>ω</i>			
V. <i>ε</i>	<i>ον</i>	<i>οι</i>	<i>α</i>		<i>ως</i>	<i>ων</i>	<i>ω</i>	<i>ω</i>			

Hæc declinatur vt Articulus masculinus & neuter.

Quarta fit à tertia mutato *ο* in *ω*, *οι* in *ως*, *ου* in *ω*. Neutorū etiam *ο* mutatur in *ω* abiecto *ν*, & *α* in *ω*.

Neutorū in *ον* quædam Attico more abiciunt *ν*, vt δῆμος, τοῖςτο, τοῖςτο. Sic &

Pronomina ; *Τούτο, ἐκείνο αὐτό.*

Quinque Accusatiuū etiam habent
*σιν, ἀπὸς ἀπὸ, ἕως ἕω, κέως κέω, κῶς
 κῶ, λαγῶς λαγῶ.*

Vnicum in ῶς est neutrum, *ὅχρεῶς,
 ὅν ῥεῶ.*

Q U I N T A.

Quæ nomina sunt quintæ decli-
 nationis? Imparsyllabica, quorū ge-
 nitivus in *ος*, ut *ὁ πᾶν, τῷ πᾶνος.*

Quæ sic declinantur,

	S.	D.	P.
N.	varius est.	ε	ες
G.	ος	οιν	ων
D.	ι		σι
A.	α		ας
V.	similis Nom.		ες

D E A C C U S A T I V O.

Formant Accusatiuū per *ν* finita in *ις*
 vel *ες*, quorum genitivus est in *ιος* vel
υος, ut *γένεσις γενέσιος γένεσιν, Εεινύς Εειν-
 νύος Εεινύω.* Et finita in *αυς* vel *οις*, ut
ναῦς ναὸς ναῦω, βοῖς βοός βοῦω.

Accusatiuum habēt tam per α quàm per υ Barytona in ις vel εις, quorum genitiuus in οδος : vt Πάεις Πάειδος, τ̃ Πάειδα κ̃ Πάειν : Νέηλις Νηήλυδος τ̃ Νηήλυδα κ̃ Νηήλιω.

DE VOCATIVO.

Nomina quorum genitiuus per νίος, formant vocatiuum à genitiuo, ablato τος, vt λέων, λέοντος, ὦ λέον.

In quibus ε diphthongon sequitur, fit vocatiuus auferendo σ à nominatiuo, vt βασιλεύς ὦ βασιλεῦ, παῖς ὦ παῖ.

Vocatiuū habēt in ερ acuta quatuor in ηρ, πατήρ, δαήρ, σωτήρ, αἰήρ : ὦ πάτερ, δάερ, σῶτερ, αἰέρ. Sic & grauitona in ηρ, vt μήτηρ ὦ μήτερ, quæ datiuum habent in αῖσι, vt πατράσι.

DE DATIVO PLURALI.

Datiuus pluralis quintæ declinationis formatur à datiuo singulari, σ posito ante ι, vt τῶ δημοθενεῖ, τοῖς δημοθενεσι.

Literæ datiuī singularis à datiuo plurali semper reiiciēdæ, ν τ δ θ. vt τῆ λαμ

πάδι τῶν λαμπάσι, ὁ λέων τῶν λέοντι τοῖς
λέουσι.

Cur λέουσι potius dicendum quàm
λέουσι? Quia quum dativus singularis,
ἢ reiectis, in secunda à fine ε̄ habet, in
plurali eius loco ponitur ει, & ου pro ο.
Nam ᾱ remanet solum, sed in plurali
longum censetur, vt ἰσάντι ἰσᾶσι.

Quæ nomina pluralem dativū for-
māt à singulari nominativo, adiicien-
do ι? Finita in δς, ξ vel ψ, vt ὁ βασιλδς
τοῖς βασιλῶσι. ἀνάξ, ἀνάξι. ἀραψ, ἀραψι.

QUINQUE DECLINATIONES Contractorum.

M. } Pri- F. } in ης ma c. }	M. } Se- F. } in ις cunc. }
N. in ες & ος	da N. in ι
Genit. εος in ος	Genit. in ιος
vt ὁ Δημοθένης.	ὁ ὄφις
τοῦ Δημοθέεος νος	τοῦ ὄφιος ις?
τῶ Δημοθέει νψ.	τῶ ὄφιι ὄφι. ❧

Earum declinatio.

		Primæ			Secundæ
S.	{	N.	ης	ες ος	ις ι
		G.	εος ους		ιος
		D.	ἔτι ↓		ιι ι
		A.	εα η	ες ος	ιι ι
		V.	ες	ες ος	ι ι
D.	{	N.	ες η		ιι
		G.	εοιη οιη		ιοιη
P.	{	N.	εες εις	εα η	ιες ις ια ι
		G.	εωη ωη		ιωη
		D.	εοι		ιοι
		A.	εας εις	εα η	ιας ις ια ι

IN PRIMAM CONTRACT.

Vocatiuus definit in ες vt Δημόδε-
ves, accentu in tertia à fine.

Obferuatio I.

Accufatiuus εα cōtrahitur in η, vt Ὀ-
φυής, τὸν Ὀφυέα, Ὀφυν̃, & Atticè Ὀν Ὀφυᾶ.
Atticis enim quorum nominatiuus est
in ης purum, accusatiuus εα cōtrahitur
in α.

Obferuatio II.

Propria in ης certis cafibus etiam parifyllabicè declinantur.

ὁ Αεισοφάνης,

τῷ Ἄρεισοφάνεος,

τῷ Ἄρεισοφάνει,

τὸν Ἄρεισοφάνην,

ὦ Ἄρεισοφάνες,

Ρ.οὶ Ἄρεισοφάναι,

τοὺς Ἄρεισοφάνεις.

Ἄρεισοφάνους.

Ἄρεισοφάνη.

Nam Ἄρεισοφάνεας, ης diceremus imparifyllabicè.

Sic composita ab ἔπος, vt

ὁ Ἐπιάετης,

τῷ Ἐπιάετῆος.

οὶ Ἐπιάεται,

τοὺς Ἐπιάετας.

Α κλέος cōposita, ferè sic cōtrahūtur,

ὁ Ἡρακλέης,

Ἡρακλῆς.

τῷ Ἡρακλέεος,

Ἡρακλέους.

τῷ Ἡρακλέει,

Ἡρακλῆ.

τὸν Ἡρακλέεα,

Ἡρακλέα.

ὦ Ἡρακλέες,

Ἡρακλῆς.

Obferuatio in Secundam.

Frequentius tamen Secunda habet

B.i.

obliquos per ε purū quàm per ι, & tum εἰ in ϛ contrahitur, & εα in η, εες & εας in ϛς, vt in prima: sed hīc nullus genit. cōtrahitur, vt πόλεος, πόλει πόλις, πόλεες, πόλεας, πόλις, ἤ πολέων. σινήπεα σινήπη, σινήπέων. Nam genitiuus si singulariter nō cōtrahitur, nusquā contrahetur.

Tertia est masc. in εἰς, quorum genit. in εός, vt ὁ βασιλεις

Quarta est fœm. in ὦ & ὠς, quorum genit. in ὄος cōtrahitur in οἷς, vt διδῶ.

S.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{εἰς,} \\ \text{έος.} \\ \text{εἶ,} \quad \text{ϛ.} \\ \text{έα.} \\ \text{εῦ.} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{εἰς.} \\ \text{ἦος.} \\ \text{ἦι.} \\ \text{ἦα.} \\ \text{δῦ.} \end{array} \right.$	<i>vel Ionicas sine cōtractione ε per η.</i>	$\left\{ \begin{array}{l} \text{εἰς.} \\ \text{ἦος.} \\ \text{ἦι.} \\ \text{ἦα.} \\ \text{δῦ.} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὦ,} \\ \text{ὄος,} \\ \text{οἶ} \\ \text{ὄα,} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὠς.} \\ \text{οἷς.} \\ \text{οἶ.} \\ \text{ὠ.} \end{array} \right.$					
							D.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{έε.} \\ \text{έοιν.} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἦε.} \\ \text{ἦοιν.} \end{array} \right.$	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὦ.} \\ \text{οἶν.} \end{array} \right.$	Contracta Quartæ in

Quinta est neu $\{as\} purū, \} vt \{ κρέας.$
 trorū tantū in $\{εας \} κέρας.$

Quorum genitiuus in $αῖος, αος, ως.$

S.	$\{$ $ας, εας,$ $αῖος,$ $απι,$	$\{$ $αος,$ $αι,$	$\{$ $ως.$ $α.$	Neutorum no- minatiuus, accu- satiuis & vocati- uius vbique simi- les, sed in plurali semper finiūt in α
D.	$\{$ $ατε,$ $αῖοιν,$	$\{$ $αε,$ $αοιν$	$\{$ $α.$ $ων.$	
P.	$\{$ $ατα,$ $ατων,$ $ασι.$	$\{$ $αα,$ $αων,$	$\{$ $α.$ $ων.$	

Vsitatissimi sunt genitiui Attici per ω purum, vt τῶ Δημοδένεως, τῶ Δημοδένεων, τῆς πόλεως, τῆς πόλεων, accentu in tertia à fine.

Quæ nomina Græcis sunt ὀλιγοπάθη? Primùm adiectiua in $ες$ acutum, per $εος$ declinata: vt ἡδύς, ἡδέος. Contrahuntur enim tantū per $ϕ$ in Datiuo Singulari, Nominatiuo, Vocatiuo & Accusatiuo Plurali, vt in prima Declinatione Contractorum. Deinde Substātiua in $ες$ tam acutū quàm barytonum (id est

nullo accentu notatū) inflexa per vos: quæ plural. illis solūm casibus cōtrahunt *ues* & *uas* in *ūs*: vt ὁ ἰχθύς, ἰχθύος: βόϋς, βόϋος. Postremò Comparatiua cōmunia in *ων*, accusatiuo etiam singulari, & plurali neutro contrahuntur in *ω*, & plurali masculino in *οις*.

Declina ἡδύς ὀλιγόπατος adiectiuum.

Mascul. & Neutrum,

N.	{ ἡδύς, ἡδύ,	{ ἡδέε, ἡδέοιν.	{ ἡδέες, ἡδέϊς. ἡδέα.
G.	ἡδέος,		ἡδέων,
D.	ἡδέϊ, ἡδέϊ,		ἡδέσι,
A.	{ ἡδέα, ἡδύ		{ ἡδέας, ἡδέϊς. ἡδέα.
V.	ἡδύ.		

Fœmininum.

N.	ἡδέϊα,	ἡδέια,	ἡδέϊα,
G.	ἡδέϊας,	ἡδέϊαυ.	ἡδέϊων,
D.	ἡδέϊα,		ἡδέϊας,
A.	ἡδέϊαυ,		ἡδέϊας,
V.	ἡδέϊα.		ἡδέϊα.

Adiectiua quorum vox tertia est in

υ',secundam habent in φα.

Sic masc. & neutr.

N.	} ἡμους,	D. ἡμίσει, σφ.		
			} ἡμου,	A. } ἡμοσιν,

Fœmininum,

N. ἡμίση,	D. ἡμεία,
G. ἡμείας.	A. ἡμίσην.

Declina ὁ ἰχθύς substantiium.

S. ὁ ἰχθύς,	D. τῷ ἰχθύϊ.	P. οἱ ἰχθύες,	ῥῆς.
τῷ ἰχθύϊ,	τοῖν ἰχθύϊν.	τοῖς ἰχθύϊν.	
τῶν ἰχθύϊ,	τοῖς ἰχθύϊσι.		
τοῦ ἰχθύϊ,	τοῖς ἰχθύϊσιν,	ῥῆς.	
ᾧ ἰχθύϊ.	ᾧ ἰχθύϊσιν,	ῥῆς.	

Declina ὁ βόσκεις substantiium baryt.

S. ὁ βόσκεις,	D. τῷ βόσκει,	P. οἱ βόσκεις,
τῷ βόσκει,	τοῖν βόσκειν.	τοῖς βόσκειν,
τοῦ βόσκει,	τοῖς βόσκεισιν,	
τοῦ βόσκει,	τοῖς βόσκεισιν,	
ᾧ βόσκει.	ᾧ βόσκεισιν.	

Declina Comparatiuum in ων.

S. ὁ καὶ ἢ	D. ᾧ καὶ τοῖ	P. οἱ καὶ αἱ	μείζονες,
μείζων.	μείζονε.	οες, οες.	

B.iii.

τῆ καὶ τῆς μείζονος.	τοῖν καὶ τοῖν μειζόνων.	τῶ μειζόνων.
τῶν καὶ τῆ μείζονι.		τοῖς καὶ τοῖς μεί- ζοσι.
τοῖν καὶ τῶν μείζονα.		τοῖς καὶ τοῖς μείζο- νας, οας, οες.
ὧ μείζων.		ὧ μείζονες, οες, οες.

Neutr.

τὸ μείζον, τὰ μείζονα, οα, ω, &c.

Quæ nomina cōtrahuntur tantùm in plurali per οῖς? Imparifyll. in οες, vt,

S.	D.	P.
N. ὁ βοῦς,	βόε,	βόες, βοῖς.
G. τῶ βοός,	βοοῖν.	βοῶν,
D. τῶν βοί,		βοσί,
A. τῶ βοῦ καὶ		βόας, βοῖς.
βόα,		βόες, βοῖς.
V. ὧ βοῦ.		

Quæ nomina appellātur ὀλιγοπάθη?
Quæ aut in omnibus, aut certè in plu-
rimis casibus contrahuntur, siue pari-
syllabica ea sint, siue imparisyllabica:
vt νόος, νοῖς, σιμόεις, σιμοῖς.

Flecte ὁ νόος, νοεῖς.

S.

νόος,	νόου,	νόῳ,	νόον,	νόε,
νοεῖς,	νοεῖς,	νοῶ.	νοεῶ,	νοεῖς,
νοεῖς,	νόος,	νοί,	νοεῶ,	νοεῖς.

D.

νόῳ,	νόοιν,
νώ,	νοῖν.

P.

νόοι,	νόων,	νόοις,	νόοες,	νόοι.
νοῖ,	νοῖν,	νοῖς,	νοεῖς,	νοῖ.

Sic,

ῥόος,	πλόος,	ἀπλόος,	διπλόος.
ροεῖς,	πλεῖς,	ἀπλεῖς,	διπλεῖς.

Flecte adiectivum Masc. & neut.

S.

D.

P.

N.	{ ἀπλόος οἷς,	ἀπλόω ὦ,	{ ἀπλόοι, οἷ.
	{ ἀπλόον ἔν,	ἀπλόοιν οἶν,	{ ἀπλόα ἄ.
G.	ἀπλόος ἔ,		ἀπλόων ἄν.
D.	ἀπλόῳ ῶ,		ἀπλόοις οἷς.
A.	ἀπλόον οῦο,		{ ἀπλόους ὦς,
			{ ἀπλόα, ἄ,
V.	{ ἀπλόε ἔ,		{ ἀπλόοι οἷ,
	{ ἀπλόον ἔν.		{ ἀπλόα ἄ.

B.iiii.

Fœmininum.

N. ἀπλόη, ἥ.	ἀπλόα, ἀ.	ἀπλόαι, αῖ.
G. ἀπλόης, ἥς.	ἀπλόαιν, αῖν.	ἀπλόων, ὠν.
D. ἀπλόη, ἥ.		ἀπλόαις, αῖς
A. ἀπλόῳ, ῶ		ἀπλόας, αῖς.
V. ἡ ἀπλόη, ἥ.		ἀπλόαι, αῖ.

Sic,

τειπλόος,	τειπλοῦς,
τειπλόον,	τειπλουῶ.
τειπλόη,	τειπλή.

Sic,

ἀργυρός,	ἀργυρεῖς.
ἀργυρόν,	ἀργυροῦ.
ἀργυρά,	ἀργυρᾶ.

Sic,

χρυσός,	χρυσοῖς.
χρυσόν,	χρυσουῦ.
χρυσή,	χρυσῆ.

Sic,

χαλκός,	χαλκεῖς.
χαλκόν,	χαλκουῦ.
χαλκή,	χαλκῆ.

Hæc postrema plerisque omnibus

placet contrahi à primitiuis in εος, εα
vel εν & εον : fed analogia magis pofcit
ab όος όα, vel όη όον formari.

Sed in fequente fit fyncope.

ἀ̂̄ θεός, ἀ̂̄ θεός.
ἀ̂̄ θρόον, ἀ̂̄ θρόον & ἀ̂̄ θεοῦ.
ἀ̂̄ θρόα.

Declina ἡ̄̄ όίς.

όίς in omnibus cafibus cōtrahit όί in ου.

S.	D.	P.
ἡ̄̄ όίς, όίς,	όίε, όίε,	όίες, όίες, όίς.
όίος, όίος,	όίοιν, όίοιν.	όίων, όίων,
όίι, όίι,		όίσι, όίσι,
όίν, όίν.		όίας, όίας, όίς.

Declina ἡ̄̄ ναίς.

S.	D.	P.
ἡ̄̄ ναίς,	νάε,	νάες, νέες,
ναός, νεώς,	ναοίν.	ναών, νεών,
ναί,		ναισί, νηεσι,
ναῦ,		νέας, ναῖς,
ναῖς, ναῖ.		νάες, νέες.

Vel loco α prioris ſyllabæ ponendo η,
νηῖς, νηός, νηί, νηῖα, νηῖε, νηῖες, Ionicè, &c.

Flecte ἡ γαῖς.

S.	D.	P.
ἡ γαῖς,	γαῖε,	γαῖς,
γαῖος,	γαῖον.	γαῖων, γαῖων.
γαί,		γαῖοι,
γαῖῶ,		γαῖς,
γαῖ.		γαῖς,

Flecte ἀνὴρ.

ὁ ἀνὴρ,	ἀνέρε,	ἀνέρες,
ἀνέρος,	ἀνέρον.	ἀνέρων,
ἀνέρι,		ἀνδράσι,
ἀνέρα,		ἀνέρας,
ἀνερ.		ἀνέρες.

Sed in omnibus obliquis ε mutatur
Oratoribus in ρ, ut ἀνδρός, pro ἀνέρος.

Flecte πατήρ & μήτηρ.

S.	D.	P.
πατήρ μήτηρ,	τέρε, βέ,	τέρες, τρέες,
τέρος, βός,	τέρον, βῶν.	τέρων solùm.
τέρει, τεί,		τράσι,
τέρα solùm.		τέρας tantùm.
τερ.		τέρες, βές.

Sic θυγάτηρ, quod etiã habet θυγατέρα,

& θύλαβα, τέρες, βές, τέρας, βας. Sic γαστήρ.

Declina ἡ γαστήρ.

ἡ γαστήρ, ὡ γαστῆκε, γαστῆκες,

pro γαστῆξ.

γαστῆκος, γαστῆκων. γαστῆκῶν,

γαστῆκί, γαστῆξί,

γαστῆκα. γαστῆκας,

ὡ γαστῆ. γαστῆκες.

Declina τὸ ὕδωρ.

τὸ ὕδωρ, ὕδατε, ὕδατα.

pro ὕδατος,

ὕδατος, ὕδατων. ὕδατων,

ὕδατι. ὕδασι.

Declina τὸ δένδρον & τὸ γένος.

τὸ δένδρον, τὸ γένος,

δένδρον, γένος,

δένδρονι, &c. γένονι, &c.

Vel καὶ πῶς μεταθέσθαι,

τὸ δένδρον, { vel } δένδρονος, δένδρονος,

δένδρονος, { } δένδρονος. δένδρονος, ενος,

δένδρονι, ρι.

τὸ γένος, { vel } γένος,

γενός, { } γένους.

Ὁ δάκρυ,
 δάκρυος, δάκρεος.
 δάκρυϊ, vel δάκρει, κρψ.
 Ὁ δάκρυον, δακρύου.

Obferuatio.

Neutra in υ fi fecundam à fine longam habent etiam pofitione, flectuntur per εος, vt,

ἀΐυ, ἀΐεος. πῶη, πῶεος.

Sin breuem, retinent fuum υ, vt,

ζόνυ, ζόνυος. δῶρυ, δῶρυος.

Sic δάκρυ, quia α penultimã habet breuem, habet δάκρυος per υ. Rurfus ob id quòd α etiam longum eft pofitu, υ mutabitur in ε, vt δάκρυ, δάκρεος vel δάκρυος, &c.

Declina ὁ σιμόης.

S.

ὁ σιμόης, ὄεντος, ὄεντι, ὄειτα,
 σιμοῖς, οὐῶτος, οὐῶτι, οὐῶτα, ὦ σιμοῦ

D.

τῶ ς σιμόεντε, ὄεντοιν.
 χῶ ὦ σιμοῦτε, οὐῶτοιν.

S.

οἱ Ἐ {σιμῶντες, οἰόντων, οἴσι, οἰόντας.
 ὦ {σιμοῦντες, οἰώτων, οἰῶσι, οἰώτας.

Sic Partic. in ἔων verborū contract.

S.

ὁ χὶ {ποιέων, εἰόντος, εἰόντι, εἰόντα,
 ὦ {ποιῶν, οἰῶτος, οἰῶτι, οἰῶτα.
 καὶ {ποιέον, ποιέον,
 ὄ {ποιουῶ, ποιουῶ.

D.

ὄ χὶ {ποιέοντε, εἰόντων,
 ὦ {ποιουῶτε, οἰῶτων.

P.

οἱ Ἐ {ποιέοντες, εἰόντων, εἰοισι, εἰόντας,
 ὦ {ποιουῶντες, οἰώτων, οἰοισι, οἰῶντας.
 ταὶ χὶ {ποιέοντα, εἰόντα,
 ὦ {ποιουῶτα, οἰῶτα.

S.

ἡ Ἐ {ποιέουσα, ἐξσης, εἰούση, εἰουσαμ,
 ὦ {ποιούσα, ἔσης, ούση, οὔσαμ.

D.

ταὶ χὶ {ποιέουσα, ἐξσαμ,
 ὦ {ποιούσα, ἔσαμ.

P.

αἵ κ' ἔποιέσσαι,	εἰσῶν,	εἰσάτης,	εἰσάτης.
ὧ ἔποιῖσαι,	ἔσῶν,	ἔσάτης,	ἔσάτης.

Sic participia in αῶν.

S.

ὀκτα ἔβοάων,	δόντος,	δόντι,	δόντα.
ὧ ἔβοῶν,	δόντος	δόντι	δόντα.
ὄκτ' ἔβοῶν,			βοῶν.
ὧ ἔβοῶν,			βοῶν.

Sic participia in ὀων.

ὀκτ' ἔχευσῶν,	ὀόντος,	ὀόντι,	ὀόντα.
ὧ ἔχευῶν,	οῦντος,	οῦντι,	οῦντα.
ὄκτ' ἔχευσῶν,			χευῶν.
ὧ ἔχευσῶν,			χευῶν.

Flecte χεῖρ.

S	D.	P.
N. ἡ χεῖρ	τῷ χεῖρε,	αἱ χεῖρες,
G. τῆς χειρός,	τῶν χειρῶν.	τῶν χειρῶν,
D. τῇ χεῖρ,		ταῖς χεῖράς,
A. τὴν χεῖρα,		ταῖς χεῖρας,
V. ὧ χεῖρ.	ὧ χεῖρε.	ὧ χεῖρες.

Declina ὁ ἀρῆς.

N. ὁ ἀρῆς,

G. τῷ ἀγῶνι,	ἀγῶνος & ἀγῶνως	
D. τῷ ἀγῶνι,	ἀγῶνι, ἀγῶνι,	ἀγῶνι,
A. τὸν ἀγῶνα,	ἀγῶνα, ἀγῶνα,	ἀγῶνα.
V. ὦ ἀγῶν.		

Declina ὁ ἦϊς in quinta declinatione.

S.	D.	P.
N. ὁ ἦϊς,	ἦϊε, ἦϊε,	ἦϊες, ἦϊες,
G. ἦϊος, ἦϊος,	ἦϊοιν, ἦϊοιν,	ἦϊῶν, ἦϊῶν,
D. ἦϊε, ἦϊε		ἦϊεσσι καὶ ἦϊάσσι,
A. ἦϊα, ἦϊα,		ἦϊας, ἦϊας,
V. ἦϊε.	ἦϊε, ἦϊε.	ἦϊες, ἦϊες.

In tertia contract.

N. ὁ ἦϊς,	ἦϊεε,	ἦϊεες, ἦϊεες,
G. ἦϊέος,	ἦϊέοιν.	ἦϊέων,
D. ἦϊεῖ ἦϊεῖ,		ἦϊεῖσσι,
A. ἦϊέα,		ἦϊέας, ἦϊέας,
V. ἦϊεε.	ἦϊεε.	ἦϊεες, ἦϊεες.

Est etiā tertiæ parifyllabicæ ἦϊός ἦϊεῖ.

Declina ζῆς. Decl. ἰησοῦς. Decl. μωσῆς.

S.	S.	S.
ὁ ζῆς,	ὁ ἰησοῦς,	ὁ μωσῆς,
ζῆός, διός,	ἰησοῦς,	μωσοῦς,

Ζωί, δί, ἰησοῦ, μωσῆ,
 Ζωῖα, δία, ἰησοῦν, μωσῆν,
 Ζεῖ. ἰησοῦ. μωσῆ.

vel ὁ μωσειῆς, ἑός, vel
 dicitur μαῦσειῆς.

DE HETEROCLITIS.

Quæ nomina Græca in singulari, ma-
 sculina sunt, & in plurali neutra?

ὁ	{	δεσμός, ἔρετμός, ζυγός, κύκλος, λύχνος, μοχλός, νῶτος, σαθμός, δάχηλος.	{	δεσμά, ἔρετμά, ζυγά, κύκλα, λύχνα, μοχλά, νῶτα, σαθμά, δάχηλα.	τὰ
---	---	---	---	--	----

Quæ nomina sunt singulariter fœ-
 minina, & neutra pluraliter?

ἡ	{	δίφρος, χέλιδος,	{	δίφρα. χέλιδα.	τὰ
---	---	---------------------	---	-------------------	----

Quot fœminina, in nominatiuo
 duali sunt masculina? Quatuor.

ἢ {
 γυνή,
 ὁδός,
 πόλις,
 χεῖρ.

τῶ {
 γυνᾶιχε.
 ὁδῶ.
 πόλιε.
 χεῖρε.

Quæ sunt neutra in αρ quæ obliquos habent nominatiuorum in ας obsole- torū: ἢ μῦρ, δέλεαρ, εἶδαρ, ὄνφαρ, τέαρ, φρέαρ, & quædam alia.

De Motione siue declinatione adiectiuorum.

Adiectiua Græcorum quomodo variantur? Vel duabus vocibus, vel tribus. Nā adiectiua vnus vocis Græcis sunt paucissima: vt ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ ἄρπαξ, δεῖνα, & μέγαρ.

Quæ adiectiua tantum duabus vo- cibus variantur? In ος composita ter- tiæ declinationis: vt ὁ καὶ ἡ ἀγῶνος καὶ τὸ ἀγῶνον. Et in ως quartæ: vt ὁ καὶ ἡ βύγεωσ καὶ τὸ βύγεων. Item adiectiua in ις ες βαρῦ τῶνον, eaque ferè composita, & in υς, ης, ων, quintæ omnino declinationis.

ὁ καὶ ἡ βύχαρις, καὶ τὸ βύχαρι.

C.i.

ὁ καὶ ἡ ἀδάκρυς καὶ τὸ ἀδάκρυ,
τῆ καὶ τῆ καὶ τῆ ἀδάκρυος.

ὁ ἔη ἡ βύβλης, καὶ τὸ βύβλης,
τῆ καὶ τῆ καὶ τῆ βύβληος οἷς.

ὁ καὶ ἡ βύδαμων, ἔη τὸ βύδαμων,
τῆ ἔη τῆ τῆ βύδαμωνος.

Quæ adiectiua variantur tribus vo-
cibus? Finita in *ας*, *ης*, *ος*, *εις*, & *ιω* sim-
plicia.

Quot sunt adiectiua Græcis in *ας*?
Tria, eaque anomala, *πᾶς*, *μέγας*, *μέλας*.

Quomodo flectitur *πᾶς* & *πῶν*.

S.	D.	P.
ὁ πᾶς	τῶ πῶν τε,	οἱ πῶντες
καὶ τὸ πῶν,	τοῖν πῶντοιν.	καὶ τὰ πῶντα,
τῆ πῶντός,		τῆ πῶντων,
ἔη πῶντί,		τοῖς πᾶσι,
τῶν πῶντα		τοῖς πῶντας
καὶ τὸ πῶν,		καὶ τὰ πῶντα,
ἔη πᾶς		ἔη πῶντες
ἔη ἔη πᾶν.		ἔη ἔη πάντα.

Semper genitiui & dativi neutrorum
sunt similes masculinorum.

Quomodo declinatur μέγας?

S.	D.	P.
ὁ μέγας	τῷ μεγάλῳ	οἱ μεγάλοι
καὶ ὁ μέγα,	τοῖν μεγάλοιιν,	καὶ τὰ μεγάλα,
τῆς μεγάλου,		τῶν μεγάλων,
ᾧ μεγάλῳ,		τοῖς μεγάλοις,
ἐν μέγαν		τοῖς μεγάλοις
καὶ τὸ μέγα,		ἐτὰ μεγάλα,
ὧ μέγας		ὧ μεγάλοι,
ἐὼ μέγα.		καὶ ὧ μεγάλα.

Flecte eorum foeminina.

S.	
ἡ πᾶσα,	ἡ μεγάλη,
τῆς πάσης,	τῆς μεγάλης,
τῇ πάσῃ,	τῇ μεγάλῃ,
τιῷ πᾶσιν,	τιῷ μεγάλῳ,
ὧ πᾶσα,	ὧ μεγάλη.

D.	
τὰ πάσα,	τὰ μεγάλα,
τοῖν πάσαιν,	τοῖν μεγάλαιιν.

P.	
αἱ πάσαι,	αἱ μεγάλαι,
ταῖς πασῶν,	ταῖς μεγάλων,

C.ii.

ταῖς πάσαις,	ταῖς μεγάλαις,
ταῖς πάσαις,	ταῖς μεγάλας,
ὦ πάσαι.	ὦ μεγάλαι.

Sic,

ὁ μέλας,	ἡ μέλαινα,
τὸ μέλαν,	
τῷ μέλανος,	τῆς μελαίνης.

Adiectivum foemininum, genitivi pluralis extremā circumflectit, si masculinū habeat quintæ declinationis.

ὁ μέλας,	τὸ μέλαν,
τῷ μέλανος,	
τῆς μελαίνης,	
ἡ μέλαινα,	τῆς μελαινῆς,
ὁ τύπων,	τῷ τύπωντος,
τῆς τυπώντων.	
ἡ τύπωνσα,	τῆς τυπώντων.
ὁ ἡδύς, ἡδέως,	τῆς ἡδέων.
ἡ ἡδεῖα,	τῆς ἡδειῶν.

Flecte adiectivum in *ης* & *ω* cū suo neutro.

ὁ χεῖρης,	ὁ τέρω,
τὸ χεῖρον,	τὸ τέρεν,

τῷ χερεινῶς. τῷ τέρενος, &c.

Dic fœmininum masculini

χερεις; τέρεω;
 ἡ χερειάσα, ἡ τέρενα vel τέρφνα,
 τῆς χερειάσῃς, τῆς τερένης, &c.

Adiectiua in os purū, vel in εος, quomodo finiunt fœmininū? Per α, præter ὄσδος, ὄσδῃ, per η: reliqua, id est quæ desinunt in os impurum, exeunt in η.

ὁ ἅγιος, ἡ ἅγια,
 τὸ ἅγιον,
 τῷ ἁγίῳ. τῆς ἁγίας.
 ὁ φοβερός, ἡ φοβερά,
 τὸ φοβερόν. τὴ φοβεράς.
 ὁ λυκός, ἡ λυκή,
 τὸ λυκόν, τὴ λυκῆς.

Adiectiuorum secundæ & tertiæ declinationis genitiuus pluralis idem est in omni genere, vt ὁ ἅγιος, τὸ ἅγιον, ἡ ἅγια, genitiuus pluralis τῶ ἁγίων, sanctorum, sanctarū, sanctorum. Sic τῶ λυκῶν.

Dic quatuor præcipuas deriuatiuo-
 C.iii.

rū nominū species. Denominatiuū,
Verbale, Participiale & Aduerbiale.

Quæ sunt denominatiua? Quæ à
nominibus deducūtur, vt à *απουδὴ απου*
δαῖος.

Denominatiua in quot genera diui-
duntur? In quinque, comparatiuum,
superlatiuum, diminutiuum, possessi-
uum & patronymicum.

DE COMPARATIVIS ET SV-
perlatiuis.

Adiectiua in *ος* quomodo formant
comparatiuum? Mutando *σ* in *τερος*, vt
ἐνδοξος ἐνδοξότερος, δίκαιος δικαιοτέρος.

Quinam superlatiua? *σ* commutata
in *τατος*, vt *ἐνδοξος, ἐνδοξότατος, δίκαιος, δι-*
καιότατος. Cur à *χαλεπός* dicendum *χα-*
λεπώτερος & *χαλεπώτατος*? Quia adiec-
ctiuorum penultimā contrahentium
comparatiua & superlatiua mutant *ος*
in *ώτερος* & *ώτατος* per *ω*.

Quot positiua excipiuntur? Duo, *σε-*

νός & κενός: nam formāt *φειότερος φειότατος*, *κενότερος*, *κενότατος*, vtrunque per ο.

Quæ adiectiua faciunt comparatiuum & superlatiuum in *φερος* & *σατος*? Adiectiua in *οῖς*, vt *ἀπλοῖς*, *ἀπλόφτερος*, *ἀπλούσατος*: & in *ης*, sed à neutris, vt ὁ *κῆ* ἢ *ἀληθής*, καὶ τὸ *ἀληθές*, *ἀληθέστερος*, *ἀληθέστατος*. Nam ab ὁ *χαρίης* reiecto *ί*, fit *χαριέστερος*, *χαριέστατος*: ὁ *κῆ* ἢ *τέρω*, οἱ *τέρενες*, *τερενέστερος*, *τερενέστατος*. ὁ καὶ ἢ *βύδαμων*, καὶ τὸ *βύδαμον*, *βύδαμονέστερος*, *βύδαμονέστατος*.

Adiectiua in *ας* & in *ες*, vnde formāt comparatiuum & superlatiuū? A Neutris, addendo *τερος* & *τατος*, vt ὁ *μέλας*, ἢ *μέλαινα*, τὸ *μέλαν*, *μερᾶντερος*, *μερᾶντατος*. ὁ *ἡδύς*, ἢ *ἡδεῖα*, τὸ *ἡδύ*, *ἡδύτερος*, *ἡδύτατος*, vel *ἡδίων*, *ἡδίστος*. Nam sex in *ές*, *βαθύς*, *βραδύς*, *Γλυκύς*, *ἡδύς*, *παχύς* habent *ύτερος* & *ύτατος*, & *ίων*, & *ιστος*: sic *βαχύς*, quod etiam habet *θάσων* vel *θάπων*.

Quot nomina in *ος* ἀνομάλως comparantur? Vndecim ferè à Grammaticis numerata.

ἀγαθός,	$\left\{ \begin{array}{l} \text{ἀμείνων.} \\ \text{βελτίων,} \\ \text{κρείττων,} \\ \text{ἀρείων,} \end{array} \right.$	βέλτιστος.
ἐσθλός,		κράτιστος.
		ἀρίστος.
μικρός,	$\left\{ \begin{array}{l} \text{μικρότερος,} \\ \text{ἐλάττων,} \\ \text{ἥττων vel} \end{array} \right.$	μικρότατος.
		ἐλάχιστος.
		ἥστων.
καλός,	καλλίων,	κάλλιστος.
κακός,	$\left\{ \begin{array}{l} \text{κακίων,} \\ \text{χείρων,} \end{array} \right.$	κάκιστος.
		χείριστος.
ἀγιός,	ἀγίων,	ἀγιστος.
ἐρπός,	ἐρπίων,	ἐρπιστος.
ῥάδης,	ῥάων,	ῥάστος.
λαλός,	λαλίτερος,	λαλίστατος.
μέγας,	μείζων,	μέγιστος.
πολίς,	πλείων,	πλῆστος.
φίλος,	φίλτερος,	φίλτατος, per syn-
		corē, pro φιλώτερος, φιλώτατος.

Sic etiam proficiscuntur gradus cō-
 parationis è verbis.

βάλλω,	βέλτερος,	βέλτιστος.
φέρω,	φέρτερος,	φέρτατος.

Ex aduerbiis,

δύνω, δυνώτερος, δυνώτατος.
 μάλα, μάλλον, μάλιστα.
 πέρα, περάτερος, περάτατος.
 ἕξω, ἕξώτερος, ἕξώτατος.
 κατώ, κατώτερος, κατώτατος.
 πορρώ, πορρώτερος, πορρώτατος.
 ἐγγύς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος.
 vel, ἐγγίον, ἐγγιστος.

Ex præpositionibus,

ὑπέρ, ὑπέρτερος ὑπέρτατος.
 παρά, παράτερος, παράτατος. & elisa
 litera τ, παράτος, vnde παρᾶτος.

Ex unico participio,

ἐρρωμένος, ἐρρωμένερος, νέσατος.

DE POSSESSIVIS.

Possessiuæ quæ sunt? Quæ propriè
 significant possessionem, vt πλατωνική
 ἀκαδημία, academia Platonis. Mul-
 ta tamen sunt quæ possessionem non
 significant sic finita, sed affectionem
 quandam, alia copiam, alia materiam,
 vt ὀφθαλμικὸς ἰατρός, qui oculis mede-

tur: Ξυλικά δάδαλα, simulachra è ligno: πυθώδης, qui ad dolii magnitudinē accedit. Tres ferè sunt possessiuorum terminationes, ὠδης & χός ferè acutum, atque ος purum plurimùm barytonum, vt χρύσεος, aureus, ῥωμαῖος, Romanus, πατρῴος, paternus.

DIMINVTIVORVM FINES.

Masculinorum,

ων	μωρίων,	μωρός,	morio.
αξ	λείμαξ,	λημών,	pratulum.
ος	{ ὀβελίσκος,	ὀβελός,	veruculum.
	{ ἀστεισκος,	ἀστήρ,	stellula.
ος	ναυτίλος,	ναύτης,	nauta parvus.

Fœmininorum,

ις	θεραπαινίς,	{ ἀ	{ θεράπινα,	ancillula.
σκη	κρείσκη,	{	{ κόρη,	puellula.

Neutrorum,

αιον	γυῖαιον,	γυή,	{ muliercula,
			{ vel vxorcula.
κιον	μειράκιον,	μείραξ,	adolescens.
διον	ἰχθύδιον,	ἰχθύς,	pisciculus.
λιον	βιβλίον,	βίβλος,	libellus,
νιον	χιτώνιον,	χιτών,	tunicula.

ειον	τυρίον,	τυρός,	caseolus.
σιον	χρυσίον,	χρυσός,	
πιον	σωμάτιον,	ἄ σῶμα	corpufculum.
φιον	κερδύφιον,	κέρδος,	lucellum.

DE PATRONYMICIS.

Omne patronymicum aut est masculinum aut foemininum: masculina finiunt vel in *άδης* vel in *ίδης*, penultima breui: foeminina desinunt in *άς* vel in *ίς*, extrema contracta.

Patronymica in *άδης* vnde formantur?

A nominibus { i. declinationis. } ut { *αἰνείας, αἰνειάδης.*
 { i. i. in os purū. } ut { *μυροίπος, μυροίπαδης.*

Patronymica in *ίδης* vnde fiunt? Partim à nominibus tertiæ in *os* impurū desinentibus, ut *ωρίαμος, ωριαμίδης*: partim à nominibus quintæ declinationis. Quomodo? Mutando *os* genitiui in *ίδης*, ut *πέλοψ, πέλοπος, πελοπίδης*. Sic *πηλός, πηλέος, πηλείδης*, & contractum *πηλείδης*: quanquã etiã poetæ solēt interferere *α*, & *ε* in *η* vertere, ut *πηληιάδης*.

Sunt etiam duplicia patronymica, ut *κερνίδης* & *κερνίων*, sed posterius hoc est

Ionicum.

Vnde fiūt patronymica fœminina?
 A suis masculinis, expūcta δη syllaba,
 vt *ῥιαμίδης, ῥιαμίδης: ἰλιάδης, ἰλιάς.*

Sed addita est etiam terminatio fœ-
 mininorum ἴνη, vt ab *ἄδρατος, ἀδρασίνη:*
νηράς, νηένη: ἰκάειος, ἰκαεῖνη.

DE NUMERALIBVS.

	M.		F.	
S.	{	εἷς,	έν,	μία,
		ένός,		μιάς,
		ένί,		μιά,
		ένα.	έν	μίαν.
D.	{	δύο, & Atticè δύω,	P. {	δύο,
		δυοῖν,		δυοῖν,
		δυοῖν,		δυσί, poeticè.
		δύο.		δύο.

Δύο est omnis generis, omnium e-
 tiam casuum.

<i>τρεῖς, τρία,</i>		<i>τέσσαρες, εα.</i>
<i>τριάων,</i>		<i>τεσσάρων,</i>
<i>τρείσι,</i>	Sic,	<i>τέσσαρσι,</i>
<i>τρεῖς, τρία.</i>		<i>τέσσαρες, εα.</i>

Numeralia ad quatuor usque declinantur : deinceps usque ad centum non flectuntur : rursus supra centum tribus finibus variantur, ut,

οἱ ἑξακόσιοι, αἱ ἑξακόσιαι, τὰ ἑξακόσια.
οἱ τετρακόσιοι, αἱ τετρακόσιαι, τὰ τετρακόσια.

Sic,

τετρακόσιοι,	πεντακόσιοι,	ἑξακόσιοι.
ἑπτακόσιοι,	ὀκτακόσιοι	ἐννεακόσιοι.
χίλιοι,	διχίλιοι,	μύριοι.

DE PRONOMINIBVS.

Tria sunt pronomina primitiua, ἐγώ, σύ, ἔ, quæ sic declinantur,

S.	{	ἐγώ,	σύ,	
		ἐμοῦ, μοῦ, σοῦ,	ἔ,	
		ἐμοί, vel μοί, σοί,	οἶ,	
		ἐμέ. μέ. σε.	ἐ.	
D.	{	ἐνὶ	σφώ,	σφέ,
		ἐν ᾧ,	σφῶν,	σφίν.

P.	{	ἡμεῖς,	ὕμεῖς,	σφῆς,
		ἡμῶν,	ὕμῶν,	σφῶν,
		ἡμῖν,	ὕμῖν,	σφίσι,
		ἡμαῶ.	ὕμαῶ.	σφαῶ.

E quorum singulis numeris singula fiunt possessiua.

Ab	{	ἐμοῦ,	ἐμός,	ἐμή,	ἐμόν,
		νῶ,	νώτερος,	ἐρα,	ερον,
		ἡμεῖς,	ἡμέτερος,	ἐρα,	ερον,
		σοῦ,	σός,	σή,	σῆν,
		σφῶ,	σφώτερος,	ἐρα,	ερον,
		ὕμεῖς,	ὕμέτερος,	ἐρα,	ερον,
		ῶ,	ός,	ή,	όν,
σφί,	σφέτερος,	ἐρα,	ερον.		

Demonstratiua duo, ἐκείνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ἐκεῖνη, αὐτή, αὐτό. Posterius hoc in obliquis præponit sibi τ.

Vnum est relatiuum, ὡς αὐτή, αὐτό, cuius tria sunt composita,

Meiipfius.

Tuiipfius.

ἐμαυτῶ,	ῶ,	όν.	σαυτῶ,	ῶ,	όν.
ἐμαυτῆς,	ῆ,	ῶ.	σαυτῆς,	ῆ,	ῶ.
ἐμαυτῷ,	ῶ,	ό.	σαυτῷ,	ῶ,	ό.

Suiipfius.

Hoc verbo declinatur
plurativum, & quidem
eo nominum & divifim.

ἑαυτῶν, ἑῶν, ὄν.

ἑαυτῆς, ἡ, ἑώ.

ἑαυτῶν, ὧν, ὄ.

plurale in oēs
quatuor personas

Suiipforum.

Mascul.

ἑαυτῶν

ἑαυτῶν

Neut.

ἑαυτῶν

σφῶν αὐτῶν, σφῶν αὐτῶν, σφῶν αὐτῶν,

ἑαυτοῖς, ἑαυταῖς, ἑαυτοῖς

σφίσιν αὐτοῖς, σφίσιν αὐταῖς, σφίσιν αὐτοῖς,

ἑαυτοῖς, ἑαυταῖς, ἑαυταῖς

σφᾶς αὐτοῖς, σφᾶς αὐταῖς, σφᾶς αὐταῖς.

Declina } N. δεῖνα,
          } G. δεῖνος,
          } D. δεῖνι,
          } A. δεῖνα.

Est etiam δεῖ-
να indeclina-
bile.

DE VERBO.

Verba apud Græcos quomodo fi-
niunt?

Velin } ω nullo accentu notatum.
          } α circumflexum.
          } μ

          } vt } τῶπω.
          }   } ποῖω.
          }   } πῆθημι.

Primi generis appellantur Barytona, secundi Circūflexa, tertii Verba in *μ*. atque sic finita sunt actiuae vocis: quae in *μ* finiunt, passivae, aut mediae.

Verbum quibus instrumentis coniugatur? Numero, Persona, Modo, & Tempore.

Numeri verborum quot sunt?

Tres,	} Singularis,	} vt	} τὸ πῆλω,		
				} Dualis,	} τὸ πῆλεσσον,

Quot personae?

Totidē,	} Prima,	} vt	} τὸ πῆλω,		
				} Secunda,	} τὸ πῆλεσσον,

Numerus dualis in voce activa habetne primam personam? Non, nec par est, ne in passivo quidem imperfecto, utroque indefinito, & plusquamperfecto, neque omnino in imperativo & optativo.

Modi quot sunt? Quinque, Indicativus in *ω*, à quo ceteri omnes fiunt mo

di eodem semper tempore, vt τὴν ὥραν, &c.

vn. de	}	Imperat.	}	ε	}	}	τὴν ἡμέραν.						
		Optat.					οἶμι.	τὴν ὥραν οἶμι.					
		Subiunct.					in	ω ἤς	}	}	}	τὴν ὥραν ἤς.	
		Infinit.										ειν.	τὴν ὥραν ειν.
		Particip.										}	ων

Quot sunt tempora in inflexione verbi actiui? Octo, hoc ordine collocanda,

Præsens, vt τὴν ὥραν,

vn. de	}	Imperf.	ἔτυπον,
		Indef. G.	ἔτυπον, à quo Futurū
			β. τυπῶ.
		Fut. a. τὸ ψω, vnde	}
Perf. τέτυφα, hincque			
Plusquāper. ἔτετύφην.			

Hic obseruabis extremā verborum syllabam, & temporum geminam συ-
ζυγίαν.

Quibus in modis nunquam reperitur futurū? In imperatiuo & subiunct.

Separaturne præsens & imperfectū extra indicatiuū? Minimé. quin & per-

fectū extra indicatiuum semper cum suo plusquamperfecto cōiungitur vna eadēque voce.

Quot sunt coniugationes verborū? Sex, quæ è literarum partitione satis notæ sunt.

Quæ sunt verba coniugationis primæ? Quæ finiunt in πω, ϛω, φω, & πῖω: quorum futurū in ψω, & præteritum in φα, vt τέρπω, τέρψω, τέτερφα.

Quæ sunt secundæ? Verba in κω, γω, χω & κτω: quorū fut. in ξω, & perfect. in χα: vt λέγω, λέξω, λέλεχα.

Quæ sunt tertiæ? Quæ desinunt in πω, δω, θω: & formant futurū a. in σω, & perfectum in κα: vt ἄδω, ἄσω, ἤκα.

Quæ sunt quartæ? Quæ finiunt vel in ζω, vnde futurum ferè in σω, & perfectum in κα: vt φράζω, φράσω, πέφρακα: vel in αω vel in πω ἀπικῶς: quorum futurum a. sæpius in ξω, & præteritum in χα: vt πλάπῃ, πλάξω, πέπλαχα.

Quæ sunt quintæ? Quæ exeūt in λω,

μω, ρω : quorum futurum in λω, μω;
 νω, ρω, penultima semper breui: & præ-
 teritum in κω, ut σπείρω, σπερω, ἔσπαρκα.

Quæ sunt sextæ? Quæ desinunt in ω
 purum, habentque futurum in σω, &
 præteritum in κω, vt τελείω, γελείσω, γεγέ-
 λακα: τελέω, τελέσω, τετέλεκα.

Sed ex præsentī in α'ω & έω quomo-
 do fit futurum? In ή'ω, & præteritum
 in ηκω. Sic ex όω futurum in ώσω, & præ-
 teritum in ωκω.

Verba quæ desinunt in ω purū, quot
 & quæ tempora non habēt? Tria hæc,
 Indefinitū ε, futurum ε, & perfectum
 medium, quæ tria tamen ἀχέω habet.

A D M O N I T I O.

E Diagrammatis proximè insequē-
 tibus primas vnius eiusdemque in mo-
 dis omnib' tēporis voces discat puer:
 quas ex alia pōst Tabula numeris trib'
 totidemque personis, iisdem semper
 omniū modorum tēporibus variabit:

D.ii.

VERBVM I. CONIVGAT.
per primas tantum voces

	INDICAT.	IMPER.	OPTAT.
Præfens,	τύπῳ	τύπῃε	τύπῳιμι
Imperf.	ἔτυπον		
Indef.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι
Futur. β.	τυπῶ		τυποῖμι
Futu. α.	τύψω		τύψοιμι
Indef. α.	ἔτυψα	τύψον ἄτω	τύψαμι
Perfe.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι
Plufq.	ἔτετύφην		

S I C V E R B V M

Præf.	λέγω	λέγε	λέγοιμι
Imperf.	ἔλεγον		
Indef. β.	ἔλεγον	λέγε	λέγοιμι
Fut. β.	λεγῶ		λεγοῖμι
Fut. α.	λέξω		λέξοιμι
Indef. α.	ἔλεξα	λέξον ἄτω	λέξαμι
Præt.	ἔλεξα	ἔλεγε	λελέχοιμι
Plufqu.	ἔλελέχην		

SIC INFLECTITVR,

SVBIVN. IVFIN. PARTICIPIVM.

τύπῳ	τύπῃν	ὁ τύπων	οντος.
------	-------	---------	--------

τύπῳ	τυπεῖν	ὁ τυπῶν	όντος.
	τυπεῖν	ὁ τυπῶν	ουῶτος.

	τύψῃν	ὁ τύψων	οντος.
τύψῳ	τύψαι	ὁ τύψας	αυτος.

τεύφῳ	τετυφέναι	ὁ τετυφῶς	ότος.
-------	-----------	-----------	-------

S E C V N D A E.

λέγῳ	λέγῃν	ὁ λέγων	οντος.
------	-------	---------	--------

λέγῳ	λεγεῖν	ὁ λεγῶν	όντος.
	λεγεῖν	ὁ λεγῶν	ουῶτος.

	λέξῃν	ὁ λέξων	οντος.
λέξῳ	λέξαι	ὁ λέξας	αυτος.

λελέχῳ	λελεχέναι	ὁ λελεχῶς	ότος.
--------	-----------	-----------	-------

D.iii.

S I C V E R B V M

MOD. INDICA. IMPER. OPTAT.

Præs. πείθω πείθε πείθοιμι

Imperf. ἔπειθον

Indefinitum β. praesentis dissillabi et

Indef. G. ἔπειθον πείθε πείθοιμι

Fut. G. πείθῳ πείθοιμι

F V T. I. πείθῳ πείθοιμι

Indef. a. ἔπεισα πείσομαι πείσομαι

Perfect. πέπεικα πέπεικε πέπεικαίμι

Plufqu. ἔπεπείκειν

S I C V E R B V M

Præs. φράζω φράζε φράζοιμι

Imper. ἔφραζον

Indef. G. ἔφραδον φράδε φράδοιμι

Fut. β. φραδῶ φραδοίμι

F V T. I. φράσω φράσοιμι

Indef. a. ἔφρασα φράσῃ ἀπὼ φράσομαι

Perfect. πέφρακα πέφρακε πέφρακαίμι

Plufq. ἔπεφράκειν

T E R T I A E,

S V B I V N . I N F I N . P A R T I C I P .

πείθω	πείθειν	ὁ πείθων	θόντος.
-------	---------	----------	---------

mutat in i.

πείθω	πειθεῖν	ὁ πειθών	θόντος.
	πειθεῖν	ὁ πειθῶν	θουῶτος.
	πείσθην	ὁ πείσων	σόντος.
πείθω	πείσασθαι	ὁ πείσας	σόντος.
πεπείκω	πεπεικέσθαι	ὁ πεπεικώς	κόντος.

Q V A R T A E,

φράζω	φράζειν	ὁ φράζων	ζόντος.
-------	---------	----------	---------

φράδω	φραδεῖν	ὁ φραδών	δόντος.
	φραδεῖν	ὁ φραδῶν	δουῶτος.
	φράσθην	ὁ φράσων	ζόντος.
φράζω	φράσασθαι	ὁ φράσας	σόντος.
πεφράκω	πεφρακέσθαι	ὁ πεφρακώς	κόντος.

D.iiii.

S I C V E R B V M

MOD. INDIC. IMPER. OPTAT.

Præf. ἀκούω ἀκούε ἀκούοιμι

Imper. ἤκουσον

Indef. β. 8 præsentis mutat in ο.

Indef. β. ἤκουον ἀκούε ἀκούοιμι

Fut. β. ἀκούσῃ ἀκούοιμι

Fut. α. ἀκούσω ἀκούσοιμι

Indef. α. ἤκουσα ἀκουσον ἀτῶ ἀκούσαμι

Perfect. ἤκουκα ἤκουκε ἤκούχοιμι

Plusqu. ἤκούκειν

S I C V E R B V M

Præf. ἀπείρω ἀπείρε ἀπείροιμι

Imperf. ἔπειρον

Indef. β. quintæ coniugationis

Indef. β. ἔπειρον ἀπείρε ἀπείροιμι

Fut. β. ἀπειρῶ ἀπειροῖμι

Fut. α. ἀπειράω ἀπειροῖμι

Indef. α. ἔπειρα ἀπείρον ἀτῶ ἀπείραμι.

Perfect. ἔπειρακα ἔπειρακε ἔπείραχοιμι

Plusqu. ἔπείρακειν

S E X T A E,

S V B I V N. I N F I N. P A R T I C I P.

ἀχθύω ἀχθύειν ἀχθύων οντος.

ἀχθῶ	ἀχθειν	ἀχθῶν	όντος.
	ἀχθειν	ἀχθειν	οῦτος.
	ἀχθῆσθιν	ἀχθῆσθων	οντος.
ἀχθύσω	ἀχθῆσται	ἀχθῆσας	αντος.
ἠχθύκω	ἠχθυκέναι	ἠχθυκῶς	ότος.

Q V I N T A E,

σπείρω σπείρειν σπείρων οντος.

mutat ῥ penultimam præsentis in α.

σπαίρω	σπαρειν	σπαρών	όντος.
	σπαρειν	σπαρων	οῦτος.
	σπερειν	σπερων	οῦτος.
σπείρω	σπεῖραι	σπείρας	αιτος.
ἐσπαίρω	ἐσπαρχέναι	ἐσπαρκῶς	ότος.

Κ Α Ι Σ Ι Σ Π Ρ Ο .

MOD. INDIC.

pl. 1   2   3.

S. ω,   ςς, ς.

D.   ερον, ετον.

P. ορω, ετε, οσι.

IMPER. OPTAT.

Præfens &

ε, έτω.   οιμι, οισ, οι.

ερον, έτων.   οιρον, οίττω.

ετε, έτωϛ.   οιμϛ, οίτε, οίεν.

Imperf. &

Futurum prius ubique sui
xionē: sed in quinta coniu-
vt posterius omniū coniu-
poribus imperat. & subiun-
cto subiunctiui actiui eadē
inflexio.

S. ον,   ες, ε.

D.   έρον, είττω

P. ορω, ετε, ον.

Futur. II.

S. ω,   ςς, ς.

D.   ςτον, ςτον.

P. ερω, ςτε, εσι.

Indef. I.

S. α,   ας, ε.

ον, άτω.   αιμι, αις, αι.

D.   ατον, άττω) ατον, άτων.   αιτον, αίττω.

P. αμϛ, ατε, αι.   ατε, άτωϛ.   αιμϛ, αιτε, αιεν.

S. α,   ας, ε.

Perfectum,

D.   ατον, ατον.

ϛ

P. αρω, ατε, ασι.

Plusquamperf.

S. ςν,   ςς, ς.

D. ςτον,   είττω.

Σ Ω Π Ι Κ Η,

SUBIUNCT. INFIN. PARTICIP.

Futurum I.

ω, ης, η.

ων, οντος.

ητων, ητων, φν.

ουσα, υσης.

ωμεν, ητε, ωσι.

ον, οντος.

Indef. II.

praesentis retinet infle-
gatione circūflectitur,
gat. quibus duobus tē-
ctius destituūtur. Por-
omnium temporum est

φν.

ων, οντος.

ουσα, υσης.

ον, οντος.

φν.

ων, ουωντος.

ουσα, υσης.

ουω, ουωντος.

αι.

ας, αντος.

ασα, υσης.

αι, αντος.

εναυ.

ως, οτος.

υα, υας.

ος, οτος.

P. φμεν, φτε, φσμεν.

DE CHARACTERISTICIS
indicatiui actiui.

Quot tempora eundem habet characterem cum præsentis? Tria, imperfectum, indefinitum β, & futurum β, vt τύπω, ἔτυπον, ἔτυπον, τυπῶ.

Quæ verba nō habent in indefinito β & futuro β eandem characteristicā cum præsentis? Verba quartæ coniugationis in ω vel ηω: quia indefinitum β. habent in γν, vt ᾠάτω, ᾠάξω, ἔ-ᾠαγν: finita in ζω, quæ ferè eadē tempora finiunt in δον & δῶ, vt φεάζω, ἔφεαδον, φραδῶ. Præter pauca quædā, vt χράζω, φειάζω, οἰμύζω, παιζω, σαζω, & nōnulla alia ī quibus γν est pro δον, & γα pro δα.

Quodnā tēpus retinet perfecti characterē? Plusquamperfecti. vt τέτυφα, ἔτετύφην

Quod tempus sic est futuro priori affine, vt eius characterem nō mutet? Indefinitum prius: vt τύψω, ἔτυψα.

Quæ verba futuri prioris characteristicam nō retinēt in indefinito prioris? Hæc quinque,

ἐ'πω	ἐ'ψω	εἶπα.
ἐ'νεγκω	ἐ'νεγξω	ἔ'νεγκα.
ἐ'ω	ἦ'σω	ἦ'κα.
ἦ'ω	ἦ'σω	ἔ'ἦκα.
δ'ω	δ'ωσω	ἐ'δωκα.

Quorum duo prima etiam in reliquis modis vsurpātur: tria vltima minimé.

DE AVGMENTO SIVE PRIMA
syllaba præteritorum

Præterita omnia verborum, etiam si indefinita sint, in principio crescunt- ne? Crescunt, vt ἰ'πῶ, ἐ'τυπῶν, τέ'τυφα.

Quomodo eiusmodi accessio appellatur Grammaticis? Augmentum.

Quotuplex est augmentum præteritorum? Duplex: Syllabicum, quū syllaba initio verbi additur: & Temporale, quū syllaba anceps aut brevis, quæ vnicum habet tempus, cōmutatur in longam, quæ gemini temporis spatio pronuntiatur, vt ἀ'κρῶ, ἦ'κρουν.

Cur igitur initio vocis dicēdum est

per ε

ἔτυπον;

ἔτυπον;

ἔτυφα;

ἔφαλα;

ἔφάλακιν;

Quia

Imperfect. primæ
Indefinit. 6. præf. li
Indefinit. a. teræ, si
Perfectum sit cōf.
Plusquampræpo-

At cur initio perfecti dicimus (nit ε.

τέτυφα,

γέγραφα,

} non

{ ἔτυφα;

{ ἔγραφα;

Quia, si prima thematis fuerit consonans, vel vnica, eaque non duplex, vel muta cū liquida, ea in præterito præfigenda erit πᾶς ε augmento syllabico.

Sed γρηγορέω ἔρηγόρηκα habet, non
γερηγόρηκα.

Rursus si perfectum incipiat à consonante, in plusquamperfecto, ei consonanti præponetur ε, vt,

τέτυφα,

ἔτετύφην.

γέγραφα,

ἔγεγράφην.

Quid? verba quorum prima syllaba μν, κτ, & πλ, in perfecto repetuntne primas præf. cōsonantes ante ε? Repetūt.

vt	{	μνάομαι,	μέμνημαι.
		κτάομαι,	κέκτημαι.
		πιδάομαι,	πέπιδάμαι.
		πίδω,	πέπιδωκα.

Sed cur in præteritis dicendum est

Ab	{	ἀκούω,	ἔλυθω,	ὄπαζω,
		ἄρω,	αὐλίζω,	οἰκίζω,
ἤκουον;	Quia in præte	α	} in	η
ἤλυθον;	ritis omnibus	ε		η
ἔωπασα;	mutatur præ-	ο		ω
ἤρκα;	sentis prima li	αι		η
ἤυλιζον;	tera	αυ		ηυ
ἔωκίκειν;		αι		ω.

Obferuatio in augmentum.

Verba quorum prima litera est ρ, habentne augmentum præteritorū tantum per ε? Non, sed per ἔρ ante ῥ thematicis: vt ῥίπτω, ἔρρῖπτον. Quinetiam in cōposito præfenti geminatur ρ, vt ῥέω, κατάρρέω, vnde κατέρρέον.

Reliqua autem verba in quibus prima litera non est vel vocalis vel

diphthongus mutabilis, quod habent initium præteritorū? Idem planè cum præfenti, vt εἰκάζω εἰκάζον. Sed Attici θ in ηυ etiam vertūt: vt θύχομαι ἠυχόμενος, βύδω ἠυδέν.

Quot verba α primam literā in præteritis non mutant? Quatuor,

ἀῶ	ᾶον.
ἀνδίζομαι	ἀνδίζόμενος.
αἶω	αἶον.
ἀηθέω	ἀηθέω.

Quæ verba nō mutant vocalem ε in η initio præteritorum, sed augent aduocato ι, per φ? Hæc,

ἐῶ	εἶχον.	ἐλκύω	εἶλκον.
ἐπῶ	εἶπον.	ἐρπίζω	εἶρπιζον.
ἐλώ	εἶλον.	ἐσήκω	εἶσήκειν.
ἐλκω	εἶλκον.	ἐπομαι	εἶπόμην.
ἐρπῶ	εἶρπον.	ἐρέω	εἶρηκα, εἶρημαι,
ἐώ	εἶμαι.	εἶρήθην	& ἐρήθην.
ἐθῶ	εἶωθα.	ἐρύω	εἶρυνον.
ἐάω	εἶαον.	ἐθίζω	εἶθιζον.
ἐσιάω	εἶσιαον.	ἐργάζομαι	εἶργαζόμενος.

Quæ verba diphthongū οι non mutant in præteritis? Hæc,

οἰώμαι,	οἰώθη.	Sic,
οἰμέω,	οἰμεον.	οἰωνοσχεπέω.
οἰνέω,	οἶνεον.	οἰωνοπολέω.
οἰνίζω,	οἶνιζον.	οἰακονομέω.
οἰσπρόω,	οἶσπροον.	οἰαχεσπροφέω.
οἰονίζομαι,	οἰονιζόμεν.	οἰδαίνω.
οἰακίζω,	οἰάκιζον.	οἰκθυρέω.

Vtrum dicendū à μέλλω, ἔμελλον, an ἤμελλον? Vtrunque rectè dicetur. Posterior autem est Atticorum, qui solent mutare in multis ε augmentum syllabicum in η temporale.

Sic ἕδωάμαι, ἔδωάμεν, & ἠδωάμεν.
 à ἕβυλόμαι, ἔβυλόμεν, & ἠβυλόμεν.

Sic ab εἶδω imperfect. εἶδον, plusquamperfect. εἶδην, & ἠδην vsitatus.

Quid familiare est Atticis præponere præteritis cōmunibus præsentium ab ο vel ω incipientium? ε, spiritu thematici notatū: vt ὄραω, ἔωραον, ἔωρακα, ὠνέομαι, ὠνήσομαι, ἔωνήμεν.

Attici, quibus præteritis cōmunibus præponunt duas primas literas præsen-
tiæ: Præteritis verborum quæ ab ε, ο, & α
breui incipiunt: vt

ἐείζω, ἦεκα, ἐρήεκα.

ὀλλω, ὠλα medi. ὀλωλα.

ἀγείρω, ἦγεκα, ἀγήγεκα.

Quæ perfecta Attica tertiam syllabam cōtrahunt? In quibus plures fuerint tribus syllabis.

Quomodo fit hæc contractio? η cōtrahitur in ε, ω in ο, φ & θ abiiciunt ε: οι & ου, subiunctiuam: vt,

ἀλήθω, ἦληκα, ἀλήλεκα.

ἔρωτάω, ἦρώτηκα, ἐρηρότηκα.

ἀγείφω, ἦλεφα, ἀγήλιφα.

ἐλύθω, ἦλυθα, ἐλήλυθα.

ἐπιμάζω, ἦτοίμακα, ἐπητόμακα.

ἀκούω, ἦκουα, ἀκήκουα.

Pro augmento λε & με quam syllabam reponunt Attici? φ, vt,

λήθω, λέληφα, εἶληφα.

μείρομαι, μέμψμαι, εἶμψμαι.

DE Augmento Compositorum.

Quæ verba composita habēt initio cōpositionis augmentū? Cōposita cū Nomine: cū verbo obsoleto, cū simplice suo idem nihilque amplius significante: cum particula ὁμοῦς, & cum α, γε ρητικῶ, vt,

φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφειον.

ἐνέγκω, ab ἐγκω inusit. ἠέγκων.

ἐνέπω, ἠέπον.

ὁμολογέω, ὠμολόγειον.

ἄφρονέω, ἠφρόνειον.

Quæ composita partis posterioris, id est simplicis, initiū augent? Quæ amplius quiddā quā simplicia ipsa significant: & composita ab δυ & δυς, vt

παράκουω, παρήκουον.

δύαγγελίζομαι, δύηγγελίζομαι.

δυσάπιστέω, δύσηπίσησα.

ἐγκωμιάζω, ἐνέγκωμιάζον.

Hæc tamen vtrunque augentur,

ἐνοχλάω, ἠώχλωω. ἀνορθῶ, ἠώρθωω.

ἀνέχομαι, ἠνεχόμεναι.

Sed præpositiones si desinant in vocalem, & verbum simplex incipiat etiam à vocali, in compositione vtra vocalis elidetur, extremam præpositionis, an prima verbi? Extrema præpositionis, vt $\omega\delta\acute{\alpha}$ cū $\acute{\alpha}\chi\upsilon\acute{\omega}$, $\omega\delta\acute{\alpha}\chi\upsilon\acute{\omega}$, $\pi\alpha\rho\eta\kappa\upsilon\omicron\nu\omicron\nu$, non $\omega\delta\acute{\alpha}\chi\upsilon\omicron\nu\omicron\nu$.

Quæ præpositiones præfixæ vocalibus, extremam suam vocalē non perdunt? Duæ, $\omega\epsilon\grave{\iota}$ & $\omega\epsilon\acute{\iota}$, vt,

$\omega\epsilon\theta\acute{\alpha}\gamma\omega$, $\omega\epsilon\theta\eta\gamma\omicron\nu$.

$\omega\epsilon\iota\acute{\epsilon}\chi\omega$, $\omega\epsilon\iota\acute{\epsilon}\chi\omicron\nu$.

Tenuis item præpositionū consonās, mutabitur in suam aspiratam, si verbum incipiat à vocali aspirata: vt $\kappa\alpha\theta\epsilon\acute{\upsilon}\delta\omega$, ex $\kappa\tau\acute{\iota}$ & $\delta\acute{\upsilon}\delta\omega$.

DE temporum formatione, qua extrema & penultima syllaba in singulis quæ sit, facilè cognoscitur.

IMPERFECTUM & INDEFINITUM secundum vnde fiunt? A præsentī, ω in $\omicron\nu$ mutato: vt à $\tau\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\iota\omicron\nu$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\omicron\nu$, penultima breui: atque illa mutare solet per α

ε	} Præsen- tis, vt	δέρω,	ἔδαρον.	} Et	
η		λήβω,	ἔλαβον.		
ω		τρώγω,	ἔτραγον		
αι		χάω,	ἔκαον		
αυ		παύω,	ἔπαον.		
ου	} per	} vt	ἀκούω, ἤκον.	}	
ου			ο		Φύγω, ἔφυγον.
ου			υ		λείπω, ἔλιπον.
δ			ι		σπείρω, ἔσπαρον.
δ diffyl.			α		ὀφείλω, ὀφελον.
δ triffyl. ^{s.}	ε				

F V T V R V M secundū vnde fit? Ab in-
definito secundo, ον in ω vertendo, vt
ab ἔτυπον, τυπῶ.

F V T V R V M primū vnde formatur?
A præsentī, σ interposito ante ω: vt,
τύπω, τύψω, } quasi { τύπσω.
λέγω, λέξω, } { λέγσω.
ἀκούω, ἀκούσω.

Sed in tertia coniugat. & quarta, mutā
do χαρακτῆρα præsen. in σ vel ξ, vt ab
ἀδω, ἀφ. ωραῖω, ωραίξω:
φράζω, φράφω.

E.iii.

In quinta futurum primum mutat tantum ω in ω circumflexum, sed penultimam semper vult breuem: ob idque secundam consonantem & secundam vocalem diphthongi elidit, vt à $\Phi\acute{\alpha}\nu\omega$, $\Phi\alpha\acute{\nu}\omega$, à $\sigma\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$, $\sigma\pi\epsilon\rho\omega$, à $\Psi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$, $\Psi\alpha\lambda\omega$, à $\tau\acute{\epsilon}\mu\omega$, $\tau\epsilon\mu\omega$.

INDEFINITVM primū à quo tēpore fit? A futuro primo, ω mutato in α : vt à $\tau\acute{\upsilon}\psi\omega$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha$: $\acute{\alpha}\kappa\upsilon\sigma\omega$, $\acute{\eta}\kappa\upsilon\sigma\alpha$, penultima ferè longa. Propterea in quinta coniugatione ϵ , penultima futuri mutabitur in ψ , vt $\sigma\pi\epsilon\rho\omega$, $\acute{\epsilon}\sigma\psi\epsilon\alpha$: & α in η , vt $\Psi\alpha\lambda\omega$, $\acute{\epsilon}\Psi\eta\epsilon\alpha$. Sed finita in $\acute{\alpha}\nu\omega$, vt $\mu\acute{\iota}\mu\acute{\nu}\omega$, $\mu\acute{\iota}\alpha\acute{\nu}\omega$, variāt penultimam indefiniti: $\acute{\epsilon}\mu\acute{\iota}\lambda\omega$ Atticè, & $\acute{\epsilon}\mu\acute{\iota}\alpha\alpha$ cōmuniter.

PERFECTVM vnde formatur? A futuro primo, mutando $\psi\omega$ in $\Phi\alpha$, vt $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$, $\tau\acute{\upsilon}\psi\omega$, $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha$: $\xi\omega$ in $\chi\alpha$, vt $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$: $\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\sigma\omega$, $\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\xi\omega$, $\acute{\omega}\rho\upsilon\chi\alpha$: $\sigma\omega$ in $\kappa\alpha$, vt $\Phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\sigma\omega$, $\pi\acute{\epsilon}\Phi\rho\epsilon\kappa\alpha$: $\acute{\alpha}\kappa\upsilon\omega$, $\sigma\omega$, $\acute{\eta}\kappa\upsilon\kappa\alpha$.

PERFECTVM indicat. in quinta cō-

iugatione quomodo fit? Ex ρῶ & λῶ, ῶ futuri mutato in κα, & ε penultima dissyllabi futuri in α, vt σπερῶ, ἔσπερα: ψαλῶ, ἔψαλα. Nam μῶ vertitur in μη κα: vt νεμῶ, νεμέμηκα. At dissyllaba in ἴνω, εἴνω, ῶνω, mutant ῶ in κα, κρίνω, κρίνω, κέ- κρικα: κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα.

Quæ verba in νω in perf. mutāt ῶ futuri. in κα, & ν in γ? Omnia præter dissyll. in ἴνω, εἴνω, ῶνω, vt φαίνω, φαίνῶ, πέφαθα.

Quare φαίνω mutat in πέφαθα, ν, in β? Quia ante κ, γ, χ, semper ν, vertitur in γ, quod sonat vt ν, & κ postpositū vt ς.

Quæ verba non flectuntur ultra imperfectum?

	βω	{	liquida	}	præcedente, vt	{	σέβω.
							φέρῶ.
	δίω,		λαμβάνω,				ελάμβανον.
	σκω,		ἀρέσκω,				ἤρεσκον.
	λδω,		μέλδω,				ἔμελδον.
	νδω,		σπίνδω,				ἔσπινδον.
Finita in	είνω,		φαείνω,				ἔφαείνον.
	άθω,		ἐργάθω,				εἴργαθον.
	έθω,		φλεγέθω,				ἐφλέγεθον.
	ύθω,		φθινύθω,				ἐφθίνυθον.
	χθω,		ἄχθουαι,				ἤχθόμεν.
	κπω,		ἕκπω,				ἔκπτον.
	υμι,		ζεύγνυμι,				ἐζεύγνυν.
	είω meditatiua,		πολεμησίω,				ἐπολεμησάμεθα.

Et quæ præsentia fiunt tam è futuris quàm è præteritis, vt à δύω fut. δύσσω, præsens δύσσω σης ἔδυσσον.

DE INFLEXIONE

Ab indicatīuo	{	Τύπῳ,	Præsens in ομῳ:		
		ἔτυπον,	Indef. ἑ. in ἰω, ης:		
		τέτυφα λέλεχα πέπειχα	} Perfect.	{	μαι, ψαι
μαι, ξαι,					
σαι, σαι,					
			} Plusquamperfectum	{	μιω, ψο,
		μιω, ξο,			
		μιω, ἑ,			

Quot tempora passīua formātur ab actīuo? Tria, præf. indef. ἑ. & perfectū.

Quot igitur sunt tempora in inflexione verbi passīui? Nouem.

Recēse quo sint ordine collocāda.

Ab indica. passīui iisdem semper tēporibus reliquorum modorum tempora formantur.

VERBI PASSIVI,

vnde imperfectum in ὀμνω.

ex quo futurum β. in ἠσομαι.

Indefinit. α. à quo futurum α.

παι,	φθω,	ης,	φθήσεται.	
και,	θω,	ης,	θήσεται.	
σαι,	ω,	ης,	θήσεται.	
πιο.			} ψαι, ψομαι.	
κρ.	Paulopostfut. fit			} ξαι, ξομαι.
σο.	à 2. perfecti			

Præs.		ομαι,	τύπσομαι.		
Imperf.	} in	} ὀμνω,	} vt		
Indef. β.				ω,	ἐτύπσομαι.
Fut. β.				ἠσομαι,	ἐτύπην.
			τυπήσεται.		

Quæ prior est συζυγία.

Altera incipit à Perfecto, sic,

Perfect.	} in	} μαι,	} vt	τέτυμμαι.	
Plusq.				μην,	ἐτέτυμην.
Paulopostfut.				ομαι,	τετύψομαι.
Indef. α.				ω,	ἐτύφθω.
Futurū α.				ήσεται,	τυφθήσεται.

PASSIVA PRIMAE CON
flectuntur per pri-

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Præf. Τύπλομαι τύπλου τυπλοίμην

Imperf. ἐτυπλόμην

Indef. β. ἐτύπην τύπητι τυπέϊν

Futur. β. τυπήσομαι τυπησώμην

Perfect. τέτυμμαι τέτυψο τετυμμένος εἶναι

Plusq. ἐτετύμην

Paulopostfu. τετύψομαι τετυψοίμην

Indef. α. ἐτύφημι τύφητι τυφεῖν

Futur. α. τυφήσομαι τυφήσοίμην,

SIC VERBUM

Præf. λέγομαι λέγου λεγώμην

Imperf. ἐλεγόμην

Indef. β. ἐλέγην λέγητι λεγέϊν

Fut. β. λεγήσομαι λεγησώμην

Perfect. λέλεγμαι λέλεξο λελεγμένος, εἶναι

Plusq. ἐλελέγην.

Paulopostfu. λελέξομαι λελεξοίμην

Indef. α. ἐλέγημι λέγητι λεγεῖν

Fut. α. λεγήσομαι λεγήσοίμην.

IUGATIONIS SIC IN- mas voces,

SVBIVN.	INFIN.	PARTICIPIVM.	
τύπιωμα	τύπιασθαι	τυπτόμενος	ου.

τυπῶ	τυπῆναι	τυπείς,	έντος.
	τυπήσεσθαι	τυπησόμενος	ου.

τετυμμένος ὦ	τετύφθαι	τετυμμένος	ου.
--------------	----------	------------	-----

	τετύφασθαι	τετυφόμενος	ου.
τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθείς	έντος.
	τυφθήσεσθαι	τυφθησόμενος	ου.

SECUNDAE.

λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος	ου.
---------	----------	-----------	-----

λεγῶ	λεγῆναι	λεγείς	έντος.
	λεγήσεσθαι	λεγησόμενος	ου.

λελεγμένος ὦ	λελέγθαι	λελεγμένος	ου.
--------------	----------	------------	-----

	λελέξεσθαι	λελεξόμενος	ου.
λεγθῶ	λεγθῆναι	λεγθείς	έντος.
	λεγθήσεσθαι	λεγθησόμενος	ου.

S I C V E R B V M

MOD. INDIC. IMPER. OPTAT.

Præfens,	Πείθομαι	πείθου	πειθοίμην
Imperf.	ἐπειθοίμην		
Indef. 6.	ἴπειθω	πέιθητι	πειθείην
Fut. β.	πειθήσομαι		πειθησοίμην
Perfect.	πέπεισμαι	πέπεισο	πεπεισμένος εἶην
Plusqu.	ἐπεπείσμεν		
Paulopostfut.	πεπειθήσομαι		πεπειθήμην
Indef. α.	ἐπείαθω	πέιαθητι	πειαθείην
Fut. α.	πεπείαθω		πειπείαθω

S I C V E R B V M

Præfens,	Φράζομαι	φράζου	φραζοίμην
Imperf.	ἐφραζοίμην		
Indef. 6.	ἐφράδω	φράδθητι	φραδείην
Fut. α.	φραθήσομαι		φραθησοίμην
Perfect.	πέφρασμαι	πέφραθ	πεφρασμένος εἶην
Plusq.	ἐπεφράσμεν		
Paulopostfut.	πεφραδόσομαι		πεφραθήμην
Indef. α.	ἐφράαθω	φράαθητι	φρααθείην
Fut. α.	φρααθήσομαι		φρααθησοίμην

T E R T I A E,

S V B I V N . I N F I N . P A R T I C I P .

πείθωμαι	πείθεσθαι	πειθόμενος	ου.
----------	-----------	------------	-----

πειθῶ	πειθῶμαι	πειθείς	έντος.
-------	----------	---------	--------

	πειθήσεσθαι	πειθησόμενος	ου.
--	-------------	--------------	-----

πεπεισμένος ὦ	πεπεισθαι	πεπεισμένος	ου.
---------------	-----------	-------------	-----

	πεπεισεσθαι	πεπεισόμενος	ου.
--	-------------	--------------	-----

παιδῶ	παιδῶμαι	παιδαίς	έντος.
-------	----------	---------	--------

	παιδήσεσθαι	παιδησόμενος	ου.
--	-------------	--------------	-----

Q V A R T A E,

φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος	ου.
----------	-----------	------------	-----

φραδῶ	φραδῶμαι	φραδαίς	έντος.
-------	----------	---------	--------

	φραδήσεσθαι	φραδησόμενος	ου.
--	-------------	--------------	-----

πεφρασμένος ὦ	πεφράσθαι	πεφρασμένος	ου.
---------------	-----------	-------------	-----

	πεφράσεσθαι	πεφρασόμενος	ου.
--	-------------	--------------	-----

φραδῶ	φραδῶμαι	φραδαίς	έντος.
-------	----------	---------	--------

	φρααδήσεσθαι	φρααδηόμενος	ου.
--	--------------	--------------	-----

S I C V E R B V M

MOD.	INDICA.	IMPER.	OPTAT.
Præf.	Ἀκούομαι	ἀκούῃς	ἀκούοίμην
Imperf.	ἤκουόμην.		
Indef. Ḡ.	ἤκούω	ἀκούῃ	ἀκροίω
Fut. β.	ἀκηύσομαι		ἀκροσοίμην
Perfect.	ἤκουσμαι	ἤκουσο	ἤκουσμένος εἶω
Plusq.	ἤκουόμην.		
Paulopostfut.	ἤκουύσομαι		ἤκουσοίμην
Indef. α.	ἤκουάθην	ἀκουάθῃ	ἀκουαθείω
Fut. α.	ἀκουαθήσομαι		ἀκουαθισοίμην

S I C V E R B V M

Præf.	ἀπειρομαι	ἀπειροῖς	ἀπειροίμην
Imperf.	ἐπειροόμην.		
Indef. Ḡ.	ἐπαίρω	ἀπαίρῃ	ἀπαρείω
Fut. Ḡ.	ἀπαρήσομαι		ἀπαρησοίμην.
Perfect.	ἐπαρμαι	ἐπαρσο	ἐπαρμένος εἶην
Plusq.	ἐπαρόμην.		
Paulopostfut.	ἐπαρύσομαι		ἐπαρσοίμην
Indef. α.	ἐπαρῆθην	ἀπαρῆθῃ	ἀπαρθείω
Fut. α.	ἀπαρθήσομαι		ἀπαρθισοίμην

S E X T Α Ε,

S V B I V N C T. I N F I N. P A R T I C I P.

ἀχούωμαι ἀχούεσθαι ἀχυσόμενος ου.

ἀχούω ἀχούωμαι ἀκούεις έντος.

ἀκούσεσθαι ἀκουσόμενος ου.

ἠκουσμένος ᾧ ἠκούσῃς ἠχυσμένος ου.

ἠκούσεσῃς ἠχυσόμενος ου.

ἀκούωμαι ἀκουαλιώμαι ἀκουατείς έντος.

ἀκουαθήσεσῃς ἀκουαθησόμενος ου.

Q V I N T A Ε,

σπειρώωμαι σπείρεσθαι σπειρόμενος ου.

σπαράω σπαριώμαι σπαρείς έντος.

σπαρήσεσθαι σπαρησόμενος ου.

ἐσπαρμένος ᾧ ἐσπάρηται ἐσπαρμένος ου.

ἐσπάρσεσθαι ἐσπαρσόμενος ου.

σπαρῶ σπαρλιώμαι σπαρτείς έντος.

σπαρθήσεσθαι σπαρθησόμενος ου.

Κ Λ Ι Σ Ι Σ

MOD. INDICA. IMPER. OPTAT.

Præfens &

ομμι, η, επαμ.	ου, έαθω.	οίμμι, οιο, οιοτο.
ομίθον, εαθον, εαθον.	εαθον, έαθων.	οίμιθον, οιαθον, οιάθω.
όμεθα, εαθε, ονται.	εαθε, έαθωζ.	οίμεθα, οιαθε, οιντο.

Imperfectum,

οίμμι, ου, ετο.
 ομίθον, εαθον, έαθω.
 ομεθα, εαθε, οντο.

Dictū est imperat.

Utrunque

ιω, ης, η,	ητι, ήτω.	είω, είης, είη.
ητον, ήτιω.	ητον, ήτων.	είητον, ήτιω.
ημμι, ητε, ησμμ.	ητε, ήτωζ.	είημμι, είητε, είηζ.

Indef. ζ. ητι, ήτω.

Ατέτυφα,

μμι, ψαι, πται.	ψο, φτω.	μμί, είίω, είίης, είίη.
μμεθον, φθον, φθον.	φθον, φθων.	μμένω, είήτον, είήτ.
μμεθα, φθε, μμέ	φθε, φτωζ.	μμένοι, είήμμι, είή
νοεισί.		τε, είήσμμ.

Plurquam-

μμιω, ψο, φθο. μμεθον, φθον, φθω. μμεθα, φθε,

Π Ρ Ο Σ Ω Π Ι Κ Η . V E R . P A S .

S V B I U N C T . I N F I N . P A R T I C I P .

tria futura,

ωμαι,	η,	ηται.		όμωμος,	ου.
ώμετον,	ησθον,	ησθον.	εσθ.	ομωμήη,	ης.
ώμεθα,	ησθε,	ωνται.		όμωμοι,	υ.

& subiunctiuo nulla esse futura.

Indefinitum,

ω,	ης,	η.		είς,	έντος.
	ητων,	ητων.	ωαι.	εσσα,	είσης.
ωμω,	ητε,	ωσι.		έν,	έντος.

perfectum primæ,

μμένοςω,	ης,	η.		μμένος,	ου.
μμένω,	ητων,	ητων.	φθαι.	μμωμήη,	ης.
μμένοι	ητε,	ωσι.		μμωμοι,	ου.
ωμω,					

perfectum,

μμωμοι ησθμ.

F.i.

Perfectum secundæ

μαι, ξαι, κται.
 μεθον, ρθον, ρθον.
 μεθα, ρθε, μένοι
 είσι.

Plusquam-

μίω, ξο, κτο. ξο, ρθω. μένος, είλω.
 μεθον, ρθον, ρθίω. ρθον, ρθων. μένω, είητον.
 μεθα, ρθε, μένοι ρθε, ρθωσθμ μένοι, είημθμ.
 ήσθμ.

Perfectum tertiæ

μαι, σαι, ται.
 μεθον, αθον, αθον.
 μεθα, αθε, μένοι
 είσι.

Sed verba quar-
 κα, vt φράζω, φρά-
 σμαι, σαι, ται : vt

Plusquam-

μίω, σο, ττο. θ, αθω. μένος, είλω.
 μεθον, αθον, αθίω. αθον, αθων. μένω, είητον.
 μεθα, αθε, μένοι αθε, αθωσθμ. μένοι, είημθμ.
 ήσθμ.

Perfectum quintæ

μαι, λσαι, λται.
 μεθον, λθον, λθον.
 μεθα, λθε, λθίνοι
 είσι.

Præteritū quintæ
 έσπαρκα, έσπαρμαι:
 σαι, πέφανται : nã ex
 ante μαι, ν, rursus
 θον duale & θε plur.

S V B I V N :

I N F I N . P A R T I C I P I V M .

ἀλέλεχα,

Verba quartæ quorum futurū ξω, & perfectum χα, vt ὀρύττω, ὀρύξω, ὄρυχα, habent præteritum passiuum vt verba secundæ: vt ὄρυγμα, ὄρυξαι, ὄρυκται, &c.

perfectum,

γμένος ᾧ,	ῆς, ῆ.	γμένος, 8.
-----------	--------	------------

γμένω	ῆτον, ῆτον.	γμένη ης.
-------	-------------	-----------

γμένοι ᾧ μὲν,	ῆτε, ᾧσι.	γμαι.	γμένον, ου.
---------------	-----------	-------	-------------

ἀπέπειχα,

tæ quorum futurum in σω, & præteritum in σω, πέφρακα, habent præteritum passiuum in πέφρασμα, πέφρασαι, πέφρασαι, &c.

perfectum,

σμένος ᾧ.		σμένος, 8.
-----------	--	------------

σμένω ῆτον.	αῖ.	σμένη, ης.
-------------	-----	------------

σμένοι ᾧ μὲν.		σμένον, 8.
---------------	--	------------

ἀέψαλχα,

cōiug. mutat χα in μαι: vt ἔψαλχα, ἔψαλμαι, νενέμηχα, νενέμημαι: πέφαλχα πέφαμμαι, πέφαι φάινω, ν, in πέφαλχα ante κ mutatū fuit in γ, & vertitur in alterū μ, sed ante σαι & ται, & ante seruiatur ν.

F.ii.

MOD.INDICA.

IMPER.

OPTAT.

μῶ, σο, το.
 μεθον, θον, θλω.
 μεθα, θε, μῶοι
 ἥσθμ.

Ἔ, θω.
 θον, θων.
 θε, θωσθμ.

Plusquam-
 μῶος εἶλω.
 μῶω εἶθον.
 μῶοι εἶθμ.

Perfectum sextæ

σμαι, σαι, ζαι.
 σμεθον, αθον, αθων.
 σμεθα, αθε, σμένοι
 εἶσι.

Præteritū vi. aliquan-
 ἥκουσμαι, ἥκυσαι, ἥκουσαι. Α-

Plusquamperfectum,

σῶλω, σο, σο.
 σμεθον, αθον, αθλω.
 σμεθα, αθε, σμένοι
 ἥσθμ.

σο, ατω.
 αθον, αθων.
 αθε, ατωῆ.
 σμένος εἶλω.
 σμένω εἶθον.
 σμένοι εἶθμ.

Cur perfectum ἰωπευμαί & plusquamper-
 pluralem alterū in νται, alterum in ντο? Quia
 rum, ob idque in duali ante θον & θλω, & plu-
 ratiuo, vt ἰωπδσο ἰωπεύατω: ἰωπευαθον ἰωπεύ-
 ptatiui passivi & subiunctiui quomodo de-
 ἰωπδ μῶος εἶλω, ἰωπδ μῶος, ῶ, &c.

SUBIVN.

INFIN. PARTICIP.

perfectum,

μῦσος ᾧ.

μῦσῶ ἦτον.

μῦσοι ᾧμῶ.

μῦσος, ὄ.

σαί. μῦση, ης.

μῦσον, ὄ.

ab ἴκχουκα.

do mutat κα in σμα: vt ἀκούω, ἀκούσω, ἴκχουκα

liquando in μαγ sine σ, vt ἰππεύω, ἰππευκα.

ἰππευμαί, ἰππευσαι, ἰππευται.

ἰππεύμεθον, ἰππευαθον, ἰππευαθον.

ἰππεύμεθα, ἰππευαθε, ἰππευαται.

σμένος ᾧ.

σμένῶ ἦτον.

σμένοι ᾧμῶ.

σμένος, ὄ.

αθαι. σμένη, ης.

σμένον, ὄ.

fectum ἰππεύμην habent tertiam personam
 tertiam singularem habent in ται & το pu-
 rali ante θε, ponendum erit σ, & toto impe-
 αθων: ἰππευαθε, ἰππευαθων. Perfectum o-
 bet efferri? Semper per circumlocutionem

DE VERBO MEDIO.

Quid est verbum medium? Quod definit in *ομαι* vt passiuum, & significat non passiuè tantùm, sed etiam actiuè, vt,
βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum,
βιάζομαι ὑπὸ τῷ φίλῳ, violor ab amico.

Verba media quot temporibus variantur? Octo, vt actiua: sed tantùm perfecta habent in *α*, & plusquamperfectum in *ειν*, terminationes actiuorum.

Quodnam igitur est præsens & imperfectum medium? Non aliud quàm passiuorū.

Quænā terminatio est futuri medii? Secundi *οῦμαι ἦ*, prioris *ομαι, η*.

Quinam sunt fines indefinitorum verbi medii? Secundi *ομῖν, ς*, prioris, *ομῖν, ω*.

Horum itaque quatuor temporum inflexio *αεσωπινη* est planè passiuua, non actiua.

PERFECTVM medium quem habet caractérem ante *α* extremum finem? Caractérem præsentis actiui: vt *τύπτω, τύπτομαι, τέτυπα*: atque penultima futuri prioris actiui & perfecti medii, semper est eadem.

Quæ penultima præsentis actiui mutatur in medio perfecto:

φ	} in	} οι	} vt	} {	πέιθω,	πέποιθα.	
αι					η	Φάινω,	πέφηνα.
α					η	θάλλω,	τέθηλλα.

In nonnullis perfectis mediis a futuri seruat, vt φαλαῖ, ἔφαλα.

Quæ verba mutant ε penultimam futuri per ο in perfecto medio. Dissyllaba, vt λέγω, λέξω, λέλογα.

Fururum quartæ cōiugationis in ξω quomodo habet præteritum medium. In γα, vt πλήσσω, πλήξω, πέπληγα: sed perfectum medium erit in δα, si futurum actiuum quartæ coniugationis definit in σω, vt φράζω, φράσω, πέφραδα.

Med. prior συζυγία.	Præf.	τύπλομαι	} Posterior.
	Med. Imperf.	ἐτυπλόμην	
	Ind. β.	ἐτυπόμην	
	Fut. β.	τυπούμαι	
	Perfect.	τέτυπα	
	Plusqu.	έτετύωφν	F.iiii.

VERBUM MEDIUM PRI-

Sic inflectitur per primas

MOD.	INDIC.	IMPER.	OPTAT.
Præfens,	Τύπιομαι	τύπιου	τυπιοίμην
Imperf.	ἐτυπιοίμην		
Indef.β.	ἐτυπόμην	τυποῖ	τυπιοίμην
Fut.β.	τυποῖμαι		τυπιοίμην
Perfect.	τέτυπα	τέτυπε	τετύποιμι
Plusq.	ἔτετύπειν.		
Fut.α.	τύψομαι		τυψοίμην
Indef.α.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψάμην

SIC VERBUM

Præfens,	Λέγομαι	λέγου	λεγοίμην
Imperf.	ἔλεγοίμην.		
Indef.β.	ἔλεγοίμην	λεγοῖ	λεγοίμην
Fut.β.	λεγοῖμαι		λεγοίμην
Perfect.	λέλογα	λέλογε	λελόγοιμι
Plusq.	ἔλελόγην.		
Fut.α.	λέξομαι		λεξοίμην
Indef.α.	ἔλεξάμην	λέξαι	λεξάμην

ΜΑΕ CONIVGATIONIS,

VOCES,

SVBIVN. I NFIN. P A R T I C.

τύπιωμα	τύπιασθαι	τυπιόμηνος	ϛ.
τύπωμα	τυπέσθαι	τυπόμηνος	ϛ.
	τυπεῖσθαι	τυπούμηνος	ου.
τετύπω	τετυπέσθαι	τετυπώς	ότος.
	τύψασθαι	τυψόμηνος	ϛ.
τύψωμα	ψύψασθαι	ψυψάμηνος	ου.

S E C V N D A E,

λέγωμα	λέγεσθαι	λεγομηνος	ϛ.
λέγωμα	λεγέσθαι	λεγόμηνος	ϛ.
	λεγεῖσθαι	λεγούμηνος	ϛ.
λελόγω	λελογησθαι	λελογός	ότος
	λέξεσθαι	λεξόμηνος	ου.
λέξωμα	λέξασθαι	λεξάμηνος	ου.

SIC VERBUM

MOD. INDICA. IMPER. OPTAT.

Præf.	Πείθομαι	πείθου	πειθούμην
Imperf.	ἐπειθόμεν		
Indef. β.	ἔπειθόμεν	πειθού	πειθόμεν
Futur. β.	πειθούμαι		πειθόμεν
Perfect.	πέποιθα	πέποιθε	πεποίησιν
Plusqu.	ἔπεποιθην.		
Fut. α.	πείσομαι		πεισόμεν
Indef. α.	ἔπεισάμην	πεισάσθαι	πεισάσμεν

SIC VERBUM

Præf.	Φεάζομαι.	φεάζε	φεάζομην
Imperf.	ἐφεάζομεν.		
Indef. β.	ἐφεαζόμεν	φεαζού	φεαζόμεν
Fut. β.	φεαζούμαι		φεαζόμεν
Perfect.	πέφεαθα	πέφεαθε	φεαδίμεν
Plusq.	ἔπεφεαθην.		
Futur. α.	φεάσομαι		φεασόμεν
Indef. α.	ἐφεασάμην	φεάσασθαι	φεασάσμεν

ΤΕΡΤΙΑΕ,

SVB.

INF.

PARTICIP.

πείθωμαι	πείθεαῖ	πειθόμενος	ς.
πίθωμαι	πιθέαῖ	πιθόμενος	ου.
	πιθειάῖ	πιθούμενος	ου.
πεποιθῶ	πεποιθέηναι	πεποιθώς	ότος.
	πίσειαῖ	πειθόμενος	ου.
πείσωμαι	πείσειαῖ	πεισόμενος	ου.

QUARTAE,

φράζωμαι	φράζεαῖ	φραζόμενος	ου.
φράδωμαι	φραδέαῖ	φραδόμενος	ς.
	φραδείσθαι	φραδόμενος	ς.
πεφράδω	πεφραδέηναι	πεφραδώς	ότος.
	φράσειαῖ	φρασόμενος	ς.
φράσωμαι	φράσεισθαι	φρασόμενος	ς.

S I C V E R B V M

M O D . I N D I C A T .   I M P E R .   O P T A T .

Præfens,	Ακρόμαι	ἀκρού	ἀκροίμην
Imperf.	ἤχουόμην.		
Indef.β.	ἤχούμην	ἀχουῶ	ἀκοοίμην
Fut.β.	ἀκοοῦμαι		ἀκοοίμην
Perfect.	ἤκασα	ἤκασε	ἤκασοιμι
Plufq.	ἤκασθην.		
Futurū α.	ἀχουῶσμαι		ἀχουῶσίμην
Indef.α.	ἤχουσάμην	ἀχουῶσαι	ἀχουῶσάμην

S I C V E R B V M

Præfens,	απειρομαι	απειρου	απειροίμην
Imperfe.	ἐαπειρόμην.		
Indef.β.	ἐαπαρόμην	απαροῶ	ἄπαροίμην
Fut.β.	ἄπαροῦμαι		ἄπαροίμην
Perfect.	ἐαπορε	ἐαπορε	ἐαπόροιμι
Plufq.	ἐαπόρθην		
Fut.α.	απεροῦμαι		απεροίμην
Indefin.α.	ἐαπειροίμην	απειροαι	απειροίμην

S E X T A E,

S V B I V N. I N F I N. P A R T I C I P.

ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκούομαι	ς.
ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκούομαι	ς.
	ἀκούεσθαι	ἀκούομαι	ς.
ἠκούω	ἠκούεσθαι	ἠκούως	ότος
	ἀκούσεσθαι	ἀκούσομαι	ς.
ἀκούωμαι	ἀκούσεσθαι	ἀκουσομαι	ς.

Q V I N T A E,

απειρώμαι	απειρέσθαι	απειρόμαι	ου.
ἑπάρωμαι	ἑπαρέσθαι	ἑπαρόμαι	ς.
	ἑπαρῆσθαι	ἑπαρούμαι	ς.
ἑσπύρω	ἑσπύρεσθαι	ἑσπύρως	ότος.
	απειρέσθαι	απειρομαι	ς.
απειρώμαι	απειρεσθαι	απειρομαι	ς.

ΚΛΙΣΙΣ

VERBI

MOD. IN IDC.

IMPE.

OPTAT.

Præfens &

ὀμμι, ἦ, ἔται. ὕ, ἔατω. οἴμην, οἶο, οἶτο.
 ὀμεθον, εαθον, εαθον. εαθον, ἔατων. οἴμιθον, οἶαθον, οἶαθω.
 ὀμεθα, εαθε, ονται. εαθε, ἔατω. οἴμιθα, οἶαθε, οἶντο.

Imperfectum &

ὀμην, ου, ἔτο. οἶ, ἔατω.
 ὀμιθον εαθον, ἔαθω. εαθον, ἔατων.
 ὀμεθα, εαθε, οντο. εαθε, ἔατω.

Optatius & subiun-
temporibus retinent
nem, nisi quod futu-
cunflectitur, & in-
habet ἀμιλω per αι, vt

Futurum

ὀμμι, ἦ, ἔται. οἴμην, οἶο, οἶτο.
 ὀμιθον, ἔαθον, ἔαθον. οἴμιθον, οἶαθον, &c.
 ὀμιθα, εαθε, οἶνται.

Indefinitum

ὀμην, ω, ατο. αι, ἀατω. ἀμην, αιο, αιτο.
 ὀμιθον, ααθον, ἀαθω. ααθον, ἀατων. ἀμιθον, αιαθον, ἀαθω.
 ὀμιθα, ααθε, αιτο, &c. ἀμεθα, &c.

Perfectum,

ας, ε. ε, ἔτω. οἶμι, οἶς, οἶ.

lusquamperfectum, vt in actiuo

ἔς, ἔ, &c.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Ι Κ Η

M E D I I.

S V B I V N C T.

I N F I N . P A R T I C I P .

futurum primum,

ωμευ, η, ηται.

ώμεθον, ηαθον, ηαθον. εαζ.

ωμεθα, ηαθε, ωνται.

όμδρος ζ.

ομδρή ης.

όμδρον, ζ.

Indefinitum secundum.

Et ius in omnibus
eandem inflexio-
rū β. in optat. cir-
defin. α. pro οίμω
in actiuo.

secundum,

έαζ.   όμδρος ζ.
ομδρή ης.

όμδρον ζ.

primum,

ζαζ.   έμδρος ζ.
εμδρή ης.
έμδρον ζ.

ααζ.   άμδρος ζ.
αμδρή, ης.
άμδρον ζ.

ω,   ης,   η.   έναυ.   ως   όως.

PRIMA CONIUGATIO

Verba sextæ coniugationis Barytonorum quæ finiunt $\left. \begin{matrix} \acute{\epsilon}\omega \\ \acute{\alpha}\omega \\ \acute{\omicron}\omega \end{matrix} \right\}$ communiter contrahantur in $\left. \begin{matrix} \omega \\ \omega \\ \omega \end{matrix} \right\}$

Contractio verborū quibus fit modis? O-fenti & imperfecto etiam participii.

flexa? Indefinito secundo, futuro secundo,

Quanam est contractio verborū in $\acute{\epsilon}\omega$ si-ue primæ coniugationis Circumflexorum? $\left. \begin{matrix} \epsilon\epsilon \\ \epsilon\omicron \end{matrix} \right\}$ in $\left. \begin{matrix} \epsilon \\ \omicron \end{matrix} \right\}$ vt $\left. \begin{matrix} \epsilon \\ \omicron \end{matrix} \right\}$

ACTIVVM PRI.

MOD. INDIC.

IMPER. OPTAT.

	Ποιᾶ, ῥῆς, ῥ.	ῥ, εἶπω.	οἶμι, οἶς.
Præf.	ῥτον, ῥτον.	ῥτον, εἶπων.	οἶτον.
	ῥιδυ, ῥτε, ῥσι.	ῥτε, εἶπω ῥ.	οἶιδυ, οἶτε.
	οῶ, ῥς, ῥ.		οἶω, οἶης.
Imp.	ῥτον, εἶτ.		οἶητον.
	ῥιδυ, ῥτε, οῶ		οἶηιδυ, οἶητε.
Fut. a.	ῆσω, ῆςῥς, ῆςῥ.		ῆσοιμι, οἶς.
Inde. a.	ῆσα, ῆσαι, ῆσε.	ῆσθ.	ῆσαιμι, ῆσαις.
Perfe.	ῆκα, ῆκας, ῆκε.	ῆκε.	ῆκαμι, ῆκαις.
Plusq.	ῆκειν, ῆκεις, ῆκει.		

VERBORVM CIRCUNFL.

tumque ap-
pellatur Cir-
cunflexa

primæ
secundæ
tertiæ

circū-
flexo-
rum

ποιέω, ποιεῖ.
βοάω, βοᾷ.
χευσάω, χευσᾷ.

mnibus. Quibus temporibus? Tantum præ-

Quibus temporibus carent verba circun-
& præterito medio.

ποιέετε ποιεῖτε.

Ante omnes alias vel vocales vel diph-
thongos ε absorbetur, ut, ut ποιέω, ποιεῖ:

ποιέομαι, ποιεῖμαι.

ποιέοιμι, ποιεῖμι.

MAE CONIUGATIONIS,

SUBIVN. INFIN. PARTICIP.

οἶ. αῖ, ἦς, ἦ.

αῖν οὐῶτος.

οἶπλω. ἦτον, ἦτον. ῖν.

ῖσα ἔσης

οἶεν. αῖμαι, ἦτε, αῖσι.

οὐῶ οὐῶτες.

οἶη. Attici solēt optatiui præsentis

οἶήπλω. iam cōtracti syllabam μi in πω

οἶησαμ. conuertere, hoc modo,

ἦσι. ἦσαν. ἦσαν, οντος.

ἦσαι. ἦσαι, ἦσαι, ἦσαι. ἦσαι. ἦσαι, αντος.

ἦσι. ἦσαι, ἦσαι, ἦσαι. ἦσαι. ἦσαι, οτος.

G.i.

PASSIVUM PRIMAE

MOD. INDIC.

IMPER.

OPTAT.

Præfens. { Ποῖσμαι, ἦ, ἦται | οὐ, εἶδω. | οἶμι, οἶο,
 { ἕμεθον, ἴδον, ἴδον | ἴδον, εἶδων | οἶμιθον, οἶδον,
 { ἕμεθα, ἴδε, οὐῶ | ἴδε, εἶδωε | οἶμιθα, οἶδε,

Imperf. { ἕμι, ἴ, ἴτο.
 { ἕμεθον, ἴδον, εἶδι.
 { ἕμεθα, ἴδε, οὐῶτο.

Perfect. { ημι, ησαι, ηται. | ησο, ἦδω | ἦμι, ἦο,
 { ἦμιθον, ἦδον, ἦδον | ἦδον ἦδων | ἦμιθον, ἦδον,
 { ἦμεθα, ἦδε, ἦται | ἦδε, ἦδωε | ἦμεθα, ἦδε,

Plusq. ἦμι, ησο, ητο.

Ind. a. ἦμι, ἦθης, ἦθη. ἦθητι, ἦτω. ἦθεις, εἶθης,

Fut. a. ἦσομαι, ἦσῃ, ἦσεται. ἦσοίμι, οἶο,

Paulopost. fut. ἦσομαι, ἦσῃ, ἦσέσθαι. ἦσώμι, οἶο,

M E-

Præf. ποῖσμαι, ἦ, ἦται. ἴ, εἶδω. οἶμι, οἶο,

Imper. ἕμι, ἴ, ἴτο.

Fut. a. ἦσομαι, ἦσῃ, ἦσεται. ἦσώμι οἶο

Indef. ποῖμι, ὦ, ατο. ποῖται, εἶδω. ποῖμι, αιο,

CONIUGATIONIS.

SVBIVN. INFIN. PARTICIPIVM.

οἶτο.	ώμει, ἦ, ἦται.	ἐμδμος,	8.
οἶαθλω.	ώμεθον, ἦαθον, ἦαθον. εἶαθ.	ἐμδμή,	ης.
οἶντο.	ώμεθα, ἦαθε, ἄνται.	ἐμδμον,	8.

Perfectum optatiui passiuī fit à suī indicatiui perfectō, mutando ημαι in ἡμλω, ἦο & ἦτο: semper η diphthongo feruata tam in prima quàm secūda coniugatione: nam in tertia fit mutato ὦμαι in ὠμλω, ὦο, ὦτο, per ω.

ἦτο.	ώμει, ἦ, ἦται.	ημδμός,	8.
ἦαθλω.	ώμεθον, ἦαθον, ἦαθον. ἦαθα.	ημδμή,	ης.
ἦντο.	ώμεθα, ἦαθε, ἄνται.	ημδμόν,	8.

Perfectum subiunctiuī mutat ημαι in ὦμαι, ἦ ἦται, & ωμαι in ὠμαι ὦ ἦται.

εἶη.	ἦτω, ἦθῆς, ἦθῆ.	ἦθῆσσι.	ἦθῆς,	έντος:
οἶτο.		ἦθῆσεσσι.	πόμδμος,	8.
οἶτο.		ἦσεσσι.	πόμδμος,	8.

DIVM,

οἶτο.	ώμει, ἦ, ἦται.	εἶαθ.	ἐμδμος,	8.	
οἶτο.		ἦσεσσι.	πόμδμος,	8.	
αυτο.	ωμει η	ἦται	ἦσεσσι.	πόμδμος,	8.

G.ii.

SECUNDA CONIUGATIO

Quænam est contractio secundæ coniugationis, siue verborum in $\alpha\omega$? } Absorbetur $\xi\omega, \beta\omicron\acute{\alpha}\omega, \beta\omicron\alpha\acute{\omega}$
 } α , sequente $\xi\omicron$, sed $\omicron$ tunc

(α) præfixum reliquis vel vocalibus vel diphthongis, si sequitur, subscripto, præterquam in contractio in $\xi\upsilon$, ex $\acute{\alpha}\epsilon\nu$ in $\acute{\alpha}\tilde{\nu}$, ex $\acute{\omicron}\epsilon\nu$ in $\omicron\tilde{\nu}$. exci

ACTIVVM SECUN-

MOD. INDIC. IMPER. OPTAT.

Præf. { $\beta\omicron\alpha\acute{\omega}, \acute{\alpha}\tilde{\nu}, \acute{\alpha}$. α , $\acute{\alpha}\tau\omega$. $\acute{\omega}\mu\iota, \acute{\omega}\tilde{\nu},$
 $\acute{\alpha}\tau\omicron\nu, \acute{\alpha}\tilde{\tau}\omicron\nu. \acute{\alpha}\tilde{\tau}\omicron\nu, \acute{\alpha}\tau\omega\nu.$ $\acute{\omega}\tilde{\tau}\omicron\nu,$
 $\acute{\omega}\mu\iota\nu, \acute{\alpha}\tilde{\tau}\epsilon, \acute{\alpha}\tilde{\sigma}\iota. \acute{\alpha}\tilde{\tau}\epsilon, \acute{\alpha}\tau\omega\tilde{\nu}. \acute{\omega}\mu\iota\nu, \acute{\omega}\tilde{\tau}\epsilon,$

Præfens optatiui Attici ex

Im. { $\acute{\omega}\nu, \alpha\tilde{\nu}, \alpha.$ $\acute{\omega}\iota\omega, \acute{\omega}\eta\tilde{\nu},$
 $\acute{\alpha}\tau\omicron\nu, \acute{\alpha}\tilde{\tau}\iota\omega.$ $\acute{\omega}\eta\tilde{\tau}\omicron\nu,$
 perf. { $\acute{\omega}\mu\iota\nu, \acute{\alpha}\tilde{\tau}\epsilon, \acute{\omega}\nu.$ $\acute{\omega}\eta\mu\iota\nu, \acute{\omega}\eta\tilde{\tau}\epsilon,$

Fut. $\alpha.$ $\acute{\eta}\sigma\omega, \acute{\eta}\sigma\tilde{\nu}, \acute{\eta}\sigma\tilde{\nu}.$ $\acute{\eta}\sigma\omicron\mu\iota, \acute{\eta}\sigma\omicron\tilde{\nu},$

Indef. $\alpha.$ $\acute{\eta}\sigma\alpha, \acute{\eta}\sigma\alpha\tilde{\nu}, \acute{\eta}\sigma\epsilon.$ $\acute{\eta}\sigma\omicron\nu \acute{\alpha}\tau\omega.$ $\acute{\eta}\sigma\alpha\mu\iota, \acute{\eta}\sigma\alpha\tilde{\nu},$

Perfect. $\acute{\eta}\kappa\alpha, \acute{\eta}\kappa\alpha\tilde{\nu}, \acute{\eta}\kappa\epsilon.$ $\acute{\eta}\kappa\epsilon, \acute{\epsilon}\tau\omega.$ $\acute{\eta}\kappa\omicron\mu\iota, \acute{\eta}\kappa\omicron\tilde{\nu},$

Plusq. $\acute{\eta}\kappa\epsilon\nu, \acute{\eta}\kappa\epsilon\tilde{\nu}, \acute{\eta}\kappa\epsilon\tilde{\nu}.$

VERBORVM CIRCUNFL.

mutatur in ω, vt $\left\{ \begin{array}{l} \text{βοάομι, βοάμι.} \\ \text{βοάοισι, βοάσι.} \\ \text{βοάοιμι, βοάωμι.} \end{array} \right.$

thongis vt feruatur, ita illæ absumuntur, i, ta-
 Infinit. vbi prorsus reicitur, deinde ex $\epsilon\epsilon\epsilon\epsilon$ fit ^{fit in}
 pies ζῶ pro ζᾶ, & ζῆ pro ζᾷ, à ζᾶ. Con, iuga, εἶν.

DAE CONIUGATIONIS.

SVBIVNCT.

INFIN. PARTICIP.

ᾧ. ᾶ, ᾶς, ᾶ. ᾶν, ᾶντος.

ᾶπτε. ᾶτον, ᾶτον. ᾶν. ᾶσα, ᾶσης.

ᾶεν. ᾶμι, ᾶτε, ᾶσι. ᾶν, ᾶντος.

ᾶμι fit in ᾶπτε.

ᾶη.

ᾶήπτε.

ᾶησθμι.

ἦσι. ἦσθν. ἦσων, ὄντος.

ἦσαι. ἦσθ, ἦσης, ἦση. ἦσαι. ἦσαι, ἦσας

ἦχει. ἦκω, ἦκης, ἦκη. ἦχέαι. ἦκώς, ὄτος

G.iii.

PASSIVUM SECVN-

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Præf. { βοάμαι, ᾶ, ᾶται. ᾶ, ἀδῶ. ᾶμην,
 ᾶμεθον, ᾶαθον, ᾶαθον. ᾶαθον, ἀδῶν. ᾶμεθον,
 ᾶμεθα, ᾶαθε ᾶνται. ᾶαθε, ἀδῶε. ᾶμεθα,

Imper. { ᾶμην, ᾶ, ᾶτο.
 ᾶμθον, ᾶαθον, ἀδῶ.
 ᾶμεθα, ᾶαθε, ᾶντο.

Perfe. { ἤμαι, ἠσῶ, ἠται. ἤμην,
 ἤμεθον, ἠαθον, ἠαθον. ἤμεθον,
 ἤμεθα, ἠαθε, ἠνται. ἤμεθα,

Plusq. ἤμην, ἠσο, ἠτο.

Indef. a. ἤδην, ἤης, ἤη. ἤητι, ἤτω. ἠθείην,

Fut. a. ἠθήσομαι, ἠση, ἠσεται. ἠθήσομαι,

Paulopostfut. ἠθήσομαι, ἠση, ἠσεται. ἠθήσομαι,

M E-

Præf. βοάμαι, ᾶ, ᾶται. ᾶ, ἀδῶ. ᾶμην,

Imperf. ᾶμην, ᾶ, ᾶτο.

Fut. a. ἠσομαι, ἠση, ἠσεται. ἠθήσομαι,

Indef. a. ἠσάμην, ἠσω, ἠσατο. ἠσῶ, ἠσάμην,

DAE CONIVGATIONIS,

SVBIVN.

INF.

PARTIC.

ᾠο, ᾠτο. ᾠμαι, ᾠ, ᾠται. ᾠμνος.
 ᾠαδον, ᾠατω. ᾠμιθον, ᾠαθον, ᾠαθον. ᾠαται. ᾠμνῆ.
 ᾠατε, ᾠντο. ᾠμεθα, ᾠατε, ᾠνται. ᾠμνον.

ἦο, ἦτο. ἦμαι, ἦ, ἦται. ἦμνος.
 ἦαδον, ἦατω. ἦμεθον, ἦαθον, ἦαθον. ἦαται. ἦμνῆ.
 ἦατε, ἦντο. ἦμεθα, ἦατε, ἦνται. ἦμνον.

εἶης, εἶη. ηἶω, ηἶης, ηἶη. ηἶωμαι. ηἶεις.
 οιο, οιοτο. ηἶσεαται. ηἶησόμενος.
 οιο, οιοτο. ἦσεαται. ἦσόμενος.

DIV M.

ᾠο, ᾠτο. ᾠμαι, ᾠ, ᾠται. ᾠαται. ᾠμνος.
 οιο, οιοτο. ἦσεαται. ἦσόμενος.
 αιο, αιοτο. ἦσωμαι, ἦση, ἦσηται. ἦσαται. ἦσόμενος.

G.iiii.

TERTIA CONIUGATIO

Quanam est contractio tertiae coniugationis, siue verborum in *οωτ* } ο cum vocali { *lōga* }
 } } } *breui* }

Sed diphthongi *ι & η* post *ο* seruatū perdunt
χρυσῶις: tamen in Infin. ex *χρυσῶν* faciendum
 quales sunt *οι*, & *υ* absumitur, vt *χρυσῶις*, *χρυσ-*

ACTIVVM TERTIAE

MOD. INDICA. IMPER. OPTAT.

Præs.	{	<i>Χρυσῶ, οῖς, οῖ.</i> <i>ἴτον, ἴτον.</i> <i>ἴδην, οὔτε, ἴσι.</i>	<i>ου, ἔτω.</i> <i>ἴτον, ἔτων.</i> <i>οὔτε, ἔτωε.</i>	<i>οῖμι,</i> <i>οῖδην,</i>
		Optat. præfens Atticè <i>οιμι</i> mutatur		
Im- perf.	{	<i>ουω, ος, υ.</i> <i>ἴτον, ἔτω.</i> <i>ἴδην, ἴτε, ουω.</i>		<i>οῖω,</i> <i>οῖδην,</i>
Fut. α.		<i>ώσω, ώσῃς, ώσῃ.</i>		<i>ώσοιμι,</i>
Indef. α.		<i>ωσα, ωσαι, ωσε.</i>	<i>ωσον, άτω.</i>	<i>ώσαμι,</i>
Præt.		<i>ωκα, ωκας, ωκε.</i>	<i>ωκε, κέτω.</i>	<i>ώκημι,</i>
Plufq.		<i>ώκειν, ῃς, ῃ.</i>		

VERBORVM CIRCUNFL.

mutatur in $\left. \begin{matrix} \omega \\ \upsilon \end{matrix} \right\}$ vt $\left\{ \begin{matrix} \chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omega}, \chi\rho\upsilon\sigma\tilde{\omega}, \chi\rho\upsilon\sigma\acute{\eta}\tau\epsilon, \chi\rho\upsilon\sigma\tilde{\omega}\tau\epsilon. \\ \chi\rho\upsilon\sigma\acute{\epsilon}\tau\epsilon, \sigma\tilde{\epsilon}\tau\epsilon: \acute{\epsilon}\chi\rho\upsilon\sigma\sigma\omicron\nu, \acute{\epsilon}\chi\rho\upsilon\sigma\tilde{\omega}. \end{matrix} \right.$
 altera ε, altera η: vt $\chi\rho\upsilon\sigma\acute{\omega}\varsigma, \chi\rho\upsilon\sigma\tilde{\omega}\varsigma, \chi\rho\upsilon\sigma\acute{\eta}\varsigma,$
 est $\chi\rho\upsilon\sigma\sigma\tilde{\omega}$. Nā o præfixū reliquis vocalibus,
 σσῖς: $\chi\rho\upsilon\sigma\sigma\acute{\omega}\iota\sigma\iota, \chi\rho\upsilon\sigma\tilde{\omega}\iota\sigma\iota.$

CONIVGATIONIS.

	SUBIVN.	INFIN.	PARTIC.
οἷς, οἷ.	αῖ, οἷς, οἷ.		αῖν, οὐῶτος.
οἷτον, οἷττω.	αῖτον, αῖτον	οὐῶ.	ῥῶσα, ῥῶσης.
οἷτε, οἷεν.	αῖμην, αῖτε, αῖσι.		οὐῶ, οὐῶτος.
in οἷω, vt in prima.			
οἷης, οἷη.			
οἷητον, οἷηττω.			
οἷητε, οἷησθην.			
οἷς, οἷ.		ὠσῖν.	ὠσων, οντος..
αἷς, αἷ.	ὠσα, ης, η.	αῖσα.	ὠσαις, αητος.
οἷς, οἷ.	ὠκα, ης, η,	ωκέναι.	ωκῶς, ὀτος.

PASSIVUM TER-

MOD. INDICA.

IMPER.

OPTA

Præs.	{	χρυσῶμαι, οἶ,	ῥται.	ῥ,	ῥατω.	οἶμιλω,
		ῥμεθον,	ῥαθον, ῥαθον.	ῥαθον,	ῥατων.	οἶμιθον,
		ῥμεθα,	ῥατε, ουῶται.	ῥατε,	ῥατωϛ.	οἶμεθα,
Imper.	{	ῥμιλω,	ῥ,	ῥτο.		
		ῥμεθον,	ῥαθον,	ῥαθιλω.		
		ῥμεθα,	ῥατε,	ουῶτο.		
Perfe.	{	ωμαι,	ωσαι, ωται.	ωθ,	ῶατω, ῶμιλω,	
		ῶμεθον,	ωαθον, ωαθον.	ωαθον,	ῶατων.	ῶμιθον,
		ῶμεθα,	ωατε, ωνται.	ωατε,	ῶατωϛ.	ῶμεθα,
Infqu.		ῶμιλω,	ωθ,	ωτο.		
Indef.a.		ῶθιλω,	θης,	θη.	ῶθητι, ῶιτω	ῶθειλω,
ut.a.		ῶθηθμαι, ση,	σεται.			θηθίμην,
aulop.		ῶθμαι, ση,	σεται.			ῶθίμην,
						M E-
ræsens,		χρυσῶμαι, οἶ,	ῥται.	ῥ,	ῥατω.	οἶμιλω,
Imperf.		ῥμιλω,	ῥ,	ῥτο.		
ut.a.		ῶθμαι, η,	εται.			ῶθίμην,
Indef.a.		ῶσῶμιλω, ω,	αῖ.	ωσαι, ῶατω.		ῶσῶμην,

T I A E C O N I V G A T I O N I S,

T I V . S V B I V N C T . I N F I N . P A R T I C I P .

οἶο, οἶτο. ἄμην, οἶ, ἄται. ἔμηνος.
 οἶατον, οἶατω. ἄμηνον, ἄατον, ἄατον. ἔαται. ἔμηνη.
 οἶατε, οἶντο. ἄμηνα, ἄατε, ἄνται. ἔμηνον.

ῶο, ῶτο. ἄμην, ῶ, ἦται. ὠμηνός.
 ῶατον, ῶατω. ἄμηνον, ἦατον, ἦατον. ῶαται. ὠμηνη.
 ῶατε, ῶνται. ἄμηνα, ἦατε, ῶνται. ὠμηνόν.

εἶης, εἶη. ὠτῶ, εἶης, εἶη. ὠτῶται. ὠτῶεις.
 οἶο, οἶτο. ὠτῶσειαται. ὠτῶσέμηνος
 οἶο, οἶτο. ὠσειαται. ὠσέμηνος.

D I V M,

οἶο, οἶτο. ἄμην, οἶ, ῶται. ἔαται. ἔμηνος.

οἶο, οἶτο. ὠσειαται. ὠσέμηνος.

αγο, αἶτο. ὠμην, η, ἦται. ὠσααται. ὠσαέμηνος.

Quatuor sunt } } Prima }
 coniugationes } } Secunda } à ver-
 verborum in } } Tertia } bis in
 μ à sexta Ba- } } Quarta } { éω }
 rytonorū de- } } } { áω } vt à
 ductæ, } } } { óω }
 } } } { úω }

In verbis in μ quot sunt syllabæ? Tres.

Prima syllaba verborū in μ quomodo fit?

Propria quæ est? Quando conson. prima

Impropria reduplic. quomodo fit? Tātūm
 vel à duabus consonantibus cæpto, vt *σάω*,

Quarta coniugatio non habet reduplica-

Quid? si verbum incipiat à duabus conso-
 tra fiet reduplicatio? Propria, vt *πλέω*, *πίμ*.

Neutra reduplicatio vltra imperfect. re-
 duplicatione, *φημί*, *δύμι*. Quædam variant,

Secunda syllaba formatur bre- } }
 uibus in lōgas mutatis, hoc est } } in } }
 { α } { η }
 { ε } { η }
 { ο } { ω }
 { υ } { ῡ }

Verba in μ tantūm tria habēt tempora,
 propemodū sequuntur inflexionem indefi-
 barytonis petenda sunt. Quibus tempo-
 medio, & indefinito β. passiuo.

I M M I.

}	θέω, πίνημι	}	Quare	}	primæ, ε
	ῥάω, ἴσημι		Chara		secundæ, α
	διδάω, δίδωμι		ῥteri-		tertiæ, ο
	ζεύγνύω, ζεύγνυμι		stica		quartæ, υ

Per ἀνάδύπλωσιν vel propriā vel impropriā.

cum i præponitur, }
 præposito i themati, } vt { θέω, ἴθέω.
 ἴσημι, vel à vocali, vt } { ῥάω, ἴῥάω.
 ἴῥημι, } { ἔω, ἴημι.

tionem, vt à ζεύγνύω, ζεύγνυμι.

nis quarum altera sit muta, altera liquida, v-
 πλημι: pleonasmō τῷ μ.

peritur. Quædam reperiuntur sine vlla re-
 vt πλῆμι & τέπλημι.

Ultima mu- }
 tat ω in μ, vt } πίνημι.
 ἴσημι.
 δίδωμι.
 ζεύγνυμι.

præs. imperf. & indef. ῥ. quæ duo posteriora
 nitorum passiuorum. Reliqua tempora à
 ribus carēt verba in μ? Futuro ῥ, præterito

ACTIVVM I. CONIUGAT.

MOD. INDIC.

IMPE.

OPTAT.

Præ-

Γίθ	ημι, ης, ησι.		επι, έτω.		είλω, είης,	
						ετον, έτων.
	ερον, ερων.	πίθ	ετον, έτων.		θ	είηρον, είητε,
	ερων, ερων.	θ	ετε, έτω.			

& Ionicè. έασι

Imperfectum &

επίθ					
					ετον, έτω.
είθ					ερων, ετε, εσθ.

Futu-

ήσω,	ψς, ψ.		ήσοιμι, οίς,
			Indefinitum
ήθηκα,	ας, ε.	ήκον, άτω.	ήκαμι, ας,
			Perfectum,
τέθηκα,	ας, ε.	τέθηκε, έτω.	τεθείκαμι, οίς,
			Plusquam-
έτεθείκειν,	ψς, ψ.		

VERBORVM IN MI.

SVBIVNCT.

INF. PARTI.

fens,

είη.	Ζιθ {	ω,	ῆς,	ῆ.	Ζιθ {	έναι.	Ζιθ {	είς.
φήτω.		ῆτον,	ῆτον.	φισα.				
είησθι.		ῆωμεν,	ῆτε,	ῆσι.		θέν.		

Indefinitum secundum,

Imperatiui fiunt à prima plurali indica-
tiui, eiusdem semper temporis, ῆν in ῆ ver-
sa, sed hîc in π, vt vitetur concursus aspir.

rum,

οι.		ῆσθιν.	ῆσων.
-----	--	--------	-------

primum,

αι.	ῆκω,	ῆς,	ῆ.	ῆσαι.	ῆσαις.
-----	------	-----	----	-------	--------

οι.	τεῆκω,	ῆς,	ῆ.	τεῆκείαι.	τεῆκώς.
-----	--------	-----	----	-----------	---------

perfectum,

PASSIVA. I. CONIUGAT.

MOD. INDICAT.

IMPER.

OPTAT.

Præ-

$\left. \begin{array}{l} \text{ἤθ} \\ \text{ἤθ} \\ \text{ἤθ} \end{array} \right\}$	ἐμοί, σοί, ἐταί.	$\left. \begin{array}{l} \text{τίθ} \\ \text{τίθ} \\ \text{τίθ} \end{array} \right\}$	ἔσο, ἔσθω.	$\left. \begin{array}{l} \text{τιθ} \\ \text{τιθ} \\ \text{τιθ} \end{array} \right\}$	εἶμι,	
	εἰμῶν, ἑσθών, ἑσθών.		ἑσθών, ἑσθών.		εἰμῶν,	εἰμῶν,
	εἰμῶτα, ἑσθε, ἐνταί.		ἑσθε, ἑσθῶ.		εἰμῶτα,	εἰμῶτα,

Imper-

$\left. \begin{array}{l} \text{τιθ} \\ \text{τιθ} \\ \text{τιθ} \end{array} \right\}$	εἰμι, ἔσο, ἔτο.
	εἰμῶν, ἑσθών, ἑσθῶ.
	εἰμῶτα, ἑσθῶ, ἐνταί.

τέθ

Perfe-

$\left. \begin{array}{l} \text{ἤθ} \\ \text{ἤθ} \\ \text{ἤθ} \end{array} \right\}$	ἐμοί, σοί, ἐταί.	$\left. \begin{array}{l} \text{τέθ} \\ \text{τέθ} \\ \text{τέθ} \end{array} \right\}$	ἔσο, εἶσθω.	$\left. \begin{array}{l} \text{τεθ} \\ \text{τεθ} \\ \text{τεθ} \end{array} \right\}$	εἰμι,	
	εἰμῶν, ἑσθών, ἑσθών.		ἑσθών, εἶσθών.		εἶσθών,	εἰμῶν,
	εἰμῶτα, ἑσθε, ἐνταί.		ἑσθε, εἶσθῶ.		εἶσθῶ.	εἰμῶτα,

Plusquam-

τεθείμι, σο, το.

Indefinitum

τεθείη, ης, η.

τεθήητι, ήτω.

τεθείη, ης,

Futurum

τεθήσομαι, η, ἐταί.

τεθήσοίμι, οιο,

Paulopost-

τεθείσομαι, η, ἐταί.

τεθήσοίμι, οιο,

VERBORVM IN MI.

SVBIVNCT.

INF. PARTI.

fens,

ἴσο, ἴστο.

ἴσθον, εἰσθίνω.

ἴσθε, ἴσθε.

fectum,

ἴσο, ἴστο. ἴσθον, εἰσθίνω. ἴσθε, ἴσθε.	}	ὠμῶν, ἡ ἡται.	}	ἐμῶν.
		ὠμῶν, ἡσθον, ἡσθον.		ἐμῶν.
		ὠμῶν, ἡσθε, ὠνται.		ἐμῶν.

ctum,

ἴσο, ἴστο.

ἴσθον, εἰσθίνω.

ἴσθε, εἰσθε.

perfectum,

ἴσο, ἴστο. ἴσθον, εἰσθίνω. ἴσθε, εἰσθε.	}	ὠμῶν, ἡ, ἡται.	}	ἐμῶν.
		ὠμῶν, ἡσθον, ἡσθον.		ἐμῶν.
		ὠμῶν, ἡσθε, ὠνται.		ἐμῶν.

primum,

η.

τεθῶ

ἡς

ἡ.

τεθῶναι. τεθῆς.

primum,

οἶτο.

τεθῆσεται. τεθῆσ-

futurum,

οἶτο.

μῶν.

τεθῆσεται. ὀμῶν.

H.1.

MEDIVM I. CONIVGAT.

MOD.INDICAT. IMPER. OPTAT.

Indefinitum

ἐθέμην, σο, ῥο. θέσο, ἐάτω. θείμην, ῥο,

Futurum

θήσομαι, η, θηθείμην, οιο,

Indefinitum

ἐθήκαίμην, ω, ατο. θήκηαι δάτω. θηκαίμην, αιο,

ACTIVVM II. CONIVGAT.

Præfens,

ἴσ	{	ημι, ης, ησι.		ἴσα	{	η, τω.		ἴσαι	{	ω, ης,
		ατον, ατων.				ον, των				ητον,
		αμην, ατε, ασι.				τη, τω ε.				ημην, ητε,

Indefinitum

ἔσ	{	ω, ης, η.
		ητον, ητε.
		ημην, ητε, ησιν.

Imperfectum

In du. ατων, ατε.

In plu. αμην, ατε, ασιν.

Futurum

θήσω, ςς, ς. θήσοιμι οιο,

Indefinitum

ἐθήσοι ας, ε. θήσονται, άτω. θήσοιμι, ας,

Perfe-

ἔθακα, ας, ε. ἔθακε, έτω. ἔθακειμι, οιο,

Plurquamperfectum, ἔθακειν, ςς, ς.

VERBORUM IN MI.

SUBIUNCT.   INFIN.   PARTICIP.

secundum,

ἴτο ἴωμαι, ἦ, ἦται. ἴεσθαι. ἴέμενος.

primum,

οἴο. ἴσομαι. ἴσομενος.

primum,

αἴτο ἴκωμαι, ἦ, ἦται. ἴκασθαι. ἴκόμενος.

VERBORUM IN MI.

η.	{	ω,	ᾶς, ᾶ.	{	ἴσα	} {	ἴς.
ἦται.		ᾶτον, ᾶτον.	ἴσαι.		ᾶσα.		
νοσθαι.		ᾶμεν, ᾶτε, ᾶσι.	ἴσῃ.		ἴσαι.		

secundum

{	ω,	ἦς, ἦ.
	ἦτον, ἦτον.	
	ᾶμεν, ᾶτε, ᾶσι.	

primum,

οἴ. ἦσθην. ἦσαν.

primum,

αι. ἦσω, ἦς, ἦ. ἦσαι. ἦσαις.

ctum,

οἴ. ἔσακον, ἦς, ἦ. ἔσακείαι. ἔσακώς.

H.ii.

PASSIVUM II. CONIUGAT.

MOD. INDICA. IMPER.

OPTAT.

Præ-

ἴσ	ἴσ	ἴσ
{ ἀμνη, ασαι, αται.	{ ασο, δάσω.	{ ἀμνω, ᾄσο,
{ ἀμερον, ααρον, ααρον.	{ ααρον, δάσων.	{ ἀμνον, ᾄσων,
{ ἀμεθα, ααθε, αιται.	{ ααθε, δάσωθι.	{ ἀμεθα, ᾄθε,

Imper-

ἴσ	{ ἀμνω, ασο, ατο.
	{ ἀμερον, ααρον, δάσων.
	{ ἀμεθα, ααθε, αιτο.

ἔσ	ἔσ	ἔσ
{ ἀμνη, ασαι, αται.	{ ασο, δάσω.	{ ἀμνω, ᾄσο,
{ ἀμερον, ααρον, ααρον.	{ ααρον, δάσων.	{ ἀμνον, ᾄσων,
{ ἀμεθα, ααθε, αιται.	{ ααθε, δάσωθι.	{ ἀμεθα, ᾄθε,

Plusquam-

ἔσ ἀμνω, σο, το.

Indefinitum

ἔσ ἀμνω, ης, η. ἔσ ἄμνη, ἦτω. ἔσ ἀμνω, εἰς,

Futurum

ἔσ ἀμνω, ης, ηται. ἔσ ἀμνω, οἰο,

Paulopost-

ἔσ ἀμνω, ης, ηται. ἔσ ἀμνω, οἰο,

VERBORVM IN MI.

SVBIVN.

INFIN. PARTIC.

fens,

αἴρω.	ἴς {	ώμω, ᾶ, ᾶται.	ἴσα ᾶς.	ἴς {	ἀμύμος.
ἀράτω.		ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον.			ἀμύνη.
ᾶντο.		ώμεθα, ᾶσθε, ᾶνται.			ἀμύμων.

fectum,

ᾶτο.	ἔς {	ώμω, ᾶ, ᾶται.	ἔσα ᾶς.	ἔς {	ἀμύμος.
ἀράτην.		ώμεθον, ᾶσθον, ᾶσθον.			ἀμύνη.
ᾶντο.		ώμεθα, ᾶσθε, ᾶνται.			ἀμύμων.

perfectum,

primum,

είη. σαθῶ,

ῆς, ῆ.

σαθῶμαι. σαθεῖς.

primum,

οἶε.

σαθῆσεαι. σαθῆσόμενος.

futurum,

οἶε.

ἔσασεαι. ἔσασόμενος.

H.iii.

MEDIUM II. CONIUGAT

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Indefinitum secundum hic desideratur.

Futurum

ἤσομαι, η, εται.

ἤσεται, οιο,

Indefinitum

ἔσταιμι, ω, αῖ. ἤσεται, ἀστω. ἤσεταιμι, αιο,

ACTIVUM III. CONIUGAT.

Præ-

δίδωμι, ως, ωσι.		δίδωμι, ως, ωσι.		δίδωμι, ως, ωσι.		δίδωμι, ως, ωσι.			
							οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.
							οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.
οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.			
οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.			
οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.	οτι, ὅτι.			

Imperfectum & indefini-

ἔδωκα, ων, ως, ω.
 ἔδωκα, οτι, ὅτι.
 ἔδωκα, οτι, ὅτι.

Futurum

δώσω, ῥς, ϛ.

δώσειμι, οισ,

Indefinitu

ἔδωκα, ας, ε.

δώκων, ἀτω. δώκαμι, ας,

Perfe-

δέδωκα, ας, ε.

δέδωκε, ἔτω. δέδωκαμι, οισ,

Plurquam perfectum,

δέδωκειν, ϛς, ϛ.

VERBORVM IN MI.

SVBIVNCT. INFIN. PARTICIP.

primum,

οίε.

εήσεσθαι.

εησόμενος.

primum,

αιρ.

εήσωμαι, η, ηται.

εήσασθ.

εησόμενος.

VERBORVM IN MI.

fens,

η.

ηπτε.	διδ	} α, ὡς, ὦ.	διδδ	} ναι.	διδ	} οίς.
ησθν.	δι	{ αμην, ατε, ασι.	δδδ	} ναι.	διδ	{ οίς.
						δσα.
						οίς.

secundum,

primum,

οι.

δωσθν.

δωσων.

primum,

αι.

δωκω, ης, η.

δωσθαι.

δωκας.

ctum,

οι.

δεδώκω, ης, η.

δεδωκέναι.

δεδωκώς.

H,iiii.

PASSIVUM III. CONIUGAT.

MOD. INDIC.

IMPER.

OPTAT.

Præ-

δίη

δίη

δίη

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄμην, ὄσαι, ὄται.} \\ \text{ὄμετον, ὄσθον, ὄσθον.} \\ \text{ὄμεθα, ὄσθε, ὄνται.} \end{array} \right.$

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄθ, ὄσθω} \\ \text{ὄσθον, ὄσθων.} \\ \text{ὄσθε, ὄσθωζ.} \end{array} \right.$

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄίμην, ὄϊο,} \\ \text{ὄίμετον, ὄϊσθον,} \\ \text{ὄίμεθα, ὄϊσθε,} \end{array} \right.$

Imper-

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄίμην, ὄθ, ὄθ.} \\ \text{ὄίμετον, ὄσθον, ὄσθω.} \\ \text{ὄίμεθα, ὄσθε, ὄνθ.} \end{array} \right.$

Perfe-

δέη

δέη

δέη

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄμην, ὄσαι, ὄσαι} \\ \text{ὄμετον, ὄσθον, ὄσθον.} \\ \text{ὄμεθα, ὄσθε, ὄνται.} \end{array} \right.$

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄθ, ὄσθω.} \\ \text{ὄσθον, ὄσθων.} \\ \text{ὄσθε, ὄσθωζ.} \end{array} \right.$

$\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄίμην, ὄϊο,} \\ \text{ὄίμετον, ὄϊσθον,} \\ \text{ὄίμεθα, ὄϊσθε,} \end{array} \right.$

Plufquam-

ὄδεδὸμην, ὄσ, ὄθ.

Indefinitum

ὄδὸσθω, ὄης, ὄη.

ὄδὸσθω, ὄητω.

ὄδὸσθω, ὄης,

Futurum

ὄδὸσθω, ὄη, ὄσαι.

ὄδὸσθω, ὄϊο,

Paulopost-

ὄδεδὸσθω, ὄη, ὄσαι.

ὄδεδὸσθω, ὄϊο.

VERBORVM IN MI.

SVBIVN.

INFIN. PARTIC.

fens,

οἶτο.	διδ	{ ὠμαι, ῶ, ὠται. ὠμετον, ὠαθον, ὠαθον. ὠμεθα, ὠαθε, ὠνται.	διδ	{ ὠαθαι. διδ	{ ὀμδμος. ὀμδμη. ὀμδμον.
οἶαθω.					
οἶντο.					

fectum,

ctum,

οἶτο.	δεδ	{ ὠμαι, ῶ, ὠται. ὠμετον, ὠαθον, ὠαθον. ὠμεθα, ὠαθε, ὠνται.	δεδ	{ ὠαθαι. δεδ	{ ὀμδμος. ὀμδμη. ὀμδμον.
οἶαθω.					
οἶντο.					

perfectum,

primum,

είη.	δδθῶ, ἦς, ῆ.	δδθῶμαι.	δδθεις.
------	--------------	----------	---------

primum,

οἶτο.	δδθῆσεαι.	δδθῆσομαι.
-------	-----------	------------

futurum,

οἶτο.	δεδῆσεαι.	δεδῆσομαι.
-------	-----------	------------

MEDIUM III. CONIUGAT.

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Indefinitum secundum

ἔδδόμεν, οἶ, οῖο. δδσο, ὄαθω. δδόμεν, οἶο,

Futurum,

δδόμεν, η, εταμ. δδόμεν ο.ο.

Indefinitum

ἔδδωχόμεν, ω, αῖο. δδωχαι, ὄαθω. δδωχόμεν, αἶο,

ACTIVUM III. CONIUGAT.

MOD. INDICA.

IMPER.

Præf. ζέδην	{ υμι, υτον, υμεν, }	υς,	υσι.	ζέδην { υτι, υτον, υτε, }	ὑτω.
		υτε,	ὑσι.		ὑτων.
Im-ἔδην perf.	{ υω, υμεν, }	υς,	υ.	{ ὑτω. }	ὑτω.
		υτε,	υσθμ.		υσθμ.

P A S-

Præf. ζέδην	{ υμεν, ὑμεθον, ὑμεθα, }	υσθμ,	υσθμ,	υταμ.	{ υσσο, υσθων, υσθε, }
		υσθμ,	υσθμ,	υσθμ.	
Im-ἔδην perf.	{ ὑμεν, ὑμεθον, ὑμεθα, }	υθ,	υτο.	{ ὑσθμ, ὑσθμ, }	ὑσθμ.
		υσθμ,	υσθμ.		υσθμ.

VERBORVM IN MI.

SUBIVN.

INF. PARTICI.

inufitatum,

οἷτο. δῶμεν, ᾧ ᾠται. δῶξ δῶμενος.

primum,

οἷτο. δῶσεσθαι. δῶσόμενος.

primum,

αἷτο. δῶκαμεν, η, ηται. δῶκαξ. δῶκέμενος.

VERBORVM IN MI.

INFINIT.

PARTICIP.

ζῶνῶα.

ζῶν	{	ῆς	ῶτος.
		ῆσα,	ῶσης.
		ῶ,	ῶτος.

SIVVM,

ζῶνσαξ.

ζῶν	{	ῶμενος, ς.
		ῶμενῆ ης.
		ῶμενον, ς.

Εἰμί cum spiritu leni & posteriore acuta, quid
 priore: Eo.

VERBI SUBSTANTIVI

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Præ- fens,	{ <table border="0"> <tr> <td>εἶμι</td> <td>{ <table border="0"> <tr> <td>εἶς</td> <td rowspan="2">} ἐστί.</td> </tr> <tr> <td>εἶ</td> </tr> </table> </td> <td>{ <table border="0"> <tr> <td>ἔσθ</td> <td rowspan="2">} ἔστω.</td> </tr> <tr> <td>ἴσθ</td> </tr> </table> </td> <td rowspan="2"> εἶλω, εἶης, εἶη.</td> </tr> <tr> <td>ἔσόν, ἔσόν.</td> <td>ἔσον, ἔστων.</td> <td>εἶητον, εἶητων.</td> </tr> <tr> <td>ἔσμεν</td> <td>ἔστέ εἶσι.</td> <td>ἔσθε ἔστωθ.</td> <td>εἶημεν, εἶητε, εἶηθ.</td> </tr> </table>	εἶμι	{ <table border="0"> <tr> <td>εἶς</td> <td rowspan="2">} ἐστί.</td> </tr> <tr> <td>εἶ</td> </tr> </table>	εἶς	} ἐστί.	εἶ	{ <table border="0"> <tr> <td>ἔσθ</td> <td rowspan="2">} ἔστω.</td> </tr> <tr> <td>ἴσθ</td> </tr> </table>	ἔσθ	} ἔστω.	ἴσθ	εἶλω, εἶης, εἶη.	ἔσόν, ἔσόν.	ἔσον, ἔστων.	εἶητον, εἶητων.	ἔσμεν	ἔστέ εἶσι.	ἔσθε ἔστωθ.	εἶημεν, εἶητε, εἶηθ.
		εἶμι	{ <table border="0"> <tr> <td>εἶς</td> <td rowspan="2">} ἐστί.</td> </tr> <tr> <td>εἶ</td> </tr> </table>	εἶς		} ἐστί.	εἶ	{ <table border="0"> <tr> <td>ἔσθ</td> <td rowspan="2">} ἔστω.</td> </tr> <tr> <td>ἴσθ</td> </tr> </table>		ἔσθ		} ἔστω.	ἴσθ	εἶλω, εἶης, εἶη.				
εἶς	} ἐστί.																	
εἶ																		
ἔσθ	} ἔστω.																	
ἴσθ																		
ἔσόν, ἔσόν.	ἔσον, ἔστων.	εἶητον, εἶητων.																
ἔσμεν	ἔστέ εἶσι.	ἔσθε ἔστωθ.	εἶημεν, εἶητε, εἶηθ.															

Im- perf.	{ <table border="0"> <tr> <td>ἴω,</td> <td>ἴης, ἴη, vel ἴω.</td> </tr> <tr> <td>ἴητον, ἴητων.</td> </tr> </table>	ἴω,	ἴης, ἴη, vel ἴω.	ἴητον, ἴητων.
		ἴω,	ἴης, ἴη, vel ἴω.	
ἴητον, ἴητων.				
	{ ἴημεν, ἴητε, ἴησθ.			

Fu- tu- rū	{ <table border="0"> <tr> <td>ἔσομαι, ἔσῃ</td> <td>{ <table border="0"> <tr> <td>ἔσεται.</td> <td rowspan="2">} ἐσοίμην, ἐσίοιο, ἐσίοιτο.</td> </tr> <tr> <td>ἔσται.</td> </tr> </table> </td> </tr> <tr> <td>ἔσομεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον</td> <td>ἔσίομεθον, ἔσοισθον, ἔσοισθον</td> </tr> <tr> <td>ἔσομεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.</td> <td>ἔσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσονται.</td> </tr> </table>	ἔσομαι, ἔσῃ	{ <table border="0"> <tr> <td>ἔσεται.</td> <td rowspan="2">} ἐσοίμην, ἐσίοιο, ἐσίοιτο.</td> </tr> <tr> <td>ἔσται.</td> </tr> </table>	ἔσεται.	} ἐσοίμην, ἐσίοιο, ἐσίοιτο.	ἔσται.	ἔσομεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον	ἔσίομεθον, ἔσοισθον, ἔσοισθον	ἔσομεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.	ἔσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσονται.
		ἔσομαι, ἔσῃ	{ <table border="0"> <tr> <td>ἔσεται.</td> <td rowspan="2">} ἐσοίμην, ἐσίοιο, ἐσίοιτο.</td> </tr> <tr> <td>ἔσται.</td> </tr> </table>	ἔσεται.		} ἐσοίμην, ἐσίοιο, ἐσίοιτο.	ἔσται.			
		ἔσεται.	} ἐσοίμην, ἐσίοιο, ἐσίοιτο.							
ἔσται.										
ἔσομεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον	ἔσίομεθον, ἔσοισθον, ἔσοισθον									
ἔσομεθα, ἔσεσθε, ἔσονται.	ἔσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσονται.									

significat? Sum, sed cum accentu circumflexo in
Flecte *Εἰμί* verbum substantivum.

INFLEXIO,

SVBIVNCT.

INFIN.

PARTICIP.

ἔω, ἦς, ἦ.
ἦτον, ἦτον.
ἔωμεν, ἦτε, ἔσθε.

εἶναι.

ἔων ὄντος
ἔσσαν ἔσσης.
ὄν ὄντος.

ἔσομενος ὄ.

ἔσεσθε.

ἔσομενή ἦς.

ἔσομενον ὄ.

Εἰμί cum spiritu leni & posteriore acuta, quid priore: Eo.

VERBI SUBSTANTIVI

MOD. INDICAT. IMPER. OPTAT.

Præ- sens,	{ εἶμι } { εἶς } { εἶ }	{ ἐστί. } { ἐσόν, ἐσόν. } { ἐστέ εἰσί. }	{ ἔγω. } { ἴασι } { ἐσόν ἐστων. } { ἔστε ἔστω. }	{ εἶλω, εἶης, εἶη. } { εἶητον, εἶήτω. } { εἶημεν, εἶητε, εἶη. }

Im- perf.	{ ἴω, ἦς, ἦ, vel ἴω. } { ἦτον, ἦτω. } { ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. }

Fu- tu- rū	{ ἐσομαι, ἐσῆ } { ἐσόμεθον, ἐσεσθον, ἐσεσθον } { ἐσόμεθα, ἐσεσθε, ἐσονται. }	{ ἐσέσεται. } { ἐσέσται. }	{ ἐσοίμην, ἐσοίη, ἐσοίη. } { ἐσοίμην, ἐσοίητον, ἐσοίηθην } { ἐσοίμεθα, ἐσοίηθε, ἐσοίη. }

significat? Sum, sed cum accentu circumflexo in
Flecte *Εἰμί* verbum substantivum.

INFLEXIO,

SUBJUNCT.	INFIN.	PARTICIP.	
ᾧ, ᾗς, ᾗ.	εἶναι.	ᾧν	ᾧντος
ᾗτον, ᾗτων.		ᾗσα	ᾗσης.
ᾧμι, ᾗτε, ᾧσι.		ᾧν	ᾧντος.

ἑσόμενος ὄ.

ἑσείη.

ἑσόμενῃ ᾗς.

ἑσόμενον ὄ.

TEMPORVM FORMATIONES IN VER-
bis actiuis.

Vnde formatur Præſens verborum in μ :
In indicatiuo, vt dictū eſt, cuius ſecunda ſin-
gularis fit à prima, μ verſa in σ : tertia ſecū-
dæ addit i breue: vt à $\tau' \theta \eta \mu \tau' \theta \eta \sigma \tau' \theta \eta \sigma \iota$, ab $\iota \varsigma \eta \mu$
 $\delta \iota \delta \omega \mu \zeta \beta \acute{\omega} \nu \mu \iota \varsigma \eta \sigma \delta \iota \delta \omega \sigma \zeta \beta \acute{\omega} \nu \sigma$. Dualis & plu-
ralis tam præſentis quàm imperfecti ſeruāt
characteriſticam breuem: vt $\tau' \theta \eta \tau \omega \nu \tau' \theta \eta \mu \delta \nu$, ι -
 $\varsigma \alpha \tau \omega \nu \iota \varsigma \alpha \mu \delta \nu$, $\delta \iota \delta \omega \tau \omega \nu \delta \iota \delta \omega \mu \delta \nu$, &c. Tertia pluralis
ſimilis eſt datiuo plurali participii eiufdem
temporis: vt $\tau' \theta \eta \iota \sigma \iota \iota \varsigma \alpha \iota \sigma \iota$, $\delta \iota \delta \omega \iota \sigma \iota$, $\zeta \beta \acute{\omega} \nu \iota \sigma \iota$. Sed
Ionica $\tau' \theta \eta \alpha \sigma \iota \delta \iota \delta \omega \alpha \sigma \iota$ ſunt frequentiffimæ.

Imperfectum indicatiui quomodo fit in
verbis in μ : A præſenti, μ cōmutata in li-
teram ν : vt $\tau' \theta \eta \mu \epsilon \tau' \theta \eta \nu$, $\delta \iota \delta \omega \mu \epsilon \delta \iota \delta \omega \nu$, $\zeta \beta \acute{\omega} \nu \mu \epsilon$
 $\epsilon \zeta \beta \acute{\omega} \nu \omega$, præpoſito nimirū ϵ augmento con-
ſonanti: alioqui idem initium præſentis &
imperfecti, vt $\iota \varsigma \eta \mu \iota \varsigma \eta \nu$.

Quid putas præterea obſeruādum in im-
perfecto actiuo trium coniugat. verborum
in μ : Numerum ſingularē cum tertia plura-
li cōtractum ſæpius uſurpari, quaſi ab $\epsilon \tau' \theta \eta \omega \nu$,

θεες, θεε, ἐπίθω, ἐπίθης, ἐπίθη: ab ἴστων αες, αε, ἴστων, ἴστας ἴσα: ab ἐδίδων, δδες δδε, ἐδίδω, ἐδίδεις ἐδίδου.

Secundum indefinitum aetiuu indicatiui vnde fit? Ab imperfecto, sublata reduplicacione & praeposito ε augmento, si thema coeptum sit à consonante: vt ab ἐπίθω ἐπίθη, ab ἴσθην ἴσθην, ab ἐδίδων ἐδων.

Quid si verbū carcat reduplicacione? In- Quia est
 definitum β imperfecto simile erit: vt σέημι ἐσέω. Verūm hoc differūt, quòd imperfectū duale & plurale breues reponit characteres ε α ο: indefinitū verò pro breuibus, longas η & ω.

Quot sunt verba in μι, in quibus secundū indefinitum in numero duali & plurali longas nō retinet? Tria τίθημι, vnde ἐδίω ἐδέον, ἐδέπω, ἐδέμεν: δίδωμι, vnde ἐδίδων, ἐδίδον, ἐδίδον: ἴημι vnde ἴω, ἴον, ἴμεν &c.

Præfens & indefinitum β cuiuslibet alijs modi, fiunt ab imperfecto indicatiui, & à secundo indefinito illius ipsius modi.

Explica singillatim.

In imperatiuo, à primaplurali, μενverfa in

θι: vt à τίθεμαι, τίθει, per τ, quia iam præcedit θ, ab ἵσταμαι ἵσται, à δίδωμαι δίδωθι. Sic à secundo indefinito ἐστημαι ἕθθθι, ἐγνωμαι ἕνωθι, ἐδωμαι δώθι. Hic estne singulare aliquid animaduertendum: Tātum θές & δός potius dici quàm θέτι δώθι, vt à ἕθθθι ἕθθθι, ἕθθθι ἕθθθι, pro ἕθθθι ἕθθθι.

In optatiuo, vt ab ἐτύπην, τυπέλω fit, sic ab ἐπίθω, ῥ intericiēdo, πηθείω. Sed in secūda coniugat. interferitur αι, vt, ab ἵσθην ἵσταίω: & in tertia, οἰ, ων tamen prius verso in ω, vt ab ἐδίδων, ἐδίδω fit, ex quo διδύλω.

Eadē erit ratio secundi indefiniti, nisi malis ab optatiuo præfēti, reduplicatione sublata, deriuare: vt ab ἐπίθω, interferēdo ῥ, πηθείω. Sic ab ἐστην, σταίω: vel ab ἵσταίω σταίω: ab ἐδων ἐδύω, οἰ interposito, δύω, vel à διδύλω, δύω, expuncta δι.

In subiūctiuo, præfens & imperfectū, nec formatione, nec coniugādi ratione differūt à circumflexis: nisi quòd tertia circumflexorū coniugatio habet οἰς, οἷ, &c. vt ἕσσω, ἕσσοις ἕσσοι: verbum verò in μι nō οἰς οἷ, sed ῶς ῶ, vt διδῶ διδῶς, διδῶ.

Secundum indefinitum hîc à suo præfenti facilè formatur, si reduplicationem tollas: vt ἴσῶ ἔῶ, à διδῶ δῶ: nisi malis ab indicat. deducere, ἔθη ἦῶ, &c. quanquam Dorica illa ἔῶ, ἔῆς, ἔῆ magis vsitata sunt.

In infinitiuo præfens fit à prima plurali, ἄρῃ mutata in ναί: vt πῖθε ἄρῃ πῖθῆναι, ἴσα ἄρῃ ἴσᾶναι, διδῶ ἄρῃ διδῶναι, ἴε ἄρῃ ἰέναι, penultima semper acuta.

Secundum indefinitum formatur vt passiva barytonorum, à tertia scilicet singulari indicatiui, addita ναί: vt ἔστη ἔσθῆναι, ἔγνω ἔγνωσθῆναι, ἔσθη ἔσθησθῆναι. Excipies ἔθῆναι ab ἔθη, δοῶναι ab ἔδω, pro ἔθῆσθῆναι, δῶναι.

In participiis, quæ planè habent terminationè indefiniti passiuui, fiunt à secunda imperfecti contracti, reiecto augmento, & acuta extrema, vt

ἐπίθου	ἐπίθῃς,	ἔθῆς	ἔντος.
ἴσαν	ἴσῃς,	ἴσῃς	ἄντος.
ἐδίδου	ἐδίδῃς,	διδῆς	όντος.
ἐζῶγῃ	ἐζῶγῃς.	ζῶγῃς	ῶτος.

Ex participio præfenti, si sustuleris redu-

plicationē, habebis participia indefiniti se-
cundi: vt *θείς, τὰς, δούς*.

TEMPORVM FORMATIONES IN VERBIS
passiuis.

In indicat. Passiuo verbi in *μι* prima per-
sona vnde fit? Ab actiua *μι* in *μαι*, penulti-
ma contracta. Nam passiuā etiam in nume-
ro singulari repetunt suas breues *ε α ο*: vt ab
actiuis *τίθημι ἴστημι δίδωμι*, passiuā fiunt *τίθεμαι ἴσταμαι δίδωμαι*. Secūda mutat *μαι*, in *σαι*, & ter-
tia in *ται*: vt *τίθεμαι τίθεσαι τίθεται*. At pro *εσαι* &
ασαι nō rarò *η* vsurpatur: vt *τίθη ἴση* pro *τίθεσαι ἴσασαι*.

Imperfectum indicatiui fit à suo præsen-
ti, vt in Barytonis vertende *μαι* in *μεν*: vt à
τίθεμαι ἐπιθέμεν ἐπίθεσο, ab hac *σ* expuncto, *ἐ-
τίθεο* contrahitur in *ϝ*, quod est frequentissi-
mū: vt ab *ισάμεν ἴσασο ἴσαο ἴσω*, & ab *ἐδίδιμεν
ἐδίδοσο ἐδίδοο ἐδίδου*.

Secundum indefinitum medium fit ab
imperfecto passiuo, tantūm reiecta redupli-
catione: vt ab *ἐπιθέμεν ἐθέμεν*, quæ si nulla
adsit, idem indefinitū erit cū imperfecto.

In imperatiuo præfens fit à secunda imperfecti indicatiui, augmento sublato : vt

ab	}	ἐπίτετο πίησο,	ab	}	ἐπίθου πίθου.
		ἴσασο ἴσασο,			ἴτω ἴτω.
		ἐδίδοσο δίδοσο,			ἐδίδου δίδου.

Indefinitum secundum fit vel à suo præfenti, tollendo reduplicationem, vel ab indicatiui indefinito β. ἔησο θετο, ἔθου θουδ.

In optatiuo tempora fiunt ab iisdem indicatiui, ε in ε, α in α, & ο in οι mutatis, vt,

ἐθέμην,	θείμην	θο	θο.
ἴσάμην,	ισαίμην	αιο	αιτο.
ἐδιδόμην,	διδοίμην	οιο	οιτο.

Sic,

ἐθέμην,	θείμην.
ἴσάμην,	ισαίμην.
ἐδιδόμην,	διδοίμην.

nisi malis ab actiuis optatiuis, tantum μ in terposita, inflectere: vt à

θεύω,	θειμύω.
ισαύω,	ισαιμύω.
διδούω,	διδοιμύω.
θειύω,	θειμύω.

I.ii.

φαίλω, φαίμην.
 δαίλω, δαίμην.

Subiūiucti passiui fiunt à suis actiuis, ad-
 dita *μαι*: vt à

πίθω	πίθωμαι.	θῶ	θῶμαι.
ίρω	ίρωμαι.	ῥῶ	ῥῶμαι.
δίδω	δίδωμαι.	δῶ	δῶμαι.

Hic omnes cōiugationes habēt *ω* ante *μαι*,
ων, & *μεθα*: in reliquis personis prima cōiu-
 gat. habet *ῆ*, secunda *ᾶ*, tertia *ῶ*: omnibus ta-
 mē secūdis singularibus, subscribitur, *ῆ* *ᾶ* *ῶ*.

Infinitiuui fiunt à secundis pluralibus eius-
 dem temporis vt in Barytonis, vt, à

πίθεσθε	πίθεσθαι	ἔθεσθε,	θεσθαι.
ίσασθε	ίσασθαι,	ἔσασθε	σασθαι.

Participiorum formatio eadem cum Ba-
 rytonis *μαι* in *μηνος*, vt, à

πίθεμαι,	πιθέμηνος.
ίσαμαι,	ισάμηνος.
ἔθεμῶν,	θεμῶν.
ἔσαμῶν,	σαμῶν, &c

Præsenti, imperfecto, & secūdo indefini-
 to cognitis, quid superest? Vt reliqua tēpo-

ra formentur κατ' ἀναλογία τῶν βαρυτόνων, vt ἴσημι fut. α. εἴσω indef. α. ἔειπα: vtrūque per s.

Quot sunt verba in μι, quæ à futuro in σω formant primum indefinitum in κα non in σα? Tria τίθημι γήσω, ἔθηκα, δίδωμι, δώσω, ἔδωκα, ἴημι, ἴσω ἦκα.

Hæc item duo perfecta τέθηκα à γήσω & ἔειπα κα à εἴσω, pro τέθηκα ἔειπα.

Cæterum πήραμι & δίδραμι extra indicatiuū non habent secundum indefinitum, neque primum actiuū vsitatum, ἴραμι etiam volūt omnino destitui secundo indefinito: tamē nihil vetat illa inflecti etiā temporibus non vsitatis, vt inflectendi certior sit vsus.

DE VERBALIBVS.

Quæ sunt nomina verbalia? Quæ à verbis certa quadam ratione deriuantur, vt à λέγωμι, λόγος.

Verbalia ex quibus temporibus proueniūt? E singulari perfecto tum passiuo, tum medio, semper sublato augmento.

Verbalia masculina quomodo finiūt? In ος, vt λόγος: in ης, vt ποιητής: in ἦρ, vt σωτήρ.

Verbalia fœminina quos habent fines? *ις*,
& *α*, vt *γένεσις*, *φιλοσοφία*.

Neutra verbalia in quot fines exeunt? In
duos, *ον* & *μα*, vt *σκήπτρον*, *ῥαῖγμα*.

Quæ verba proueniunt à prima persona
Præteriti passiuī?

Partim Masculina, mutato *μαι* in *μος*, vt
δέω   *δέδεσμαι*,   *δεσμός*.
συλλογίζομαι,   *συλλελόγησμαι*,   *συλλογισμός*.

Partim Neutra in *μα*, *ι* extrema litera reie-
cta, vt,

γράφω,   *γέγραμμαι*,   *γράμμα*.

Partim in *μων*, vt,

νοέω,   *νενόημαι*,   *νοημών*.

Quæ verbalia deducuntur à secunda Per-
fecti Passiuī? Fœminina in *ις*, & in *ια* ferè cō-
posita cum *δύ* & *δύς*, vt, à

λέγω,   *λέλεγμαι*,   *λέλεξαι*,   *λέξις*.

ἔχω,   *ἤγμαι*,   *ἤξαι*,   *δύεξία*.

πράττω, *πέπραγμαι*, *πέπραξαι*, *δύπραξία*

sublato augmento, & *αι* in *ις* vel *ια*, mutata
quemadmodum & in *δύπραξία*

Quæ verbalia formantur à tertia Perfecti

Passiui? Masculina in της, τῆρ, ῥος, & κος, vt,

ποιέω, πεποίημα, σαι, ται, ποιητής

ψάλλω, ἔψαλμα, λσαι, λται, ψάλτης.

πείθω, πέπεισμα, σαι, σαι, πεισός.

φθείρω, ἔφθαρμα, ρσαι, ρται, φθαρῥος.

à quibus etiam deducuntur alia in κός finita,

vt, φθαρτικός.

In τῆρ plurima sunt, vt, à

σώζω, σέσωμα, σαι, ται, σωτήρ.

κλύζω, κέκλυσμα, σαι, σαι, κλυτήρ.

χαράττω, κεχάραγμα, σαι, ται, χαρακτήρ.

Quæ fœminina fiunt à tertia Perfecti Pas-

siui? In πης finita per ι, vt πίσις, à πείθω: In πσα,

vt παλάστρα, à παλέω: In τεια, vt ψάλτεια ab

ἔψαλται. Quæ Neutra proueniunt à ter-

tia Passiui perfecti? In Ἔον, vt σκήπτρον à σκή-

πτομα, ἔσκημμα, ψαι, πται, ται in Ἔον: in τῆειον,

vt κοιμητήειον, à κειμάομα. κειμήματα, πσαι,

ηται, ται in τῆειον. Et finita in εόν, quæ Ad-

uerbia positionis appellatur, pro gerundiis

posita, vt, à λέγω λέλεγμα, ξαι, κται, λεκτέον.

quæ tribus generibus variata, accipiuntur

pro nominibus adiectiuis, siue vt loquuntur,

I. iiii.

gerundiuis, vt, λεκτέος, λεκτέα, λεκτέον.
 secunda à fine semper acuta, dicendus,
 dicenda, dicendum.

Verbalium Tabula.

	ὄψομαι	
ὄμμα	ὄψαι	ὄπται.
ὄμμα	ὄψις	ὄπιήρ. αὐτόπτης. ὄπιός. ὄπτικός.
	δήκω	
δέδημαι	δέδηξαι	δέδηκται.
δήμα	δήξις	δήκτης. δηκτέιον.
	πέρατω.	
πέραμαι	πέραξαι	πέρακται.
πεῖραμα	πεῖραξις	περακτήρ. περακτός. περατικός.
	κρίνω	
κέκριμαι	κέκρισαι	κέκριται.
κρίμα	κρίσις	κριτής.

Idem iudicium de cæteris.

Quæ verbalia proueniūt à perfecto medio: Masculina in *ος*, vt τὸμος: in *ύς*, vt τοχεις: fœminina in *η*, vt φυγή, & nonnulla etiã fœminina in *ος*, vt φθέγω ἔφθονγα, φθόγος, unde compositum διφθόγος.

Vnde fiunt illa omnia? Semper à prima persona, ad hunc ferè modum,

τρέφω	τέτραφα		τροφή
τρέπω	τέτραπα	τρόπος	τροφή.
λέγω	λέλογα	λόγος	λόγον.
τίκτω	τέτοκα	τόκος	ότρχεις.

Sunt etiam quibus placet deriuari verbalia ab indef. secundo, vt ab ἤκρον, ἀκρη. ἡτρας ἀδος.

PARTES orationis indeclinabiles tres, Aduerbum, Coniunctio & Præpositio.

DE ADVERBIO.

Aduerbiorū autem diuersæ sunt significationes. Alia enim significationem habent temporis, vt,

σήμερον	hodie.	ἄρτι	nuper.
---------	--------	------	--------

ἠέρι	heri.	αὐτῷ	istuc.
αὔριον	cras.	ἐκεῖσε	illuc.
μετ᾽ αὔριον	perendie.	ἔξω	foras.
ἠνίκα	quando.	ἔσω	intrò.
ἐπεὶ	cùm.	πόθεν ἔξ᾽ ἦλθε;	
ἤδη	iam.	ἐν τούθεν	hinc.
ὀλίγως	modò.	αὐτόθεν	istinc.
πάλαι	diu.	ἐκεῖθεν	illinc.
ἀεί	semper.	διώθεν,	superné.
ποτέ	aliquando	κάτωθεν	inferné.
τότε	tunc.	ἔμπροσθεν	prorsum.
ὀλίγον	nuper.	ὀπίσθεν	prorsum.
πρωί	manè.	Alia numeri,	
ἑσπέρας	vesperi.	ἁπᾶς	femel.
Alia loci, vt,		δὶς	bis.
ποῦ ἔστι;	vbi est?	τεῖς	ter.
ἐνταῦθα	hîc.	τετρακίς	quater.
αὐτόθι	istic	δεκάκις	decies.
ἐκεῖ	illic.	Alia ordinis,	
ἔσω	intus.	ἔξ᾽ ἧς	deinde.
ἔξω	foris.	ἀρχῆς	deinceps.
ποῖ πορεύῃ;	quò abis?	Alia interrogandi,	
ἐνταῦθα	huc.	ποῦ;	vbi?

ποῖ;	quò?	ἢ	per.
ποῖθεν;	vnde?	Ἄλια	hortandi,
τί;	cur?	εἶα	eia.
πῶς	quomodo?	ἄγε	age.
πηνίκα;	quando?	ἄγετε	agite.
Ἄλια	vocandi,	Ἄλια	prohibendi,
ὦ	ὦ.	μή	ne.
Ἄλια	respondendi,	Ἄλια	optandi,
καμιδῆγε	fanè.	εἴθε	vtinam.
ἀλλὰ πῶς;	quidni?	ἄφελον	ὦ si.
Ἄλια	confirmandi,	Ἄλια	congregādi,
δήπου	profectò.	ἅμα	simul.
ἀμιώ	amen.	ὁμοῦ	vna.
πρότως	omnino.	συλλήβδω	coniun-
όντως;	proculdubio. etim.		
Ἄλια	negandi,	Ἄλια	excipiendi,
οὐ	non.	πλὴν	præter
ἔχι	haud.	Ἄλια	separandi,
ἔχω	non.	χωεῖς	seorsum
ἔδαμῶς	nequaquam.	διχῆ	diuifim.
ἔδὲ vel ἔτε	neque.	Ἄλια	qualitatis,
Ἄλια	iurandi,	ὅ	bene.
ναί	na.	σοφῶς	fapiēter.

ὠραίως	tempestiuè	ὡπερ	quēadmodū.
καλῶς	pulchrè	ὡς	tanquā, vt.
Alia quantitatis,	ὡςτε		quasi.
μικρόν	parum.		Alia diuersitatis,
ὀλίγον	modicum.	ἄλλως	aliter.
Alia comparandi.	ἄλλωσι		secus
μᾶλλον	magis.		Alia solitudinis
ἥττον	minus.	μονωτί	solitariè
μάλιστα	maximè.	μόνον	solum.
πλέον	plus.	μοναχοῦ	tātūmodo.
Alia demonstrādi,	Alia vicissitudinis.		
ἦνί	en.	ἀλλ' ὅτε	interdum.
ἰδοὺ	ecce.	ἐνηλλαγματώως	vicissim.
Alia dubitandi,	Alia intensiōnis.		
ἴσως	forfan.	ἄγαν	multum.
τάχα	forfitan.	σφόδρα	vehemēter.
τυχόν	fortassis.	πάνυ	longè.
Alia euentus.	λίαν		valdè.
τυχικῶς	forutitò.		Alia remissionis.
Alia similitudinis,	μόλις		vix.
ἔτως	sic.	μόλις	ægrè.
καθὰ	sicut.	ὡσεί	ferè.
καθὰπερ	sicuti.	ἠρέμα	senfim.

μόνον ἄχι tantum nō.

Alia explicandi,

Reliqua quæ sequuntur Latinis sunt
interiectiones.

δηλαδή nimirum.

ὦ heu, ô.

δήπουθεν nempe.

Alia exclamandi,

ἤγουν videlicet.

ἰοὺ hei.

οἶον vt

οἶμοι hei mihi.

ἴουτεστι hoc est.

ἀί, ἰώ cheu.

Alia indefinita,

Alia admirationis,

ὁπότεστιν quādocūque.

ἡγάκλης dii boni!

πολλάκις sæpe numero.

βαβαί papæ

Alia subitæ percussionis,

ἀ' ἀ' Atat.

Sunt & Græca positionis, Alia furentis,

γραπτόν scribēdū est.

βοῖ Euoe.

κοπτόν secandū est.

DE ADVERBIIIS DERIVATIS.

Aduerbia deriuata vnde fiunt? A genitiuo plurali nominis adiectiui, *ν*, mutato in *σ*, vt

ἀληθείης, τῶν ἀληθείων ἀληθειῶν ἀληθείας: sic ὄξεσ', ὄξεων, ὄξεως: κακός, κακῶν, κακῶς.

Suntne aliæ itē terminationes aduerbio-
rum à nomine deriuatorum? Sunt. Aliæ mu-
tato *ων* genitiui pluralis in *ισί*, vt τῶν ἐλλείων,
ἐλλειῖσι: sed à genitiuo in *αίων* prius dissoluē-

da est diphthongus *αι* in *αι* vt τῶν ῥωμαίων ῥω-
 μαῖσι Romanè, τῶν ἑβραίων ἑβραῖσι Hebraicè. Sūt
 etiam in δὲν deriuata aduerbia: vt à βότρυς βο-
 τρυδὲν, à κῶν κωνηδὲν. Et in φ, vt. παμμαχείᾳ ἀπὸ
 & μάχη.

Quæ particula tantum in cōpositione u-
 surpatur, idque vt significatio augeatur sim-
 plicis: ἀει, ἐει, ζα βα, λα, λι, vt à δῆλος, ἀείδηλος
 εἰδήλος: sic ζάτεος, βοῶπις, λιπόνθεος, λαγώς.

Quæ vocales semper cōpositæ, simplicis
 significationem mutant: α & δις, vt ἀδελος,
 δυσάρεστος, aliquando tamen α significat ὁμοῦ
 vt ἀλογος vxor, quæ scilicet eodem cum vi-
 ro, lecto utitur.

Tis etiam Atticis in compositione nihil
 addit significationi simplicis, & tum est in-
 definitum, poniturque omnino sine accen-
 tu: vt, cū Articulo subiunctiuo siue Relatiuo
 ὅστις, ἕτινος, ἕτινι, ὄντινα.
 οἵτινες, ὧντινων, οἷσπισι, ἕστινας.
 ὅ,τι cum distinctione, vt differat á cōiuncti-
 one ὅτι. Sic ἀλτινα.
 ἡτίς ἀτίνες. &c.

Sed *πῆς* acutum in posteriore, etiam indefinitum est. Nam quando *ἕς* interrogatiuū est, accētum semper habet in priore, vt, *τίνος ἐνεκα;*

Quid notandum est ptæcipuè in Aduerbiis loci, quæ à nomine orta sunt? Finiri in *θι* vel *σι* ferè quæ significant in loco, vt *ἀγρόθι διατείβει*, ruri agit. *ὁ πλάτανος ἐδίδαξεν ἀθήνησι*, Plato docuit Athenis.

Sed Aduerbia quæ significant motum ad locum, quomodo desinunt? in *δε*, *σε*, *ζε*: vt *ἔρχετο ἀγρόνδε*, vel *ἀγρόσε*, iuit rus, *ἀθλιώαζε*, Athenas.

Quomodo desinunt aduerbia quæ significant motum è loco? in *θεν*, vt *ἀγρόθεν ἀνῆλθε*, rure reuersus est.

Sic *οἶκει* vel *οἶκεθι* *ἀναπαύεται* domi requiescit. *μῶν σὺ οἶκαδε* vel *οἶκόνδε* *πρέυη*, abisne domum? *οἶκεθεν* *ἔφυγε*, aufugit domo.

Quid differt oratio *μή* *δέ* ab oratione *μή* *δέ*; illa cum asseueratione ait, hæc negat.

DE CONIUNCTIONIONE.

Sunt autem diuersæ potestates siue significationes coniunctionum.

Aliæ enim sunt copulatiuæ,

καί	que.	διότι	quia.
τε	&	ἐνεκεν	propterea quod.
ἠτοι	atque.	ὅφρα	vt.
ἠδέ	quoque.		Aliæ continuatiuæ,
	Aliæ discretiuæ,	εἰ	si.
ἀλλά	sed.	εἰδή	sin.
αὐτάρ	cæterùm.	εἴπερ	siquidem.
καίτοι	verùm.		Aliæ subcōtinuatiuæ,
ἠτοι	quidem.	ἐπείπερ	quandoquidē
δέ	verò.	ἐπειδή	postquam.
	Aliæ disiuñctiuæ,	ἐπειδήπερ	posteaquam
ἠ	aut, vel.		Aliæ definitiuæ,
ἠτοι	siue.	ὅτι	quòd.
ἠε	seu.		Aliæ absolutiuæ,
	Aliæ causales,	ὅα	vt.
ἠ	nam.	ὅπως	vti.
ὅα	enim.	ὡς	quòd.
ὅπως	etenim.		Aliæ dubitatiuæ.
ὅα	quòd	ἄρα	an.

μή	ne.	ἀλλ' ὁμῶς	verūtamē.
μή	necne.		Alia electiuæ.
	Alia collectiuæ siue Rationales.	ἢ	quàm.
ἀλλά μιν	atqui.		Alia extenuatiuæ,
ἄρα	igitur.	γέ	saltem.
οὐκ	itaque.	γού	certè.
οὖν	ideo.	ἄδ᾽	nequidem.
οὐ γάρ	proinde.		Alia expletiuæ,
	Alia aduersatiuæ,	δὲ	fanè.
καίτοι	tametsi.	ῥά	vtique
εἰ καί	etsi.	ποῦ	partim.
καίπερ	quanuis.	πό	quidem.
ἐμπής	tamen.	γῶ	enim.
ὁμῶς δὲ	nihilominus		

DE P R A E P O S I T I O N E .

Græcæ præpositiones sunt decē & octo, quarū sex sunt monosyllabæ, ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, ὑπὸ, ὑπέρ. Reliquæ prorsus numero sunt duodecim: quæ etiam diuersis præponuntur casibus, ἀπὸ, ἄνω, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ.

K.i.

DE SONIS VOCVM GRAECARVM,

SIVE DE ACCENTIBVS.

Vocabu- la, quæ	} acunt } circumflectunt } neque } acunt } circumfl.	} vltimam, } fecundã } à fine, } tertiam }	} qui } ap- } pel- } lan- } tur?	Οξύτονα, vt θεός.
				Παεγξύτονα, vt λόγος.
				Πεγπαεγξύτονα, vt πύ- λογοι.
				Πεπεισώμινα, vt ποίσις
				Πεγπεισώμινα, vt
				σώμα.
				Βαρύτονα, vt τύπω.

ACUTI SONI CANONES TRES.

I. C A N.

Ultima syllaba quæ brevis est, si accentu notetur, utro erit notanda, acutone an potius circumflexo? Acuto, ut θεός, non θεός: quia circumfl. nunquã pingitur in syl. breui.

II. C A N.

Syllaba, siue brevis, siue longa, ante extremam natura longam, si accentum habeat, utrũ habebit? Acutũ, ut ἡμέρα, ἦρωσ, μούσης.

Quid igitur est causæ quamobrẽ ^{αὐλάξ}, ^{sons, φερέbra, αἰγία saliens. πηλη} ut ^{πιδάξ}, circumflectat priorem, non acuat? Quia est ante extremam positione, non natura longam.

A P P E N D I X.

Cur igitur ^{μούσαι} & ^{οἴχοι} circumflectunt ult. ante extremã natura longam? Quia diphthongi ^{αι} & ^{οι}, si ipsis nulla subnectatur consonã, in sonis vocũ pro breuibus habetur.

III. C A N.

Tertia à fine quoties accentu insignitur, utro accentu distinguitur? Semper acuto, ut σώματα, qui, si vltima protrahatur, secundæ à fine præfigendus erit, ut ^{σωμάτων}.

DE ACCENTV CIRCVMF.

CANONES III.

I. CANON.

Ποιῶ cur potius circūflectit vltimā quā
acuit? Quia ex acuto & graui fit circūflexus
accentus: vt ex ποιέω, ποιῶ: ποιέοντες, ποιούτες.

Cur igitur ex γεγάως fit γεγῶς per ω acutū,
& non circumflexum? Quia circumflexus,
vt dictum est, fit ex acuto & graui, non con
tra, ex graui & acuto.

II. CAN.

Quid, si ex τυφθείμη, η abscindatur, vtro
vocis sono efferendum erit? Circumflexo, vt
τυφθεῖμη. Quare? Quia syncope idem ferè
facit quod cōtractio. Itē syncope vnà cum
contractione, vt ab ἐσάκασι, ἐσάασι, ἐσᾶσι. Sed
hæc, θυγάτρα, ἀνδρα, pro θυγατέρα & ἀνέρα &
πλω λητόα, λητώ, non λητῶ, & pauca alia, sunt
excipienda.

III. CAN.

Longa natura ante extremam breuē cūm
accentu notatur, vtro est distinguenda? Cir
cunflexo, vt σῶμα, ποιῆτε.

OBSERVATIO.

Quare si pro δεινὰ ἔπη, δεινὸν ἔπη dicas, accētus mutat locū? Quia dictio ὀξύτονος per ἕκθελι-
ψιν imminuta, sonum suum acutum in secū-
dam à fine remittit.

DE NOMINIBVS PARISYLLABICIS.

I. CANON

Cur quum θεός sit ὀξύτονον, θεός est ωεισπώ-
μιμον, & τῷ θεῷ, vt οἱ θεοί, ὀξύτονον? Quia quū no-
minat. parisyllabiorum est ὀξύτονος, reliqui
etiam casus sunt ὀξύτονοι, præter genitiuos &
datiuos qui sunt ωεισπώμιμοι, vt τοῖν θεοῖν, τῷ
θεῷν, τῷ θεῷ, τοῖς θεοῖς.

II. CAN.

Cur efferendū est τῷ λόγῳ πρῶτοξύτονον, po-
tius quàm λόγος, ωεισπώμιμον? Quia parisylla-
bica παροξύτονα eundē etiam in genit. & dati-
uo, quem in nominat. habent vocis sonum.
Sic ὁ ἀμείας, ἀμείας, ὧ ἀμεία, vbiq; παροξύτόνωσ.

OBSERVATIO.

Δίκαμος tamen nō δίκαμος format, sed δίκαμος.
Quidni? quum siue lōga siue breuis syll. an-
te extremam natura longam acuatur. Sic à

Ἠμῆ, genitiuus Ἠμῆς est circumflexus, superiore proximo canone.

A P P E N D I X.

Dic quid sit causæ quamobrem efferam?
τὸν ἀνεία παροξύτονον, & πλώμουσιν παροξεισιπλώμων; quia accusatiuus parisyllabus retinet sui nominatiui sonum siue accentum.

DE NOMINIBVS

IMPARISYL.

CAN. I.

Νέστωρ habétne genitiuum Νέστωρος παροξύτονον, an Νέστωρος προξύτονον; Νέστωρος παροξύτονον: quia imparissyllaba βαρύτονα genitiuum habét παροξύτονον: sic Θόας Θόαντος, φιλότης φιλότητος.

CAN. II.

Αγών quare genitiuū ἀγώνος habet circumflexum, quum καιών καιόνος habeat acutum? quia ὀξύτονα, quæ secundam à fine in genitiuo productā habét, in eadem sunt παροξεισιπλώματα: sed προξύτονα, si illa ipsa syllaba contrahatur.

C A N. I I I.

Πᾶς quomodo efferendum est in genitio-
 uo ε παιδός ὀξύτονως : quia monosyllaba *ωει*.
 (πῶμα genitium habent ὀξύτονον. Sic χείρ,
 genitius χερῶς.

C A N. I I I I.

Σῶμα quē habet genitiuū; σῶματος *ωει*-
 πρὸξύτονον : quia dissyllaba *ωει* (πῶμα
 genitium habent *ωει* πρὸξύτονον: sed ὑπερ-
 δύσλλαβα *ωει* (πῶμα, genitio fiunt *ωει*-
ωει (πῶμα, vt Ξενοφῶν, genit. Ξενοφῶντος.

C A N. V.

Ab ὀδοῖς ὀδόντος, dicendumne est ὅ ὀδοντί,
 an ὀδόντι; Ὀδόντι : quia datius sequitur ge-
 nitium suum in sono vocis, vt μέλιτος, μέ-
 λιτι, ἀγῶνος, ἀγῶνι.

C A N. V I.

Βῆς quem habet accusatiuum; ἔβην. Quid i-
 ta? Quia imparisyllabica accusatiuum vnius
 syllabæ circumflectunt. Sic νῆς νῆν, σῆς σῆν,
 μῆς μῆν: sed dissyllaba accusatiuum imparē
 semper habent βαρύτερον, vt ὁ ζῶς τὸν δια, εἷς ἕνα.
 In cæteris accusatiuus sequitur genitui ac-

centum: vt χαείδς, χαιέντος, χαιέντα: ὁ ἀγών ἀγώνος, τὸν ἀγῶνα: Sed à genitiuo γυναικός fit singulari quodam modo Accusat. γυναιήα.

C A N. V I I.

Αινείας habétne vocatiuum αἰνεία *παραξυτόνον*, an αἰνεία *παραξυτόνον*? *παραξυτόνον*:

Quia parisyllaborum vocatiuus eundem habet sonū vocis cum suo nominatiuo. Sic τῷ αἰνεία ᾧ αἰνεία, οἱ αἰνείαι ᾧ αἰνείαι. Sic ὁ δοῦλος ᾧ δοῦλε, τῷ δοῦλω ᾧ δοῦλω, οἱ δοῦλοι ᾧ δοῦλοι. Ta mé ex παραξυτόνοις in της, hæc vocatiuum in α habét παραξυτόνον, δεσπότης δέσποτα, μητίέτης vocat. μητίετα.

C A N. V I I I,

Παλλάς quomodo effert vocatiuum? vt nominatiuum ὀξύτωνως, vt ᾧ παλλάς, quia imparisyllaba vocatiuum & nominatiuum eodem vocis sono afficiunt. Sic ἀληθής ᾧ ἀληθές. Excipe ea quæ diuersum à nominatiuo vocatiuum habent, vt finita in ων quæ vocatiuum habent in ον: vt ἀγαμέμνων, vocatiuus ᾧ ἀγάμεμνον.

Et hos vocatiuos,

πάτερ	} à Nominatiuis	πατήρ.
θύγαθρ		θυγατήρ
άνερ		άνήρ
δήμητερ		δημήτηρ
σῶτερ		σωτήρ
δημόσθενες		δημοσθένες

Sic ὄρφειδ' à nominatiuo ὄρφεύς.

I M P A R I S Y L L. N V M E R V S

D V A L.

C A N. I.

Dicendum est τῶ πλάνε περιπεισσωμύως,
an πλάνε προσύτωνως; πλάνε περιπεισσωμύως.

Cur? quia nominatiuus accusat iuus & vo-
cat. duales, genitiui singularis accētum non
mutant. Sic χλαμύδε, vt τῆς χλαμύδος, & τῶ
νέσορε, vt τῶ νέσορος. Sic Ἰά μούσα, vt τῆς μούσης.

C A N. I I.

Cur dicendum est πλάνοιη προσύτωνως; quia
in quinta declinatiōe genitiui & datiui dua
les semper sunt προσύτωνοι, præter duos περι
σσωμύους χειρῶν & παιδῶν.

P A R I S Y L L A B O R V M N V -
M E R V S P L V R A L .

C A N . I .

Quare *μεῦσαι* circumflectit priorem quā acuit *λόγοι*; Quia in nominibus parisyllabis, nominatiuus & vocat. plurales non discedunt ab accentu singularis nominatiui, nisi longa, quæ sequebatur *lōgā*, in breuem mutetur: vt videmus in *ἀνείας, οἱ ἀνῆσαι.* & præter *ἡμεραι*, à nominatiuo singul. *ἡμέρα.* & præter *ἡμεραι* adiectiua foemi. Masculinorum enim accentum retinent: vt à *λίθινος οἱ λίθινοι*, fit *λίθινη αἱ λίθινα.*

A P P E N D I X .

In imparisyllabis, nominatiuus pluralis cuius potissimum casus accentum habet? genitiui singularis: vt ab *ἀγῶνος* fit *ἀγῶνες*. Sic *βήματος* τὰ βήματα.

C A N . I I .

Quare efferendum est *τῶν χερῶν πρῶτον* τῶν; Quia in omnibus declinationibus etiā accusatiuus pluralis semper genitiui singularis seruat accentum. Sic *τῶν ἀρχῶν, τῶν ἀρχῶν*

Ἔας. Sic τοῦ κενόνος, τοῦς κενόνας. Sic κιχέρωνος, τοῦς
κιχέρωνας.

C A N. I I I.

Quare μουσῶν circumflectit posteriorem?
Quia in declinatione tum prima, tum secun-
da, vltima genitiui pluralis circumflectitur.
Sic ὁ ἀνείας, τῶν ἀνείων. Excipe ἀφύη τῶν ἀφύων, ὁ
χρήσης τῶν χρήτων, ὁ χλοῦνης τῶν χλοῦνων, οἱ ἔτη
σια τῶν ἔτησιων: & fœminina à Masculinis ad-
iectiuorū parium orta: quia masculinorum
accentum retinent: vt à ῥόδοι ῥοδίων, fit ῥόδια
ῥοδίων. præter πέρναι πρνῶν. Reliqua fœminina
ab adiectiuis masculinis, iisque imparibus
facta, omnia genitiuū pluralem habēt πει-
σπώμηον vt à βαρὺς βαρῆα fit τῶν βαρῆων.

IMPARISYLL. NUMERVS PLVRAL.

C A N. I.

Quare dicendum est τῶν λαμπάδων πρῶξυ-
τωνος; Quia imparisyllaba omnia in geniti-
uo plurali acuunt secundā à fine. Sed tamen
dissyllabi plurales genitiui si fuerint, sunt πει-
εισπώμηοι vt μίω τῶν μίμων. Decē excipies,
πάντων, τρώων, δμῶων, παίδων, φώτων, θάων, λά-
ων, κράτων, δάδων, & φώδων.

Dicendumne est ἦρωσι, an ἦρασι; ἦρωσι *ωρω-*
πρωξυτόνως: quia dativus pluralis eo ipso to-
 no effertur, quo singularis: dicimus enim ὦ
 ἦρωι tertia à fine acuta. sic τῶ θεῶ τοῖς θεοῖς. *πε-*
εισσωμδύως utrobique. Tamen quæ nomina
 in quinta declinatione *a* ante *σι* accipiunt,
 sunt *πρωξύτονα*, ut δυδράσι, πατράσι, μητέρασι.
 Nam monosyllaborum dativus plurales sunt
 ὀξύτονοι in eadem quinta declinatione: ut βῆς
 βοῶσι, χεῖρ χερσῖ. Excipies πᾶς πᾶσι, *ωρωπεισσω-*
μδμον. Nam πασί est à proprio ὁ πατήρ.

DE ACCENTIBVS VER- BORM.

INDICATIVI CAN. I.

Quæ ratio accentus obseruanda est in ver-
 bis efferendis? Ea ipsa quæ est notata in pa-
 radigmatis τύπῳ, τύπιον, ποιῶ, βοῶ, χροῶ,
 & eorum tam passiuus quàm mediis. Nam
 in *μι*, si duas syllabas excedunt, sunt *ωρωπα-*
ρωξύτονα: ut τίθημι, τίθεμαι, ἵστημι, ἵσταμαι. sin nō
 excedant, sunt *ωρωπεισσωμδμα*, ut θλήμι, δύν-
 μι: exceptis duobus φημί & εἰμί ὀξύτόνοις.

CAN. I I.

Dicēdúmne est ἔτυπλον an ἐτύπλον; ἔτυπλον,
 Quia præteri- }
 ta verborum } vt { ἔτυπλον.
 sunt $\omega\epsilon\pi\alpha\epsilon\theta$ } { ἔτυπον } Sed plusquā
 ζύτονα. } { ἔτυψα } perfectum
 } { τέτυφα } & indefini-
 ta passiuā & media } ἔτετι'φθν, ἔτετι'μμω.
 sunt $\pi\epsilon\sigma\zeta\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\alpha$. } { ἐτύφθω, ἐτύπην.
 } { ἐτύπόμην, ἐτύψάμην.

CAN. I I I.

Ἡ ᾄον imperfectum, vtro vocis sono est di-
 stinguendum? Circumflexo in penult. Quia
 imperfecta } in α, vel in ον, { εἶχον, ἦγον.
 perfecta } sunt $\omega\epsilon\omega\epsilon\iota$ - { οἶδα,
 indefinita } $\omega\omega\acute{\iota}\mu\eta\alpha$, vt { ἦψα,
 Etiam in cō $\kappa\alpha\tau\epsilon\acute{\iota}\chi\omicron\nu$
 politis vt, { ἀφείχα. σπώοιδα tamē est $\omega\epsilon$
 $\pi\epsilon\sigma\zeta\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$. Sic 2 perf. οἶδα σπώοιδα.

CAN. I I I I.

Τύψω & τυπῶ quum sint futura, quare nō
 eodem tono distinguuntur? Quia ex Futuris
 actiuis, prius est $\pi\epsilon\sigma\zeta\acute{\upsilon}\tau\omicron\nu\omicron\nu$, & posterius sem-
 per $\omega\epsilon\iota\omega\omega\acute{\iota}\mu\eta\omicron\nu$, etiam in mediis, vt τυπού-

μαι, τύψομαι. Nam in quinta coniugatione
 utrūque futurum est *ωρεω* *ωει* *πρώμιον*, vt νε
 μῶ νεμοῦμαι. Passiua autē futura omnia sunt

ωρεω *πρῶξι* *ῥονα* } *τυφθῆσομαι*
 } *τυπήσομαι* } sic τύψομαι.
 } *τετύψομαι* }

I M P E R A T I V V S.

C A N. V.

Cur dicendum est *τέτυφε* accentu in ter-
 tia à fine? Quia imperatiui sunt *ωρεω* *πρῶξι* *ῥονοι*. Sic *τέτυψο*. Sed dissyllabi *πρῶξι* *ῥονοι*, vt *τύ*
πε, *τύψαι*, *τύψον*: Tamen indefinitū mediū fe-
 cūdum imperatiui est *ωει* *πρώμιον* vt *τυποῦ*.
 Tria excipies *πρῶξι* *ῥονα*, *πράπου* *ἔπι* *ραῖου*, *ἀ-*
φίκευ.

Quot sunt indefinita dissyllaba imperatiui
 actiui ὀξῦῥονα; Quinque. *εἰπέ*, *έλθε*, *λαβέ*, *θύρέ*,
ιδέ. Quæ tamen in compositis sunt *ωρεω* *πρῶ-*
ξι *ῥονα*, vt *κάτειπε*, *ἰπόλαβε*, *ἀνῆθε*. Id quod ef-
 ficiunt etiam alia dissyllaba quū componū-
 tur, vt *εἴητι*, *ἔητι*, *ἀνάεητι*, *ἀνάεητι*. At monosyl-
 laba in compositione penultimam acuiūt,
 vt *δός*, *ἀπόδός*, *ἔς*, *ἀφές*, *χές*, *ἔπιχές*.

C A N. I.

Qui accentus in optatiuis sunt obseruan-
 di: vt optatiui sint *αεοπρ* οξύτονοι, vt τυποιμε
 sed si defināt in ω, sunt *πρ* οξύτονοι, vt τυπεί-
 ω, τυφείλω, τυποίμω. Sic à τίθημι, ἐτίθει, τι-
 θείω, ab ἐτίθει θείω. Nam solū futurum β. est
αεο αει(πρώμωρον, vt τυποιμι, τυποις. Sic à τυ-
 ποίμω *πρ* οξύτόνω fit τυποῖο *αεο* αει(πρώμωρον
 & τυποιῖο.

S V B I V N C T.

C A N. I.

Subiunctiuus éstne *πρ* οξί'τονος, vt indica-
 tiuus, an *αεοπρ* οξύ'τονος, vt optatiuus: Si fit a-
 ctiuus sequitur indicatiui accētū modò desi-
 nat in ω, vt τυτώω, τυύω, τυύω, τετύφω: Sed est
αεοπαρ οξύ'τονος si sit pass. vel medius, vt τυ-
 τώωμαι, τυύωμαι, τυύωμαι: tamē præter. passiu-
 ua in μαι subiunctiui modi sunt *αε* αει(πρώ-
 μωρα, vt à πεποίημαι πεποιώμαι, & indef. vocis
 passiuæ sunt αεισπρώμωρα, vt ab ἐτύφθην τυ-
 φθῶ, ab ἐτύπην τυπῶ. Quin nō solū indefini-
 ta, sed præsentia quoque verborū in μι sic
 finita, sunt αει(πρώμωρα, vt à τίθημι τιθῶ, ab ἐ-
 τίθει τιθῶ: quorum passiuui etiam subiunctiui
 sunt *αεο* αει(πρώμωροι, vt τίθεμαι, θῶμαι.

EXEPTIO.

Sed verba, quæ voce actiua non reperiuntur, habent subiunctiuum *αεγοπεροξυτονον*, vt *εαν δωωμαι εδω επιτωμαι*. Huc accedunt indefinita secunda media, quæ in compositione sunt vt minimùm quatuor syllabarum, vt à *θωμαι επιθωμαι*, à *δωμαι αποδωμαι*. Præterea subiunctiuus monosyllabus in *ω*, in compositione acuitur in secunda à fine: vt à *χω ανδρα χω καλαχω*: Quia participia non habent in *σ οξυτονον*. Nã quæ monosyllaba sunt, & participia habent in *σ οξυτονον*, tam in compositione quàm extra compositionem, indefinita subiunctiuui actiuui habent *αεισπωμινα*: vt *εω αναεω*, *δω αναδω*: quia *βας*, *δεις* eorum participia acuuntur.

I N F I N I T I V V S.

C A N. I.

Qui sunt toni infinitiuorum? Indefinit. 2. & Futurũ 2. infinitiuui actiuui sunt *αεισπωμινα*, vt *τυπειν*: cætera tempora actiua *περοξυτονα*: vt *τυπειν*, *τυπειν*, *τυπειν*, *τετυφεναι*. Sed infinitiuui passiuorum & mediorum in *ω* sunt *αεγοπαεξυτονοι*, vt *τυπειω*, *τυφησεσθαι*, *τυπησεω*, *τε-*

τύψαι, τύψασθαι, τύψασθαι. Tria tempora in
 ψ excipies, futurū ε. infinitiui mediū, quod
 est παροτρύνειν, vt τυπείσθαι: indefinit.
 secundum eiusdē vocis, & præteritum per-
 fectum passiui infinitiui, quæ sunt παροξύ-
 ρονα, vt τυπέψ, τετύφθαι. Auferes tamen πε-
 ποῖσθαι, τετέισθαι, παροτρύνειν, & quæ si-
 milia sunt: vt etiam παροτρύνειν sunt
 indefiniti passiui in ῶαι, vt τυφύῶαι, τυπῆ-
 ναι: & indefiniti primi actiuorum circumfle-
 xorum, vt ποῖσαι, βοῖσαι, χυψῶσαι.

PARTICIPIA.

CAN. I,

Quid? in participiis, quæ ratio accētuum
 est obseruanda? Participium præsens, ac fu-
 turum actiui verbi, retinent eundem accen-
 tum qui fuerit præsentis & futuri indicati-
 ui: vt τύπω, ὁ τύπων, τύψω, ὁ τύψων, τυπῶ, ὁ τυ-
 πῶν: tribus participiis præsentibus exce-
 ptis, quæ sunt ὀξύτονα, quum eorum indica-
 tiuus sit παροξύτονος, ἰών ab ἴω, χιών à χίω, ἔών
 ab ἔω. Indefinitū posterius actiuum & per-
 fectum, sunt ὀξύτονα, vt ὁ τυπῶν, ὁ τετυφώς. sic

Sic etiam perfectum medium, vt τετυπώς. Passiuum verò perfectum participium semper definit in μένος προξύτονον, vt τελυμμένος, πεποιημένος. Reliqua participia in μένος sunt omnia παρπαροξύτονα, vt τυπώμενος, τυφθισόμενος, τυφόμενος, τυπόμενος, τυπώμενος. Sed indefinita passiuia, & tam actiuū præfens quàm indefinitum verborū in μι, semper definiunt in είς όξύτονον, vt τυφθείς, τυπείς, υθείς, θείς. Nam actiuorum primum indefinitū est προξύτονον, vt τύψας, ποιήσας, βοήσας, λυσώσας. Neutrorum & fœmininorū accentus in ea sunt syllaba, qua & masculinorum, vt ό ποιήσων, ή ποιήσουσα, τό ποιήσον: ποιήσας, ποιήσασα, ποιήσαν: sed ex τυπώμενος, fit τυπώμενη: quia vltima longa non patitur accentum in tertia à fine.

DE ACCENTIBVS

PRONOMINVM.

CAN. I.

Εγώ & σύ, vt nominatiuū, sic & datiuum & accusatiuum singulares habent όξύτονοις, vt έμοί, έμέ, τί, σέ: sed genitiuum πεισώμενον, vt έμοῦ, σου, νῶν, σφῶν. Verùm νῶ ac σφῶ

dualia cōcifa , sunt ὄξυτόνα: integra autē νάλι
 & σφάλι sunt πρῶτοι ἀσπώμινα, vt νάλιν , σφάλιν.
 Pluralis verò eorum numerus omnino est
 ἀσπώμινος, vt ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμας. sic ὑ-
 μεῖς. Tamen diphthōgus si dissoluatur, plu-
 ral. ille numerus erit παρῶξυτόνος, ἡμέες, ἡμέων,
 ἡμέϊν, ἡμέας.

C A N. I I.

Pronomen ἡ tertiæ personæ in singula-
 ri datiuo est ἀσπώμινον, vt οἱ, sibi: in plura-
 li παρῶξυτόνον, vt σφίσιν, sibi: dualem autē nu-
 merum habet ὄξυτόνον, vt σφέ, σφίν. Reliquis
 casibus non discedit ab accentu primæ aut
 secundæ personæ.

DE ACCENTIBVS

ARTICVLORVM.

Articuli præpositiui casus à vocali inci-
 pientes, tantùm habent spiritum asperum,
 non etiam accentum, vt ὁ, ἡ: à consonante
 cœpti, tantùm accentum sine spiritu, vt τῶ
 ῶ. Subiunctiui articuli vtrunque habent, &
 spiritum asperum & accentum vt ὀς, ἡ, ὀ.

L.ii.

DE ACCENTIBVS

PRAEPOSITIONVM.

CAN. I.

Præpositiones suis casibus præfixæ fiunt ex oxytonis barytonæ, vt κτ' μέρη, fingillatim. Sed ωεί postposita suo casui Oratoribus fit προξύτωνος, vt τούτων πέρι: & multæ aliæ apud Poetas. Item quum præpositiones pro verbis impersonal. sumuntur, fiunt illæ παροξύτωναι, vt πάρα pro πάρεσι, adest, præsto est, μετά pro μέτεσι, participatio est, ἐπί pro ἐπέσι, adest, ἐνι pro ἐνεσι, contingit.

DE ADVERBIORVM

ACCENTIBVS.

CAN. I.

Aduerbia in γεν & η, vbinam habent accentum? In ea ipsa syllaba qua & eorum primitiua, vt δύωγεν in prima, vt δύω: ἀρεθέν, ἀρεθή in ο, vt ἀρεός. sic à ποδ' ποθέν; vnde: nam ποθέν οξύτωνον significat alicunde.

CAN. II.

Præterea monosyllaba aduerbia in interrogationibus sunt ωεί πρώμωα, vt ποδ' βετί; v-

bi est? πῶς ἔχεις; quî vales? Nam extra interrogationem desituuntur accentu, vt ὅκ οἶδα πως, &c. nescio quomodo, ὅκ οἶδα ποῦ ἔστι, nescio vbi sit.

C A N. I I I.

Finite in ζε sunt ἀεπαροξύονα, vt θύραζε, ad fores. γαμψίζε tamen circumflectitur (humi) & νῶ, nunc: ied νωί acuitur. Sic δουεῖ hucce, ἐνταδί, hîc: in quibus ι additum more Attico semper acuitur. (1 Ακρίντι.

C A N. I I I I.

Alia aduerbia, finita in ι breue sunt barytona, vt ὕφι. ἀεφί tamen est ὀξύτονον.

C A N. V.

Monosyll. in υ circumflectuntur, γρῶ, μῶ, ῥ: & quæ in υ diphthongi partem desinunt, si in ea extrema habent accentum, vt φεῶ, ῥ-δαμῶ, nequaquam. Excipies οὔ, ἰδού, ecce, ἰὺ.

C A N. V I.

Nomina neutra per aduerbium posita tonum suum seruant, vt στωεχές, assiduè. Excipiuntur Attica quædam, ἀληθες, ἐπίτηδες, ἐπὶ ἀγχες.

DE ACCENTIBVS

CONIUNCTIONVM.

CAN. I.

Oxytonæ sunt coniunctiones copulatiuæ, vt καί: disiunctiuæ, vt ἢ: cotinuatiuæ, vt ἐπεὶ: & subcontinuatiuæ vt ἐπειδὴ: etiã addita particula ὥς, vt ἐπεὶ ὥς, ἐπειδὴ ὥς: in quibus longa ante natura breuem acuitur, nō circumflectitur: quia quæ accessiones fiunt ad voces inflexiles, nullóque casu variatas, nunquam accentum, neque eius sedem mutant. Sic igitur εἴθε, vtinam, εἴτε, & ὅτε aduerbium, καίχι certé. Vnica tamen coniunctio εἶθα deinde, est ὡς ὡς ἰσώ μινος.

Causales, quæ monosyllabæ nō sunt, sunt παροξύτοναι, vt ὅτι, διότι, quoniam, ἵνα ὅπως. vt. δι' ὅ verò, καὶ ὅ, & ἐφ' ὃ, si iunctim scribantur, non mutant accentum διό, καὶ ὅ, ἐφ' ὃ.

Aduersatiuæ item sunt παροξύτοναι, vt ὅμως. καὶ ὥς, etiam si. sed ὅρα pro igitur, est παροξύτονος: pro vtrum siue an, est ὡς ὡς ἰσώ μινος, vt ὅρα.

Quantitate, vt *μοῦσα, μούσης.*
 Inflexione, vt *ἀνιγμα, ἀνιγματος.*
 Idiomate, vt *μῶεγς*, pro *μωεγς* Atticé. *σόφως* pro *σφως* Doricé.
 Elisione, vt *ἀπ' αὐτῆ* pro *ἀπὸ αὐτῆ*, *δὲν' ἔπαθεν*, pro *δὲν ἀ' ἔπαθεν*.
 Syncope, vt *θῦρατα* pro *θυρατέτα*.
 Paragoge, vt *ῥῆ* pro *ῥῆ*, *ῥυταί* pro *ῥύται*.
 Compositione, vt *σφός*, *φιλόσφος*.
 Anastrophe, vt *ῥύτων πέει*, pro *ῥεὶ ῥύτων*.
 Differentia, vt *θεά*, *θεα*, *θεα*, *spectaculum*.
 Declinatione variata, vt *θελης*, *θελοδ*: *θέλης* *θέλητος*.
 Orthographia diuersa, vt *ὠφελία* *ὠφέλεια*, *utilitas*. *τελωνιον*, *τελωνιον*,
Aphæresi, *βῆ* pro *ἔβη*.
 Metaplasmo poetarum, vt *ῥεβασιν*, pro *ῥεβάσις*.
 Adiunctione dictionis enclitica. i. qua proprio tono destituta, alterius præcedentis extremam, in qua vel grauis pingitur, vel intelligitur, acuat, vt *δοδῶς μου*.

Accentus & eius locus variari solent.

DE DICTIONIBVS ENCLITICIS.

Enclitica reperiuntur in nomine, pronomine, verbo, aduerbio & coniunctione.

N O M E N.

Quot nomina sunt ἐκλιτικά; Vnicum τις, τινος, per omnes casus & omnia genera, infinite sumptum: vt ἦλθε τις, venit quispiam. Interrogatiuè verò positū acuitur in priorè, vt τί λέγεις; quid ais? τίνος ἔνεκα; cuius rei gratia?

P R O N O M E N.

Quot pronomina sunt ἐκλιτικά, Tria primitiua his casibus μου, μοι, με (hoc est, quum e perit) σου, σοι, σε, & pronomēn tertiæ personæ primitiuum οὐ, οἱ, ἐ, etiam numero duali, & plurali, vt σφωε, σφωιν, σφιν, σφισι, σφέας.

E X C E P T I O.

Tribus tamen locis pronomina ἐκλιτικά recipiūt tonum: post ἔνεκα, vt ἔνεκα σοῦ: post præpositionem, vt ὑπό σοῦ, à te, vel sub te, ἄξι σε, per te: ante aliud pronomēn, σφίσιν αὐτοῖς, pro ἑαυτοῖς, sibiipsis: σφέας αὐτοῖς, pro ἑαυτοῖς, seipfos.

VERBUM.

Quot verba? duo tantùm εἶμί, & φημί toto præfenti: hæ tamé duæ fecūdæ personæ, εἶς, φῆς circumfleçtuntur.

ADVERBIUM.

Quot aduerbia? Sex potissimũ, ποτε, ποτε, που, πω, πως, πη, indefinita: nã interrogatiua quæ monosyllaba sunt, circumfleçtuntur, vt ποῦ; & dissyllaba sunt πρὸξυτίνα, vt πότε;

CONIUNCTIO.

Quot coniunctiones? Duæ copulatiuæ, κε, τε, & Expletiuæ innumeræ, vt ῥα, γε, νυ, ὃν, τοι, & similes.

DE ENCLITICIS.

CAN. I.

Dictio enclitica quot est syllabarum? Aut vnũ, vt τέ, aut ad summum duarum, vt εἰσί: ergo pro εἰσί, ἴασι vox ionica, non potest esse enclitica, neque σύμφημι, quanuis simplex φημί habeatur encliticum.

CAN. II.

Quis est accētus dictionis encliticæ? vt ea

ea natura sit vel ὀξύτονος, vt ποτέ, πινός, εἰμί, Φημί: vel ᾤσιπώμιδος, vt ποῦ, σῶ. Nam σφέας pro σφᾶς, & σέο pro σῶ nō natura, sed diæresi sunt πρὸξύτονα.

CAN. III.

Quæ pro encliticis ponuntur, habentne etiam encliticorum accentum? Habent, vt μεῦ, σεῦ pro μου σου, τῶ vel τεῦ (hoc poeticum est) pro τινός, τῶ vel τεῶ pro τινί. nam interrogatiuum τέω est πρὸξύτονον. sic ἔσι pro ἔς est encliticum (.i.) vim habet encliticæ. Sic quum πόθη, πόθη, πόθεν, idem significant, eundem habent tonum.

CAN. IIII.

Quot locis enclitica, & quæ eam præcedit dictio, suos accentus seruant? Tribus.

Primo, quum ὀξύτονον præcedit ἐγκλιτικήν dissyllabam, vt ἀληθές Φημί, καὶ ἐμοί, pro quo dicitur & καὶ μοί.

Deinde quum multæ encliticæ sese cōsequuntur, singulæ acutos habent tonos, seque

tis. Quare postrema (quam nulla alia sequitur) tantum sola accentum nullum habet, ut εἴπερ τίς σέ μοί φησὶ ποτε.

Tertio demum loco, si quæ natura nullum habet accentum, in fine sententiæ ponatur, & ea acuetur, & quæ eam præcedet dictio, suum tonum retinebit, ut ἔπλεον ὄυκ.

C A N. V.

Quot locis enclitica reiiciunt tonum suum in extremam præcedentis dictionis syllabam quicquid;

Primo, si encliticam præcedat περισσύνων, cuius longa sit syllaba ante extremam brevem, ut λάμπέ τε, φύλλά τε.

Secundo, si περισσύνων quomodocunque desinens sequitur ἐγκλιτική ἀσφ incepta, ut ἀπείδης σφ εας, ἵνά σφιν, ἐνθά σφ εας, ἔξ α' σφ εων.

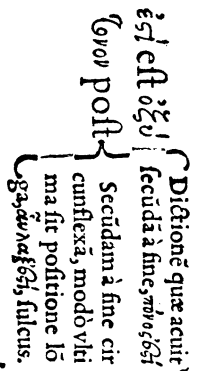
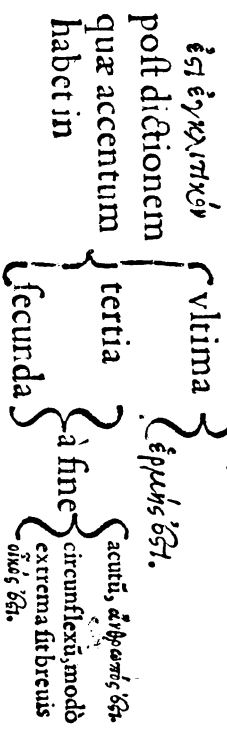
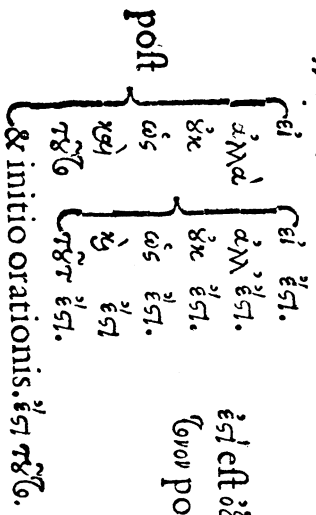
Tertio, si dictio περισσύνων antecedit, ut διδάσκαλός σου.

Quarto, quando περισσύνων anteit, ut μοῦσά τε.

Quinto, si dictio, quæ tono destituitur, præcedat encliticam: eius enim accentum excipit, ut ὡς σεο, ut tibi, ὅ γε εἰ σφ ωῖν, ὄυ φησι:

είστι πρὸ ὄξυτον.

είστι ὄξυτον.

Quot locis Εγκλιτικὴ suum accentū nō retinet, atque adeo ne alteri quidem tribuit? Tribus. Si monosyllaba sit postposita ὄξυτον, vt ἀδελφός μου: aut πρὸ ὄξυτόνω, vel tantū in longam, vt ἀναξτε, vel in duas postremas æquales desinenti, vt ἀπείδης γε, ὄλι οι, aut ὡδε σπωμαδίω, vt σοφῶς γε.

In quot partibus orationis reperiuntur di-
ctiones nullo accentu notatae? Quatuor, arti-
culo, praepositione, aduerbio, & cōiūctione.

Quot articuli accentū non habent? Duo,
iique praepositiui, ὁ, ἡ.

Quot praepositiones? Quinque ab ε coeptae,
εἰς, ἐς, ἐν, ἐν, ἐξ.

Quot aduerbia? Duo ὅ & ὅκ.

Quot coniunctiones? Totidem εἰ & ὡς.

DE SPIRITV GRAECORVM

CAN. I.

Spiri- tum fer- uat.	} nominat. singularis, obliqui.	} vt	} ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί.
} tempora reliqua.	} ἀκούω, ἠκούσων.		

Tria praesentia lenia ἔγω, τρέφω, τρέχω habent fut. α. aspiratum
ἔξω, θρέψω, θρέξω.

CAN. II.

E augmentū syllabicū semper est tenue,
vt τὸ πῶ, ἔτυπτον: tamē si thema coeptum est
a vocali aspirata ε eius augmentū, aspiratū
erit, si in omnibus modis retineatur: vt, ἔσα
κα, ἔσακθιν, ἔσαμα, ἔσαμιν, ἔσαθμαι, sin exci-
dat ε, erit tenue, vt ἔσην, ἔσασιν: quia in ἔσην
& ἔσασιν ε perit.

DE SPIRITV
ARTICVLORVM.

CAN. III.

Quot articuli aspirantur? omnes qui à vocali incipiuntur, vt $\acute{o}$, $\acute{o}i$, $\acute{\eta}$, $\acute{\alpha}$, $\acute{\epsilon}$, $\acute{o}$, $\acute{\eta}$, $\acute{\alpha}$, $\acute{o}$, $\acute{\alpha}$.

DE SPIRITV
PRONOMINVM.

CAN. IIII.

Quot pronomina spiritum habent asperum? omnia à vocali cœpta, vt $\acute{\delta}$, $\acute{o}i$, $\acute{\epsilon}$, $\acute{\delta}$, $\acute{\epsilon}$, $\acute{\alpha}$, $\acute{\epsilon}$ reciprocum, vt compositum $\acute{\epsilon}$ $\acute{\alpha}$ $\acute{\nu}$ $\acute{\tau}$ $\acute{\omega}$. Nā pro ipse vel ille, $\acute{\alpha}$ $\acute{\nu}$ $\acute{\tau}$ $\acute{\epsilon}$ est tenue.

Alia tamen pronomina quæ ab ϵ incipiūt notantur spiritu leni.

DE SPIRITV
PRÆPOSITIONVM.

CAN. V.

Quot præpositiones aspirantur? Duæ tantùm $\acute{\iota}$ $\acute{\omega}$ & $\acute{\iota}$ $\acute{\omega}$.

DE SPIRITV CONIUNCTIONIONVM.

C A N. VI.

Quæ coniunctiones?caufales tantùm, vt
ἴνα, ὅπως, præter *ὄφρα* quod modò vtinam,
 modò quum significat.

QVORVNDAM NOMINVM.

SPIRITVS.

C A N. I.

Numeralia aspirantur, vt *εἷς, ἑπτά, ἕξ, ἑκατόν*, cum deriuatiuis. Tria excipiuntur *ὀκτώ, ἐννέα, εἴκοσι*, cum suis etiã deriuatis. Deinde redditua per abiectionem consonantis tenuis facta, vt à *τόσος, ὅσος*, tantus, quantus: à *πηνίκα, ἡνίκα*, tunc, cum: à *ποῖος, οἷος*. Exceptis *ὄφρα* à *τόφρα*, donec, tandiu, *ἦμος* à *τῆμος*, tunc quando.

C A N. II.

Deriuata feruant spiritum Primitiui, vt *ἀκούω, ἀκρότης, ἵππος, ἵππευω*, equus equito.

ἀπέχω ἀφέξω, ἔχω ἕξω.

Exceptis *ἀμυδρς* ab *ἄμα* fimul, & *ιδρῶς* ab *ιδῶ*, sudor à fudo.

A particula priuandi in compositione nō aspiratur vt ἀθεος: duo habēt ἀ aspiratū, ἀδης & ἀλυσις. Sed a quando significat cōgeriem, aspiratur, vt ἀπας, ἀμα.

ΤΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΠΑΘΗ.

In quot summa genera distribuūtur τὰ τῶν λέξεων παθῆ; In duo: εἰς τὰ τῶν ποσοῦ, καὶ τῆς ποιότητος, id est, in affectionem quantitatis, & qualitatis.

Quæ sunt ποσοῦ siue quantitatis partes; ἔνδεα, καὶ πλεονασμός, Defectus (Cicero carentiā vocat) & Redundantia: nimirum quum vel litera vna vel plures, tempus siue aut tempora in dictione vel abundāt vel desiderātur: vt si quis dicat κώρη & κάλλος, pro κῆρη & καλός: aut εἶδδλον & σκῆπλον, pro εἶδωλον & σκῆπιρον.

Quæ sunt partes ποιότητος siue qualitatis: μεταθέσις siue literæ trāspositio, vt καρδία pro καρδιά cor: μεταλήψις siue elementi commutatio, vt pro ἀπεδανός ἢ πεδανός, debilis, infirmus: τμήσις, sectio cōpositæ dictionis in duas, vt pro ἀκρόπολις, ἀκρα πόλις.

T A T Ω N
Λ Ε Ξ Ε Ω N
Π Α Θ Η.

{ ποιότης } { μεταίθεσις } { ντ } { καρδία } { καρδία.
 { τμήσις } { μεταλήψις } { ἀκρω πόλις } { ἄπεδμος. }
 { ἀκρω πόλις }

{ προσην } { πλεονασμός } { ντριufque nouem }
 { εἶδη }

funt genera, fed fingula fingulis ἀντικείμενα.

M.i.

Π Λ Ε Ο Ν Α Σ Μ Ο Σ.

Περίθεσις Αναδίπλωσις	} in capite,	ἀσαχus, ἐπίπτuμον, ἀδελφός, νόσs, ἐννεπέ, πόλεμος,	}	σάχus. ἔλυμον. ἀδελφός. νόs. ἐνεπε. πόλεμος.
Επέκτασις Παρένθεσις Διπλασιασμός Παρέμωσις	} in medio,	ἀσαχus, ἐπίπτuμον, ἀδελφός, νόs, ἐννεπέ, πόλεμος,	}	σάχus. ἔλυμον. ἀδελφός. νόs. ἐνεπε. πόλεμος.
Περχηματισμός Εκτασις Διάρεσις	} in fine, } vnbique,	λόγισι, κώρη, κελός, πᾶιs, βέλεος,	}	λόγισ. κώρη κελός. πᾶιs, βέλεος.

pro

vt

ΕΝΔΕΙΑ.

Αφάρσεις Αρσς	} in capite,	κείνος, δέξαι,	κείνος. δεδέξαι.
Συγχεπή Ελψς Παρέμψς Εκθληψς	} in medio,	κάμμορος, γεράον, κάλλιον, σκηπτρον,	κακόμερος. γεράον. κάλλιον. σκηπτρον.
Αποχεπή in fine,	vt	ἡ δ' ἄλλω,	ἢ ἄλλω.
Μ.ii. Συτολή } Σωαλοική } ubique,		ξερον, τ' ἐμά,	ξερον. τ' ἐμά.

Συβαλοισφης
ἑπτοι sunt
septem

tres sim-
plices
θλίψις,
κῆσις,
συνάρεσις,
εἰς ἐμέ,
καὶ ἐμέ,
προ-
μηρῆδες,
μηρῆδες,
διπλὴ ἐμέ,
καὶ ἐμέ,
μηρῆδες.

quatuor
cōpositi
θλίψις καὶ κῆσις, καὶ ἀγὼ, καὶ ἐγὼ.
θλίψις καὶ συνάρεσις, ἐμου ποδῶ, ἐμοὶ ἰσοδωῶ.
κῆσις καὶ συνάρεσις, ὠπόλος, ὁ ἀπόλος.
θλίψις καὶ κῆσις, ἔσυνάρεσις, ἐπ' ἀθιοπία, ἐπ' τῇ
(ἀθιοπία.

QVID VNICVIVQE PRAE-
cipuæ Græcorum dialecto proprium fit
in declinandis tum nominibus tū verbis.

Quot sunt Græcorum linguæ præ- cipuæ? Quinque,	}	{	Aτῆς,	}	qua	}	Attici.	
			Ιωνίς,				vfi	Iones.
			Αἰολίς,					AEoles.
			Δωεῖς,					Dores.
			Κοινή,					Græci o-
							mnes communiter ac promiscuè.	

C A N. I.

Ecquid inter cætera Iones differūt à Do-
ribus? Quòd in omnibus partibus oratio-
nis mutant illi α commune in η, hi contrà
η in α,

vt	}	}	Ion.	}	ὁ ἀνείας.
					ἡ σοφία.
					ἡ ἡμέρα.

Dor. pro	}	}	}	ὁ χεῖσης.
				ἡ πιμή.
				φιλήτω.

PRIMA NOMINVM

DECLINATIO.

CAN. I.

Quot & quibus casibus prima declinatio idiomaticis variat? Duobus, singulari genitiuo, & plurali, ad hunc ferè modum,

Singular. genit. τῷ	}	ἀνείου	Comm.
		ἀνεΐα	Dor.
		ἀνεΐαο	AEol.
		ἀνεΐεω	Ion.
		ἀνεΐω	poeticè, ab Ionico genit. ε per syncopen reiecto.

Plural. genit. τῶν	}	ἀνδῶν	Comm.
		ἀνδᾶν	Dor.
		ἀνδᾶω	AEol.
		ἀνδέων	Ion.

Pluralis hic genitiuus vnde fit? A suo singulari, ν litera addita: sed si ο præcedat, mutandum erit in ω.

A P P E N D I X.

Est etiam poetis familiare, vsurpare vocatiuum in α, pro nominatiuo in ας, vel in ης, vt ὁ ἀρχίτα, ὁ μητίετα, pro ὁ ἀρχίτας, & ὁ μητίετης.

SECUNDA DECLINATIO.

CAN. II.

Secūda declinatio quibus casibus admittit diuersa idiomata? Tantūm genitiuo plurali, eodem planè modo quo & prima,

	ἡμερῶν	Communiter.	
vt τῶν	{	ἡμερῶν	Doricé.
		ἡμερῶν	AEolicé.
		ἡμερέων	Ionicé.

TERTIA DECLINATIO.

CAN. III.

Tertia declinatio quot & quibus casibus diuersas dialectos admittit? Tribus, genitiuo tam singulari quàm duali, & accusatiuo plurali.

	λόγου	Communiter.	τῶν {	λόγων.	
vt τῶν	{	λόγων		Ion. & Attic.	λόγων.
		λόγων		Doricé.	

Nam λόγως & λόγες, sunt etiā plurales accusatiui Dorici.

C A N. IIII.

Datius plural. nonne etiã variat? Variat fanè, etiam in primis declinationib⁹, quòd in σ definat, ἰπερρηματισμῶ adiuncto: non solum Doricè, aut Ionicè, sed etiam Atticè, λόγῳις λόγῳισι, τοῖς τοῖσι. sed τοῖςδε (hisce)σι assumpta τοῖςδεσι facit.

Verùm datiuus in αἰς priusquã ἰ assumat, Ionicè mutat αἰ in ἠ, vt Ατρειδάαἰς Ατρειδήῃσι, vt μούσαἰς μούσησι. Et si vocalis sequatur, cōmuniter ν addita, μούσησιν: etiã sequente consonante ἀπικῶς. Nam quum Iones tam quàm ε etiam in verbis per apostrophion elidant, nunquam ν adiiciunt.

QVARTA DECLINATIO.

C A N. I,

Quid? quarta declinatio nihilne admittit varietatis? Quum sit Atticorum propria. nihil omnino, præterquam quòd eius genitiuo singulari poetæ solent adiungere ο, vt ἀνδρόγεωσ, τῆ ἀνδρόγεω, ἀνδρογεωσ ποιητικῶς, μίνωσ, τῆ μίνω μινωσ.

QVINTA DECLINATIO.

C A N. VI.

Quid quinta habet præter communem dialectum?

Genitiuum Atticum εως ex εος & ιος factū, vt βασιλεύς βασιλέως, ὁ δημοθένης, τῆ δημοθέ- νεως, ἡ πόλις, τῆς πόλιος, & Atticè πόλεως.

Attici sunt etiã accusatiui & vocatiui ὄν δη- μοθένη, Σωκράτη, & ὦ Δημοθένη, Σωκράτη, pro Δημοθένεα & Δημοθένη, & pro ὦ Δημόθε- νες, ὦ Σώκρατες. Sic ὄν ὑγῆ δ'φυσῆ, pro τόν ὑγῆα δ'φυσῆα, atque πλῶ κλειῆ pro κλειῆδα. Nam βασι- λέος & reliqui casus puri nominū in δ'ς mu- tant etiam ε penultimam in η Ionico more.

Sed Ionici sunt dativi plurales in εσι, à nominatio plur. addita σι vt ἡρώς ἡρώες ἡρώ- εσι. qui in neutris fiunt à genitio singulari, ο mutato in ε, vt σῶμα, σώματος, σώμα'τεσι.

Dativi hi Ionici poetis frequētissimè vsur- pantur, nunquam oratoribus.

DE DIVERSA PERSONARVM formatione, diuersis linguis vsurpata.

INDICATIVVS.

COMM. DOR. AEOI.

τύω			} Singulares præsentis indicat. in εις & ει, Dores mutant in ες & ε: Vnde AEoles suas formã in ης & η.
τύπεις	τύπιες	ἴπιης	
τύπεις	τύπιες	τύπιη	

τύπιον	τύπιον	τύπιον	} Μεν plurale, siue actiuum sit, siue Passiuum, vbique Dores mutant in μες.
τετύπια	τετύπια	τετύπια	
ἐτύπιον	ἐτύπιον	ἐτύπιον	

τύπιασι	τύπιοντι	} Ουσι tertia pluralis, doribus fit similis datiuo singulari sui participii.
τύπιασι	τύπιασι	
τυπιασιν	τυπιασιν	

τετύπασιν	τετύπασιν	} Vtriusque præteriti tertiã pluralem in ασι, Dores mutant in ασι.
τετύπασιν	τετύπασιν	

PER. III. ION.

ἔτυπες	ἴπιασκε	} Secunda sing. imperf. & vtriusque in- definiti sublato augmẽto, & syllaba κε adiuncta, fit tertia Ionica,
ἔτυπες	ἴπιασκε	
ἔτυπες	ἴπιασκε	

ἔτιπες	ἴπιασκε	} Tertia Ionica in σκε mutat longas ver- borũ in μ, in proprias breues.
ἔτιπες	ἴπιασκε	
ἔτιπες	ἴπιασκε	
ἔτιπες	ἴπιασκε	

COM.

ἐποίδς

ἐβόας

ἐχρῦσους

PER. III. ION.

ποίησκε

βόασκε

χρῦσοσκε

In verbis circumflexis, subiūctiua vocalis è diphthōgo eliditur, vt fiat tertia persona Ionica.

POETICE

ἐτυπτες

ἐτυψας

ἐτυπτες

τύπτες-

τύψας-

τύπτες-

} κων, κες, κε.

Poetæ eadem tempora toto singulari declināt vt imperfectum cōmune, & tertiam pluralem

eādē cum prima singulari faciunt, formāntque à secundis singularibus κων syllaba addita, & augmento reiecto.

DORICE.

ἐτύπων

ἐτύψαν

ἐτύπων

ἐτύπωνσαν

ἐτύψασαν

ἐτύπωνσαν

Ex tertiis pluralibus imperf. & vtriusque indefiniti, mutāt Boeotes siue Dores *ν* in *σαν*, & *ο* in *ω*, vt formēt suas tertias plurales.

I, sing.

III. plur.

ἐλύφθω

ἐλύπην

ἐτίθω

ἴσθην

ἐδίδων

ἐλύφθεν

ἐλύπεν

ἐτίθεν

ἴσαν

εδίδον

Mutat itē *ω* vtriusque indefiniti passiuī in *εν* tertia pluralis Bœotica. Sed verborum in *μι* longa redit in suam breuem.

Sic ab, ἐθω, ἐσθην, ἐβω, ἐθεν, ἐσαν, ἐβαν.

COM. ION. ATTI. Iones *εν* & *ει* plusquã perfecti in *εα*, & *εε*, dissoluūt. Sed Attici tam *εα* quã *εε* in *η* contrahunt.

ἐτετύφην ἐτετύφεα ἐτετύφη
 ἐτετύφῃ ἐτετύφεε ἐτετύφη

A T T I.

IMPERATI.

tertia pluralis

τυπῆέτωσαν τυπῆόντων Attici præsens & vtrunque inde fi. imperatiui eadem formãt cū genit. pluralibus participii eiusdem temporis.

τυψάτωσαν τυψάντων
 τυπέτωσαν τυπόντων

OPTATIV.

AEOL.

αἴμι φα Attici hoc indefinitum primū AEolicum vsurpāt singulari secūda persona & tertia, atque tertia plurali.

αἴς φας
 αἴ, & c. φε

SVBIVNCTI. nullam habet variationem idiomatum.

INFINITIV.

DORI. AEOL. & ATTI.

τύπην τυπίω τυπίω Dores omnia tēpora infinitiui eliso i efferunt per *εν*. æoles *εν* tantum præsentis & fut. per *ω* variãt vt etiam Attici.

τύψῃ τυψῶ τυψῶ
 τυπέιν τυπέω τυπέω
 τυπέιν τυπέω τυπέω IONICE. Iones antè *ω* tam indefiniti quã futuri secūdi ε inserunt.

ALITER

COM. DOR. & AT. ION.

ἴππειν.	τυπέμεναι	τυπέμεν
τετυφέναι	τετυφέμεναι	τετυφέμεν
τυφθεῖναι	τυφθήμεναι	τυφθήμεν
χευσοῦν	χευσόμεναι	χευσόμεν
ἰσάσαι	ἰσάμεναι	ἰσάμεν
πιθέναι	πιθέμεναι	πιθέμεν
θεῖναι	θέμεναι	θέμεν
διδόναι	διδόμεναι	διδόμεν
δοῦναι	δέμεναι	δέμεν
εἶναι	εἶμεναι & εἶμεναι	εἶμεν

Etiā ex infinitiuis cōmunibus in ειν, ου, vel να, exeunti bus, Dores & Attici propria formant infinitiua, syllaba με interiecta ante ν, post quā, α, diphthō gum adiiciunt. Nā si subiunctiua præfixa erit πη, illa etiā auferetur. Iones autem tantum diphthongo αι, ex Doricis reiecta, infinitiuum formāt in μεν.

A E O L.

γελᾶν	γελᾶς
ὀρθοῦν	ὀρθοῖς

AEoles infinitiuū communem in αῖ & ουῖ, vertunt in αῖς, & οῖς.

VERBVM PASSIVVM ET
MEDIVM.

COM.	ATTI.	ION.
ἴππη	ἴππῃ	ἴππεαι
ἴψη	ἴψῃ	ἴψῃαι
Sic pro	βέλλῃ βέλλῃ	
οἶη	οἶῃ	

In verbo passiuo. secundæ communes quæ finiunt η, atticè commutantur in ει & Ionicè in αι.

COM.	DOR.	ION.	
ἐτύπυ	ἐλύπιδ	ἐλύπειο	
ἐτύπου	ἐλύπευ	ἐλύπεο	
ἐτύψω		ἐλύψαο	

Sed Communes secundæ in γ , Doricè in $\epsilon\upsilon$, & Ionicè in $\epsilon\omicron$ formatur. At secunda indef. primi medii in ω , dissoluitur *ἰωνικῶς* in $\alpha\omicron$.

DOR.

τυπιόμεθα τυπιόμεθα
 ἐλυπιόμεθα ἐλυπιόμεθα
 & similes.

Omnes personæ in *μεθα*, Doricè commutantur in *μεα*.

III. SIN. III. PLVR.

COMMV. IONICA.

ἔσπαρται	ἐσπάραιται	
τέτυπται	τετύφαται	
λέλεκται	λελέχαιται	
πέπληται	πεπλήθαιται	
πέφραται	πεφράδαιται	
πεποίηται	πεποιέαιται	
δύρουται	δύρύαιται	
κέκλιται	κεκλείαιται	
κεχρύθται	κεχρυσάται	
τέθειται	τεθείαιται	
	δεδαίαται	
βεβλήατο	βεβολήατο	} Hæc tamen ante α , suas longas retinēt
	κεχλωάατο	

Ex tertiis singularibus perfecti in *ται*, & plusquamperfecti in τ , Iones formant suas tertias plurales, semper interserendo α ante *ται*, & ante τ : litera tamē quæ præcedebat *ται*, si tenuis est, mutatur in suam aspiratā, si σ , in *χα* *ρα* *κα* *παι* *στει* *κην* inde. Secūdi passivi, siue præteriti medii. Quod si vocalis longa ea fuerit, quæ præcedit *ται* vel τ , contrahetur.

OPTATIVVS.

III. SIN. III. PLVR.

COMM. POETICA.

τύποιτο τυποίατο

τύψοιτο τυψοίατο

τύποιτο τυποίατο

τετύποιτο τετυποίατο

Poeta à tertiâ singulari etiam optatiui, tertiâ pluralem formant more Ionici indicatiui: sed diphthongum *oi* non mutant ante *α*.

III. PLVR. IMPER.

ATTICA.

ἴσπεθέωσαν ἴσπεθέων

ἴσψάωσαν ἴσψάων

ἴσπέωσαν ἴσπέων

Attici tertiam pluralem imperatiui præfētis & vtriusque indefiniti medii faciunt similem tertiæ duali.

Solēt AEoles etiam dicere *πίθημα ἴσθιμα*, pro *πίθεμα ἴσθιμα*.

Præterea Doribus peculiare est non in Barytonis modò, sed etiam in circūflexis verbis, participiis, ac nominibus diphthongum *υ* ex contractione factam, mutare in *ου*, vt

COMMVN.

DORICE.

ἀρχέονται. ἀρχοῦται

ἀρχεῦται.

ποιέουσα ποιεῖσα

ποιεῖσα.

Δημοθένης, Δημοθένης,

Δημοθένης.

Præsentis verò temporis Participia fœmina grauitonorum, mutant doribus *υ* in *ου*,

COMMVN.

DORICE.

ἴωπισσα

ἴωπιοισα

γελάσσα

γελάοισα

Apud eosdē doras barytonorū terminatio
αδς αες contrahitur in ης per η μονόφθογον, vt,

γελάδς,

γελη̃ς.

ἐγέλαες,

ἐγέλης.

ὄραδς,

ὄρη̃ς.

ὠραες,

ὠρης.

γελάδην,

γελη̃ῶ.

πεινάδην,

πεινη̃ῶ,

esurire.

Id imitati sunt in nonnullis Attici, dicunt

enim,

ATTICE,

πεινάδς,

πεινη̃ς.

διψάδς,

διψη̃ς.

ζάδς,

ζη̃ς.

ζάδην,

ζη̃ῶ.

Ionum autem proprium est nihil contra-
here (qua vna re præcipuè ab Atticis differūt)
sed vbiq̃ue dictionibus integris vtuntur, vt

IONICE,

ATTICE,

ἔσαναι

ἔσαναι

ἰέασι

ἰᾶσι, mittunt.

ἰέασι

ἰᾶσι, eunt.

ἰᾶσι, mittunt, & ἴασι, eunt, vt significatione,
 sic ratione compositionis differunt. Nam
 ἰᾶσι componitur cum ἐν & πρὸς, vt ἐπιᾶσι,
 πρὸς ἰᾶσι, immittunt, procedunt, quibuscum
 non iungitur ἴασι, quod proprio modo cō-
 ponetur cum εἰς & πρὸς, vt εἰσίασι, πρὸς ἴασι,
 ingrediuntur, progrediuntur: quanquam
 in voce passiuā ab ἴεμαι dicimus πρὸς ἴεμαι,
 & πρὸς ἴεμενος, πρὸς ἴεκατο & πρὸς ἴεμενος. V-
 trunque tamen verbum componitur cum
 his sex præpositionibus σὺν, μετ', ἀνά, κατ', πα-
 ρεῖ, ἀφ', vt

σὺν ἰᾶσι intelligunt,	σὺν ἴασι concurrunt.
μετ' ἰᾶσι prætermittūt,	μετ' ἴασι percurrunt.
ἀνά ἰᾶσι remittunt,	ἀνά ἴασι ascendunt.
κατ' ἰᾶσι demittunt,	κατ' ἴασι descendunt.
παρεῖ ἰᾶσι dimittunt,	παρεῖ ἴασι accedunt.
ἀφ' ἰᾶσι transmittunt,	ἀφ' ἴασι discurrunt, narrant.

Sed cum ἀπὸ neutrum componitur.

N.i.

DE AUGMENTIS.

COM.

ATT.

δύαμι
 ἔδυνάμιλον ἠδυνάμιλον
 ὄρω
 ὠραον ἑώραον
 ἄρακα ἑώρακα
 ὄνειραμι
 ὠνεόμιλον ἑωνεόμιλον
 ὠνηραμι ἑώνηραμι

} Attici solent ε augmentum syllabicum in η conuertere.

Tam perfectis quàm imperfectis ab ω incipientibus praeponeatur ε ἀττικῶς.

Sic ἔοικα

POET.

εἶπα ἔψα
 ἦκα ἔηκα
 ὠσάμιλον ἑωσάμιλον

Poetae Atticos imitando neque perfect. tantum aut imperfect. sed utrunque etiam indefinit. à vocali vel diphthongo ὄσπυ, ε praefixo augent.

ION. & POE.

ἔτυπτε ἰύπτε
 ἦκευσε ἄκευσε
 δεδέχθαι δέχθαι
 ἐδέδραστο ἐδράστο

} Iones & poetae ab omnibus praeteritis auferunt augmentum.

ἐχάραστο κεχάραστο

ἐκάδαστο κεκάδαστο

ἐκλαστο ἐκλελαστο

ἐκλασταστο ἐκλελασταστο

Sed indefinitis non solum ε augmentum syllabicum, verum primam etiam thematis consonantem, facta reuulcatione praeponeunt.

λαβέσθαι

λελαβέσθαι

COM.

ION. & POET.

δῶ

διδῶ

πλω

πιπλω

κλήσκω

κικλήσκω

θῶ

τιθῶ

χρῶ

κίχρῶ

χρῶ

κεχρῶ

κλῶ

κεκλῶ

θλήμι

τέθλημι

ATTI.

Iones præterea etiam præfens verbi per reduplicationem primæ the matis consonantis & li- ræ: more cōmuni, aut etiam vocalis ε, proprio quodā suo modo efferūt

εἰζω, litigo.

ἦεικα

ἐρήεικα

ἦειμαι

ἐρήειμαι

ἀγείρω, cumulo.

ἦγερκα

ἀγήτερκα

ἦγερμαι

ἀγήτερμαι

ὄλλω, perdo.

ὠλλα

ὄλωλα

δύηθω, frango.

ἦληκα

δύηλεκα

ἐρατώ, interrogo.

ἦρώτηκα

ἐρηρότηκα

Attici præterito thematum incipientium ab ε, α, & ο, præponunt duas primas literas præsentis.

Tertia syll. præt. Attici superantis numerū triū syllabarū semper est cōtrahenda. Quare » præteriti communis mutatur in ε, & ω in ο.

N.ii.

COMM.

ATTIC.

ἀλείφω vngo.

ἤλθφα

ἀλήλιφα

Ex ι & λ εperit, vt tertia syllab Attica fit breuis.

ἐλύθω

ἤλυθα

ἐλήλυθα

ἐτοιμάζω paro.

ἠτοίμακα

ἐτητόμακα

Ex οι & ου perit subiunctiua vocalis in praterito Attico.

ἀκούω

ἤκουα

ἀκήκα

At ἐρείδω firmo.

ἤρφα

ἐρήρφα

Hoc fit, vt differat à praterito ἐρήρικα verbi εείρω.

ἤρψμαι

ἐρήρψμαι

ἤρψθα

ἐρήρψθα

ἔδω

ἤκα

ἔδηκα, vnde ἐδήδωκα & ἐδήδομαι.

ἄγω

ἤχα

ἀγήχα interferendo ο.

πέμπω mitto.

πέπεμφα

πέπομφα

Verbum dissyllabum in praterito Attico prima & secunda coniugationis ε in ο mutat.

βρέχω pluo.

βέβρεχα

βέβροχα

ATTICE.

ἀγήγερα	ἠγήγερκειν	} Atticum plusquāperfectū Attici perfecti initiū temporaliter auget.
ὄρωρυχα	ὠρωρύχθη	
ἀκήχεα	ἠκηκόθη	

Tamen ab ἐλύθω		} Hęc tamen plusquāperfecta nō aliud habent initium quā sua perfectā.
ἐλήλυχα	ἐληλύκειν	
ἐλήλυθα	ἐληλύθη	

ἔολπα, suspiratus sum.	ἔώλπειν	} Hęc tria in medio augmentum habent non in principio.
ἔοργα	ἔώργθη	
ἔοικα	ἔώκειν	

νομίζω	} Attici futurum commune in σω quartæ conjugationis virtutē in ῶ circūflexum, & σμαι in οῦμαι.
νομίσω	
βαδίζομαι	
βαδίσομαι	
ἀγανίζομαι	
ἀγωνίσομαι	νομάω
	βαδιῶμαι
	ἀγωνιῶμαι

μείνω, cōtamino.	} Perfectū passivū verborū in νω Attici formant in σμαι.	
μεμίαχα		μεμίασμαι
μολιών, fœdo.		μεμόλυμαι.
μεμόλυχα		

Sed à verbo μείνω quasi à μένω, maneo, formatur μεμύθηκα & μεμύθημαι.

N.iii.

COM.

ATTI.

ἐρέφω, verro.

ἐρέφα, ἐφραμμα.

Sed βρέχω, βέβρεχα, βέβρεγμα facit.

In quibus sequitur con-
sonantē, e perfecti actiui
mutatur in α in passivo-

ποιῶμι,

ποιούω,

D O R. Attici cum
AEoibus

βοῶμι,

βοούω,

ποιούω. mutat μ prae-

χευσιμι,

χευθίω,

βοούω. sentis opta-
tūi circum-
flexorum in

ιν, & inflectunt vt λωσις, &c. Dores vero in φώω, φήω, φήω, &c.

φάλλω,

φάλα,

φάλω.

Attici futura quintae con-
iugationis terminant in
ω grauionum.

απείρω,

απερά,

απέρω.

τύπτω,

τύψω,

τυπτεύω.

τυψέω.

E barytonis solent Attici
formare circumflexa.

ὀρύσσω,

θάλασσα,

σήμερον,

ὀρύττω.

θάλαττα.

τήμερον.

Familiale est Atticis ge-
minum ω mutare in ge-
minum η, vt simplex σ in
simplex τ.

σείζω.

D O R.

σειείσω.

Dores solēt verbum in ζω
efferre per σδω.

INFLEXIO TRIVM PRONOMINVM. PRIMITIVORVM, καὶ ἀσυντάκτους.

COM. ION. DOR. AEOL. ATT. POET.

N. ἐγώ.	ἐγώνη.	ἐγών.	ἐγώνη.	ἐγώγε.
G. { ἐμοῦ, & μοῦ.	ἐμέο.	ἐμεῦ.		ἐμέοθεν,
	ἐμεῖο.	μεῦ.		ἐμέθεν.
D. ἐμοί, μοί.		ἐμίν.		ἐμοίγε.
A. ἐμέ, μέ.				
N. A. νῶσι, νῶ.			ἄμμε.	
	G. D. νῶσιν, νῶν.			
N. ἡμεῖς.	ἡμέες.	ἄμμε.	ἄμμεες.	
	G. ἡμῶν.	ἡμέων.		
		&	ἄμῶν. ἄμμέων.	
	ἡμείων.			
D. ἡμῖν.		ἄμῖν. ἄμμιν.	ἡμῖν. ἡμῖν.	
A. ἡμαῖς.	ἡμέας.	ἄμαῖς. ἄμμας.		

PRONOMEN II. PERSONAE.

N. σύ.		ἢτύ, vel		
		ἢτιῶν,		
G. σοῦ.	ἢσέο.	ἢσεῦ,	σέοθεν.	
			ἢσειο.	ἢτεῦ
D. σοί.		σί.		ἢτίν ἢτείν.
A. σέ.		τί.	N. iiii.	

COMM.

ION. DOR. AEOL. ATT. POE.

§ N. A. σφάι, σφάω.

ὑμε

§ G. D. σφάιν, σφάιν.

N. ὑμεῖς.

ὑμέες. ὑμες. ὑμμες.

G. ὑμῶν.

§ ὑμέων.

ὑμμέων.

§ ὑμείων.

D. ὑμῖν.

ὑμιν. ὑμμιν.

ὑμῶ.

§ A. ὑμαῖς.

ὑμέας.

ὑμμας.

PRONOMEN III. PERSONAE.

§ G. οὐ.

§ ἔο. οὐ.

ἔοθεν.

§ D. οἷ.

ἔιο.

ἔθεν.

ἔοι.

A. ἔ.

μῖν, νῖν.

ἔε, ἔθεν.

§ N. A. σφάε, σφάέ.

§ G. D. σφάίν, σφάίν.

N. σφάεις.

σφάέες.

G. σφάιν.

§ σφάέων.

§ σφάείων.

D. σφάιν.

§ σφάί.

§ σφάίισ.

§ A. σφάας.

σφάας.

Ab οὐ τις obliqui accipiunt
 τ vbique, sed Attici eius o-
 bliq. addunt ι, vt τῶ τῶνι pro
 τῶ τῶν. & τῶ τῆ pro τῶ τῆ. AEo-
 les auferūt ε, à pronomine
 ἐκ εἶνος, deinde Dores pro
 κείνος τῆνος dicunt.

DE VERBIS ANOMALIS.

Quæ verba in εἶω flectuntur vltra imperfectum? κλείω : nam habet fut. κλείῃ. & à futuro formata.

Ex verbis in ἀθω, ἐθω, vel ὕθω, quot reperiuntur habere præter imperfectum alia etiam tempora? Vnicum ἀρθωμαι, cuius fut. α. ἀρθέσομαι, & prius indefinit. ἤρθεαι, sumpta ab ἀρθέομαι inusitato.

Quæ finita in ω duabus præcedētibus cōsonis, quarū altera est liquida, habent etiam fut. α. cum indefinito? δάκνω, & σπένδω: nā illud δήξω habet, & ἔδακθην: hoc σπείσω, & ἔσπειθαι.

Quæ sunt verba alia, quæ non flecti vltra imperfectum diximus? Finita in ἀνω.

Quomodo hoc intelligendū est? verba in ἀνω, ex se nulla formare tēpora, sed accipere quasi à verbis in εἶω, vt,

αἰξω	αἰξάνω,	αἰξήσω,	αἰξέω.
ἀμαρτάνω,	ἤμαρθον,	ἀμαρτήσω,	ἀμαρτέω.
αἰθάνομαι,		αἰθήσομαι,	αἰθέομαι.
ἀπερθάνομαι,		ἀπερθήσομαι,	ἀπερθέομαι.

quasi ab

βλασάνω, βλασθήσθαι, à βλαστέω.
καταδαρτάνω, καταδαρτήσθαι, à καταδαρτέσθαι

Quot sunt verba in αῶ quæ non formāt
omnia sua tēpora à verbis fictitiis in έώ? Se-
ptē λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω, πω-
θάνομαι, τυγχάνω, & φθάνω.

PRÆF. INDEF. FUTVR. PERFECT.

Λαγχάνω, ἔλαχον, κληρώσθαι λέλωχα
à κληρώω: & Atticè à λήχω in usitato, εἴληχα.

Λαμβάνω, ἔλαβον, λήψομαι, λέληφα &
à λήβω obsolete. ΑΤΤ. εἴληφα.

Λανθάνω, ἔλαθον, λήθωμαι, λέληθα, &
à λήθω, & ἔλαθόμην. λέλησμαι.

Μανθάνω, ἔμαθον, μαθήσθαι, μεμάθηκα.
à μαθέω obsolete.

Πωθάνομαι, ἐπυθόμην, πείσθαι, πέπυσμαι.

Τυγχάνω, ἔτυχον, τεύξομαι, τετύχηκα
à τεύχω, oratoribus non usitato, & à τυχέω.

Φθάνω, ἔφθην, φθάσθαι, ἔφθακα.
ἔφθασα, ὁ φθάς, αἶψος, à φθῆμι,

Verba in σκω quæ Præsentis initium geminant per ι, quomodo formant futurum? Quasi à verbis in ὄω, prima tamen Præsentis syllaba prius reiecta: vt, βιβέσκω, βρώσθ, ἕτρώσκω, τρώσθ.

Reliqua in σκω finita, tēpora sua formant, perinde atque si desinerent in ω purum: vt, γηράσκω, fut. γηρέσομαι, quasi à γηράω. ἰλάσκομαι, ἰλᾶσομαι, ἰλάω,

Quot sūt verba in σκω, quæ nō format sua tēpora perinde ac si finirentur ω puro? Οὐτο

Præs.	Ind. β.	Fut. α.	Perf.
ἀγίσκομαι,	ἤλων, ἐώλων,	ἀγώσομαι,	
γινώσκω,	ἔγνων,	γνώσομαι,	ἔγνωκα.
διδάσκω.	ἐδίδαξα.	διδάξω,	
διδράσκω,	διέδρα,	διδράσθ,	
δύεσκω,	δύρον.	δύρησω,	δύρηκα, καὶ δύρημαι.
θνήσκω,	ἔθανον,	θανῶμαι,	τέθνηκα. τέθνηκα.
χάσκω.	ἔχανον,	χανῶμαι,	κέχνηκα. (κα,
Sic τείεσκω,		τερήσω.	

DE VERBIS

Præfens.	Indef. β.	Præt. mediū.
Αγαμα.		Α.
Αγω.	ἤγον, & ἤγαγον.	
Αγυμι.		ἔαγα.
Αἰροῦμαι.	εἰλόμην.	
Αλεξέω.		
Αζω.		
Αγροβύω.		
Αδω.		
Αμφιέννυμι.		
Ανοίγω.		
Απολέω, καὶ ἀπολλύω.		ἀπῶλα, καὶ ἀπόλωλα.
Απίζω.		
Αΐχέω.		
Βάλλω.	ἔβαλον	Β
Βύλομαι, βύλῃ.		
		Γ
Γαμέω.		
Γείνομαι		
Γητέω, καὶ γήτω.		γέγηθα.
Γρηγορέω.		ἐγρηγόρησα.

A N O M A L I S.

Fut.α.	Indef.α.	Præterit.
ἀγάσομαι.	ἠγάθην,	ἠγάσάμην.
ἄξω.		ἦχα, ἀγήοχα.
ἄξω.	ἔαξα.	
αἰρήσομαι.	ἠρέαθην.	ἦρημαι.
ἀλεξήσω.		
	ἀάθην, ἀάαθην.	
ἀγροβύσω.	ἠγρόβυσα.	εἶρηκα.
ἄσω,	ἦσα.	
ἀμφιέσω.	ἠμφιέσομαι.	
ἀνοιξω.	ἀνέωξα. ἀνεώχθη. ἀνέωγμα.	
ἀπολέσω.	ἀπολόμην.	ἀπώλεχα, καὶ ἀπολώλεχα.
ἀπίξω		ἦκακεν.
βαλάω.	B	βέβληκα
βυλήσομαι.	ἐβυλήθην.	βεβύλημαι.
	Γ	
γαμήσω.	ἔγημα.	
γενῶμαι.	ἐγεινάμην.	
γήσω, καὶ γηθήσω.		
γηγηρήσω.		

Præfens.	Indef.β.	Præt.medium.
Γίνομαι, ἔ γίγνομαι.	ἐγενόμην	γέγονα. Δ
Δαίξω, δάω. καὶ δάω.	ἐδάην.	δέδηα.
Δεῖδω.		δέδισα.
Δέομαι.		
Δέχομαι.		
Δοκέω, ᾧ		
Δούω, δῶμι.	ἔδω.	
Δεδίττομαι.	ἐδίχην.	
Δεικνύω, χῶ δείκνυμι.		E
Εἶω, εἶ.		
Εἶδω.	ἴδον, καὶ εἶδον.	οἶδα, ἤδην.
Ερχομαι, καὶ ἐλθῶ.	ἤλυθον, καὶ ἤλθον.	ἤλυθα, καὶ ἐλήλυθα.
Εἶμι.	ἤρθην.	
Εἶω.		
Εμπύρωσθαι.		
Ελπῶ.		ἔολπα, καὶ ἤλπα.
Ερω ἀχρηστον, εἶρω		

Fut. α.	Indefinit. α.	Perfectum.
γενήσομαι.	ἐγενήσάμην.	γεγέννημαι.

Δ

δαίξω δαίσω,
ἔδαήσω.

δείσω.

δεήσομαι.

δέξομαι.

δόξω.

δύσω.

δεδίξομαι.

δείξω.

ἐδεήθην.

ἐδέξαμην.

ἔδοξα.

Ε

εἰσω.

εἶσα.

εἶσω εἶσομαι, vel

ἴσομαι, καὶ εἰδήσω.

ἐλεύσομαι.

ἐρήσομαι.

ἔσω.

εἶσα.

ἐμπαρήσομαι.

ἔρα.

εἶρηκα.

Præfens	Indef.β.	Præt medium.
Ἐρρώ.		
Ἐχω.	ἔχον, καὶ ἔχόμενος.	Z
Ἐδω		ἔδηδα.
Ζυγνύω, καὶ ζύγνυμι.		
Ζωννύω, καὶ ζώννυμι.		
		H
Ἡμύω.		⊖
Θάπτω.	ἔθιψιν.	
Θέλω.		
		I
Ἰσάμηναι.	ἔπιπιν.	
		K
Καίω.	ἐκαίω.	
Κλάω.		
Κλάγγω.		
Κρύπτω, κρύπτομαι, ἐκρύβην.		
ἢ κρύβομαι.		
Καλέω.		

Futur.a.	Indef.a.	Præterit.
ἔρρωσω.		
ἔξω, καὶ γήρω.	ἐρέθω.	ἔρηκα.
ἔδομαι, προ		ἔδήδοκα.
ἔδομαι.	Ζ	
ζύξω.		
ζώσω.	Η	
ἡμύρω.		
	Θ	
θάψω.	ἔθαψα.	
θελήρω.	ἔθελησα.	
	Ι	
πήσομαι.	ἰπιάμην. μεσ.	
	Κ	
κᾶύρω.		
κλάύρω, καὶ κλαμύρω.		
κλάγξω.	ἔκλαγξα.	κέκλαγα.
κρύφομαι.		
καλέρω.		κέκληκα ἀπὸ τῆς κεκάλεκα.
		Ο.ι.

Præfens.	Indef.β.	Præt.medium.	
Μαίνομαι.	ἐμάνιω.	μέμνηνα.	Μ
Μάχομαι.			

Μείρω.		μέμρα, ἔμμορα
Μέλωμαι, μέλω.		μέμληα.
Μέλλω.	ἔμελε.	
Μινάομαι, καὶ μέμνημαι.		
Μιγνύω, καὶ μίγνυμι.	ἐμίγλυ.	
Μοργνύω.		

Ο

Οἶχομαι.	ὠχόμεν.	
Οἶω.		ὠδα, καὶ ὠδαδα.
Οἶομαι, οἶμαι.		
Οφείλω, ὄφλω.	ὠφελον.	
Οπτομαι.		
Ορω.		

Π

Πετρύω.

Πέττω, πέσσω, & πέπλω.

Futurum,   Indef.α.   Præteritum.

μανούμαι.

μαχοῦμαι, κ̅

μαχέσομαι.

ἔμαχασάμην.

εἶμι.

μελήσω.

μυθήσομαι.

μνησθήσομαι.

ἐμνήσθην.

μίξω.

μύρξω.

Ο

οἰχήσομαι.

οἰήσομαι.

ὀφλήσω, ὀφλήσω.

ὀψομαι.

ὄρω.

ὤθη.

ὤφλησα.

ὤφθην.

ὄρσα.

ὤφληκα.

Π

πετάσω.

πέψω.

{ πεπέτακα,
κ̅ πέπλακα,
εἰ πέπλαμα.

Ο.ii.

Præfens.	Indef.β.	Præt.med
Πηγύω, ἔ πήγυμι.	ἐπάγω.	
Πίνω.	ἐπιον.	
Πίπρω.	ἐπεσον.	

Σ

Σθενύω.	ἐσίλω.
Σεύομαι.	
Σήπομαι.	ἐσάπην.
Στένω, ἔ στενάζω.	
Στορενύω, ἔ σορένυμι.	

Στρωνύω.	
Συμβάινω.	συνέβην.
Σχέω.	ἔσχον.

Τ

Τίκτω.	ἔτεχον.	τέτοκα
Τίνω, ἔ τίνω.		
Τρέχω.	ἔδραμον.	
Τρέφω.	ἐτρέφην.	τέτροφά.
Τρώγω.	ἔφαγον.	

Ω

Ωθεύω.
Ωθέομαι.

Fut. α.	Indef. α.	Præteritum.
πήξω.		πέπηγα.
πώσω.		πέπωκα, ἢ πέπωμαι.
πεσῶμαι.		πέτωκα.

Σ

σθῆξω, ἢ σθήσομαι.	
ἔσθουα, ἢ ἐσώθην.	

σθήσομαι.

στεινάξω.

στρέξω. ἔστρεσα.

στρώξω. ἔστρωσα.

συμβήσομαι.

συμβέβηκα.

σχῆξω.

Τ

τέξω.

τίσω.

τρέξω, ἢ δραμούμαι.

δεδράμηκα.

τρέψω. ἔτρεψα.

τέτραμμαι.

φαρῶμαι.

Ω

ῶσω, ὠθήσω. ἔωσα.

ἔωσμαι.

ὠνήσομαι.

ὠήτημαι ἢ ἐώνημαι.

Ο.iii.

D E V E R B I S

Duplex verbū Impersonale habent Græ-
liud passiuæ, vt εἴρηται. Fiunt autem vtriuf-
tur sine nominatiuo tertia persona singula
lis, vt δωκῶ σοι, videor tibi, δοκεῖ σοι οὕτως, sic
ἴσως λέγεται, sic fertur.

I M P E R S O N A L I V M

Præsens, Imperfectum, Futurum,
ἀνήκει.

δεῖ.

ἔδει.

δεήσει.

χρή.

ἐχρῆν, χρῆν.

ᾤσεται.

ᾔσεται.

μέλει.

μελήσει.

συμβάσει.

συνέβη.

συμβήσεται.

ἕξει.

ἔξει.

ἕξεται.

Sed eius simplex tantum habet ἔστι, vt reli-
Sic sunt impersonalia συμφέρει, δοκεῖ, ἄρχει,

Passiua hæc

ἐνδέχεται, ἐπέρχεται, ἐπῆλθε, λείπεται, διώαται,
σαι, εἰμῶνται, & πέσονται, in fatis est: illud à
à verbo ᾤσάτω, definitio. Cætera assidua Græ

IMPERSONALIBVS.

ci vt Latini: aliud actiuæ vocis, vt ἄρεσκf: a-
que formæ impersonalia, quoties vsurpa-
ris thematis extātis, aut vox ei personæ simi-
t. bi videtur, ἄρετα λέγεται, hæc dicuntur. οὐ-

T A B V L A,

Indef.

Perfect.

Infinit.

ἀήκε.

ἀήκειν

ἔδειξε.

δεῖν.

χρῆσθαι, & ὁ χρῆσθων
ᾠρέπειν. (indecl.)

ἐμέλησε.

μέλην.

συμβαίνην.

ἔξθναι.

quia eius cōposita, ἔπεσι, πῆρεσι, μέτεσι, ἔνεσι.
ἀφ' ἑρέφ, ἄρεσκf.

& similia.

λέγεται, λέλεκται, εἶρηται, εἶρήσεται, εἶρησαι, ἠκευ-
μεῖζω, hoc per syncopen, pro πεπερεσῆτωται,
corum lectio suppeditabit.

O.iiii.

V E R B V ΜΕΙ³μι

MOD. INDICAT.

Εἶμι, εἶς, εἶσι.

ἴρον, ἴτον.

ἴμεν, ἴτε, ἴσι, &

Att. ἴασι.

IMPER.

ἴθι, ἴτω. εἴλω,

ἴτον, ἴτων.

ἴτε, ἴτωϛ. εἴημεν,

OP-

Imperfectum,

εἶν, εἶς, εἶ.

ἴτον, ἴτιω.

ἴμεν, ἴτε, ἴσμεν.

Indefinitum,

ἴον, ἴες, ἴε.

ἴετον, ἴέτιω.

ἴομεν, ἴετε ἴον.

ἴε, ἴέτω. ἴοιμι,

ἴετον, ἴέτων.

ἴετε, ἴέτωϛ.

Perfectum inusit.

εἶχα, εἶχας, εἶχε.

Plusquamperfect.

εἶχεν, εἶχεις, εἶχει.

εἶχενον, εἶχείτιω.

εἶκειμεν, εἶκειτε, εἶκεισμεν.

Perfect. medium,

εἶα, εἶας, εἶε.

εἶατον, εἶατον.

εἶαμεν, εἶατε, εἶασι.

& ϛ in η mutata,

ἦα, ἦας, ἦε, &c.

& dissoluendo η,

ἦια, ἦιας, ἦιε, &c.

ὄπορδύομαι.

TAT.	SVBIVN.		INFIN.	PART.
εἶης, εἶη.	ᾧ,	ῆς, ῆ,	ἶναι.	
εἶητον, εἶήτω.		ῆτον, ῆτον.	ἶναι,	
εἶητε, εἶησθ.	ᾧναι,	ῆτε, ᾧσι.	ἶναι,	
			& εἶναι.	

ἴοις, ἴοι.

ἴωναι.

ἴων, ἴωνος.

ἴωσα, ἴωσος.

Reliqua desiderantur.

ἴον, ἴονος.

Fut. a. & indef. a. non sunt in usu.

Plusquamperf. med.

ἤϊν, ἤϊς, ἤϊ.
 ἤϊτον, ἤϊτω.
 ἤϊναι, ἤϊτε, ἤϊσθ,
 & ἤϊσθ.

ACTIVVM VERBVM

MOD. INDIC. IMPER. OPTAT.

Præ-

ἴημι, ἴης, ἴησι. ἴεθι, ἴέτω. ἰείτω, ἰείης,
 ἰέτον, ἰέτων. ἰέτον, ἰέτων. ἰείητον,
 ἰέμεν, ἰέτε, ἰέσθην, ἰέτε, ἰέτωε. ἰείημεν, ἰείητε,
 & Ion. ἰέασι, & Att. ἰάσι.

Imperfectum,

ἴω, ἴης, ἴη.
 ἴετον, ἴέτω.
 ἰέμεν, ἰέτε, ἰέσθην.

Indefinitum

ἴω, ἴης, ἴη. ἴεσ, ἴέτω. εἰίω, εἰίης,
 ἴετον, ἴέτω. ἴετον, ἴέτων. εἰίητον,
 ἴέμεν, ἴέτε, ἴέσθην. ἴέτε, ἴέτωε. εἰίημεν, εἰίητε,

Futurum

ἴσω, ἴσῃς, &c. ἴσοιμι, ἴσοις, &c.

Indefinitum I I.

ἴχα, ἴχῃς, &c. Reliqua non sunt in Vfu.

Perfe-

εἶχα, εἶχῃς, &c. εἶχε, εἶχέτω. εἶχθην, εἶχθεις, &c.

Plusquam-

εἶχεν, εἶχεις, εἶχει. εἶχαιτον, εἶχάιντω,

ἴημι, τὸ πέμπω, hoc est, mitto.

SUBIVN.

INF. PART.

fens.

είη.	ἴω,	ἴης,	ἴη	είς,	έντος.
είήτω.	ἴητον,	ἴητον.	είναυ.	είσα,	είσης.
είησθμ.	ἴωσθμ.	ἴητε,	ἴωσι.	έν,	έντος.

& είεν.

secundum,

είη.	ἴω,	ἴης,	ἴη.	είς,	έντος.
είήτω.	ἴητον,	ἴητον.	είναυ.	είσα,	είσης.
είησθμ.	ἴωσθμ,	ἴητε,	ἴωσι.	έν,	έντος.

primum,

ἴησθν. ἴησων, ἴησοντος

ctum,

είχω, είχης, είχη. είχέναυ. είχώς, είχούτος.

perfectum,

είκεισθμ, είχειτε, είκεισθμ.

M E D I V M

MOD.   IND.   IMPER.   OPTAT.   Pra-

ἴεμαι, ἴεσται. ἴεσο, ἴεσθω. ἴείμι, ἴείμιθι,
 ἴείμεθον, ἴείσθον. ἴείσθον, ἴείσθων. ἴείμεθον,
 ἴείμεθα, ἴείσθε. ἴείσθε, ἴείσθησθε. ἴείμεθα,

Imperfectum,

ἴείμι, ἴείθι.
 ἴείμεθον, ἴείσθον.
 ἴείμεθα, ἴείσθε, &c.

Indefinitum

ἴείμι, ἴεσο, ἴεο, ἴεθι. οὐ, ἴεσθω. εἴμι, εἴμιθι,
 ἴείμεθον, ἴείσθον. ἴείσθον, ἴείσθων. εἴμεθον,
 ἴείμεθα, &c. ἴείσθε, ἴείσθησθε. εἴμεθα,

Futurum

ἴεσομαι, ἴεσθι.
 ἴεσομεθον, ἴεσεσθον.
 ἴεσομεθα, &c. ἴεσθήμι,
 ἴεσθήμιθι,
 ἴεσθήμεθα,

Indefinitum

ἴεσθήμι, ἴεσθω.
 ἴεσθήμιθι, ἴεσθήσθον. ἴεσθήσθον, ἴεσθήσθων.
 ἴεσθήμεθα, &c. ἴεσθήσθε, ἴεσθήσθησθε. ἴεσθήμεθα,

VERBI ἴμι.

SUBIUNCT.   INFIN.   PARTIC.

sens,

ἴσο.	ἴωμαι, ἴῃ,		ἴεμενος.
ἴσῃσον.	ἴώμεθον, ἴῃσῃσον,	ἴεσθ.	ἴεμενῆ.
&c.	ἴώμεθα, ἴῃσθε,		ἴεμενον.

secundum,

ἴσο.	ἴωμαι,		ἴεμενος.
ἴσῃσον.	ἴώμεθον, ἴῃσῃσον,	ἴεσθ.	ἴεμενῆ.
&c.	ἴώμεθα, ἴῃσθε,		ἴεμενον.

primum,

ἴσο.			ἴσομενος.
ἴσῃσον.		ἴσεσθ.	ἴσομενῆ.
&c.			ἴσομενον.

primum,

ἴκω.	ἴκωμαι, ἴκη,		ἴκόμενος.
ἴκῃσον.	ἴκωμεθον, ἴκῃσον,	ἴκασθ.	ἴκόμενῆ.
&c.	ἴκωμεθα, ἴκησθε,		ἴκόμενον.

PASSIVUM

MOD. INDIC.

IMPER.

OPTAT.

Præ-

εἶμυι, εἴσσυ.
εἶμεθον, εἶσθον.
εἶμεθα, &c.

εἴσο, εἶσθω.
εἶσθον, εἶσθων.
εἶσθε, εἶσθασθυ.

εἶμυι,
εἶμεθον,
εἶμεθα,

Plusquamperfectum,

εἶμυι, εἴσο, εἴτο.
εἶσθον, εἶσθων, εἶσθω.
εἶμεθα, εἶσθε, εἴντο.

εἴσομυι, εἴση.
εἴσομυθον, εἴσεσθον.
εἴσομυθα, &c.

Paulopost-

εἴσομυι,
εἴσομυθον,
εἴσομυθα,

Indefinit. α.

εἶδω, εἶθης, εἶθι.
vel εἶδω εἶθον, εἶθω.
εἶθιμυι, εἶθιτε, εἶθισθυ.

Optatius εἶθω non
est in usu sed compo-
situm ἀφ' εἶθω repe-
ritur vt fut. α. ἀφ' εἶθ-
ομυι

τῷ ἴημι, τῷ πέμπω.

SVBIUNCT.

INF.

PART.

teritum,

εἶο.	εἶαμι,	εἶη,	εἶηται.	εἰμύσος.
εἶαθον,	εἶώμεθον,	εἶηαθον,	εἶηαθον.	εἶαξ.
&c.	εἶώμεθα,	εἶηαθε,	εἶώνται.	εἰμύσον.

ab infinitivo

hinc

εἶαξ fit ἀφ' εἶ-

παρεμύσος

αξ καὶ εἶαξ.

κατεμύσος

futurum.

εἰσοίω.

εἰσόμυθος.

εἰσοιαθον.

εἰσεαξ. εἰσομύθη.

&c.

εἰσόμυθον.

εἰσοῖω indef. subiunct.
vnde composita πα-
ρεἰω, ἀφ' εἰω.

εἰσίω inusita-
tum vnde ἀ-
φ' εἰς.

Ἰῆμι pro eo spiritu tenui.

Præfens. { Indicat. ἴημι, ἴης, ἴησι.
{ Infin. ἰέναι, vnde ἀπιέναι, abire,
καπιέναι, προσιέναι, accedere, & similia.

Quot sunt verba in *μη* finita, quæ tātūm habent præfens & imperfectū vſitata? Quatuor, ἴεμη, medium actiui ἴημι tenuis: ἴεμη aspiratum, pro concupisco, cum composito ἐφίεμη: ἦμη cum cōposito κείεμη, pro ſede: & κείμη, pro iaceo, quod cum compositis ἀνείεμη, ἐπέεμαι, ἐξείεμη, habet etiā futurum κείεμαι: nam κείεμαι habet etiā imperatiuum κείεθι, vel κείεθου, κείεθω, &c. vt ſimplex ἦεθι, ἦεθω, &c.

Quare dicendum eſt κείεμαι, ἀνείεμαι, tertia à fine acuta, quum dictum ſit, ſimplicium diſſyllaborum, quæ penultimam circumflectant, composita accentum retinere, vt εἶδον, κατεἶδον; Quia hyperdiſſyllaba in *μη*, accentum habent in tertia à fine.

Εἶδω habet futurū εἶσω, ex quo fit ἴσάω, vnde ἴσημι scio, quod tātūm habet Præfens & Imperfectum tū Indicatiui, tū Imperat. modi, tum Participii ad hūc modum.

Indicatiuus.

Præfens. ἴσημι, ἴσης, ἴησι.
ἴσῃτον, ἴσῃτον.
ἴσῃμι, ἴσῃτε, ἴσῃσι.

Et ἴσῃμι, ἴσῃτε,
& ἴδῃμι, Doricé.

Imperf. ἴσῃν, ἴσης, &c.

Imperat.

ἴσῃθι, ἴσῃτω.
ἴσῃτον, &c.

Et per Syncopen,

ἴσῃθι, ἴσῃτω,
ἴσῃν, &c.

Particip. ἴσῃς, ἴσῃσα, ἴσῃν.

Mediū ἴσῃμι fit vsitatum incōpositi one iunctū cū ἔπι, interposito τ, ἔπιῖσα-
μι, ἐπιῖσῃμι & ἠπιῖσῃμι, ἔπιῖσῃμι, vnde ἔπιῖσα & ὁ ἔπιῖσῃμι.

MOD. IND.

IMP. OPT. SVB.

Præfens.

φημι, φῆς, φησί. φαΐη. φαίλω. φάω.
φατόν, φατόν.
φαμῶ, φατέ, φασί.

Imperfectum.

ἔφλω, ἔφης, ἔφη.
ἔφατον, ἔφάπλω.
ἔφαμῶ, ἔφατέ, ἔφασθῶ.

Aut per aphæresin, vel simplicem,

φῶ, φῆς, φῆ, &c.

Vel geminam,

ῶ, ῆς, ῆ, &c.

Indefinitum. 6.

ἔφλω, ἔφης, ἔφη.
ἔφήτων, ἔφήτω.

ἔφήμῶ, &c. per η.

Futurum. 1.

φήσω, φήσεις, &c.

φήσῃμι

Indef. 1.

ἔφῃσα, ἔφῃσαι, &c.

φῃσάμῃ

Indef. i. Medium.

ἐφάμῃ, ἐφασσῃ, ἐφάτω.

Infinit. φαίω. Partic. φάς, φάσα, φαι.

DE SYNTAXI SIVE consecutione vocum.

QUONIAM Syntaxeos præcepta tradita esse constat, vt his adiuti, facilius vsum loquendi bonis authoribus communem obseruemus, obseruatúmque liberè imitemur: híc paucis ea quorum cognitio est pueris maximè necessaria, visum est annotare.

SUBSTANTIVA eandem rem significãtia eodem ponuntur casu, sed præpositiuo articulo ferè interiecto, ἰησοῦς ὁ χριστός. Sed quum appellatiuo suũ subiicitur proprium, id etiam ponitur in genitiuo, vt πόλις ἀθηνῶν Athenæ: sic βίη παριάνου Priamus. Aliquando pro genitiuo, præpositiuo cum suo casu ponitur, vt ἀτυχία περὶ τὸν βίον, pro, ἀτυχία τῆς βίου vitæ incommoda.

SUBSTANTIVVM substantiuo rem diuersam significãti subiicitur in genitiuo: vt, ἀετὶς γῆρας. τὸ ξενοκράτους τυχεῖον.

GENITIIVVS post Nomen propriè si
P.ii.

gnificat possessionem, vt πάντα φίλων
κρινά.

SUBSTANTIVO, vt Adiectiuo, post-
ponitur vel genitiuus vel accusatiu⁹ lau-
dis aut vituperationis, ἀνὴρ μεγάλης βε-
λῆς, ἀνὴρ ἀγαλίνος στόματος: Οδυσεὺς μέ-
γας βελίω, Θεοσίτης ἀγάλινος στόμα, dissimu-
lata præpositione κατὰ: sic πατείδα ῥω-
μαῖος. Πάρις σοφός τε ἔρωτικά, εἶδος μὲν κάλλι-
πος, ψυχρὸν δὲ φιλοδωροπότος. Et Homer.
Ἰητρός μὲν ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.
Medicus multis præstat hominibus.

ADIECTIVA cum substantiuis cohæ-
rent eodem genere, numero, & casu, vt
σωτὴρ ἀγαθῆς τύχης.

Attici tamē Adiectiuum neutrum e-
leganter Substantiuo masculino, aut fe-
minino solēt adiungere, vt ἀπίσον ταῖς πο-
λιτείαις ἢ τυραννίς. Singularéque plurali,
vt χρήσιμον εἰς ἀγρίαν ἀνηγεῖται: aut cōtrà
plurale singulari ἀπικῶς, vt οὐδ' ὅσια παρὰ
τεντέτο, pro ἕδ' ὅσιον παρὰ τεντέτο.

PRAEPOSITIO item alteri substantiuo iuncta substituitur loco adiectiuui, vt ἡδονὴ μὲν δόξης, id est ἡδονὴ ἐν δόξῳ.

CERTA quaedā Substātiua, certis Adiectiuuis positis, sūt venustè intelligēda,

πρὸς ὄρθρῳ	} subaud. {	γραμμῶ.
ἐπὶ δὴθείας		γραμμῆς.
πρὸ ὅτι θάνατον		ἀγρυσαν ὁδόν.
ἰέναι		δίκην.
πρὸ ὅτι θανάτῳ		ὁδόν.
κρινομένη		τιμωρίαν.
ἑτέραν τρέπεσθαι		
ἀξίαν ἀποτίνῃν		

RELATIVA siue Articuli subiūctiuui, cū his quæ antecedunt, genere & numero consentiunt, μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός.

Sic & Relatiua, quantitatē, numerum, et magnitudinem significātia, & interrogatiua: vt, οἷος ὁ ἔπος, τοῖστος καὶ ὁ λόγος. ὅποια ἢ δέσπονα, τοῖσιν καὶ ἀθεραπαινίδες. ποῖος ὅστις; καλός, κακός. πηλίκος; ἡλίκος σὺ. πόσοι εἰσὶ; τρεῖς. πόσος ὅστις; τρίτος.

SUBIUNCTIVVS articulus duobus
 verbis cinctus, prioris syntaxis erit, non
 posterioris: & tunc per pronomen ἐκεῖνο
 erit solvẽdũ: vt, *χρῶ οἷς ἔχεις χημάσι*. i.
χρῶ ἐκείνοις χημάσι ἃ ἔχεις. δεδείτω μεμνη
 μήμος ὧν ἔπραξεν. i. ἐκείνων ἃ ἔπραξεν.

Sed diuersis substãtiuis interpositus,
 potest etiam posterioris genus retine-
 re: vt, *πόλλες ἐκφῆαί εἰσιν ἕς Φωλεοῦς εἶναι νο-
 μίζεις*.

ADIECTIVA Atticis sua sibi substã-
 tiua subiiciũt in genitiuo: vt Demost.
εἰς τῶθ' ἦκεν ἀναδείας, pro *εἰς ταύτῃ ἀνά-
 δειαν*. Sic eleganter *εὐμήδης τῆς ψυχῆς*, &
βαρβαρικὸν τῆς γλώσσης, pro, *δύμενης ψυ-
 χῆς*, & *βαρβαρικὴ γλῶσσα*.

Atque interim singulari quodã mo-
 do, adiectiuum, sui substantiui in geni-
 tiuo positi genus retinet, siue sit mascu-
 linum illud, siue fœmininum: vt, *πολλὴν
 τῆς ὁδοῦ ἔδραμον*.

PRAEPOSITIO ἐνεκα subintellecta,
 facit vt adiectiua in genitiuum feran-

tur. ἀθλιος τῆς τύχης, μακάριος τῆς θεας.

COMPARATIVO postponitur genitiuus singularis, Superlatiuo pluralis: vt Xenoph. αἰρετὰτερος καλὸς θάνατος τῷ αἰσχροῦ βίῃ: ἀνθρώπος χωρὶς τοῦ νόμου καὶ δίκης, χείριστον πούτων.

Cæterū vbi latinis reperies Quàm, cum casu aut verbo postpositū comparatiuo, græcè vertes vtrūque & Quàm, & casū comparatiui, per genitiuum: vt, potius te amicū quàm hostem esse iudico, μᾶλλον νομίζω σε φίλον τῷ ἐχθρῷ. res maior quàm vt ratione exprimat, μείζον λόγου ἔργον. Notandum est illud, ἡλιπτων ἰργῆς, iræ impatiens. ἄδεικός χειρόν, nihi lominus. κρείϊτων λόγου, κρείϊτων τῆς παιδείας, κρείϊτων μέμψεως, τερρῶτερος λόγων, ἰχυρώτερος πείθους.

Potest timē comparatiuū vel cū genitiuo habere ἢ quàm: vt, ὠμίλησα ἀρείοσιν ἢ ὑμῶν: vel cum casu verbi præcedētis: vt, ὠμίλησα ἀρείοσιν ἢ περ ὑμῶν: vel cum κτ', modò accusatiuo, πλέον ἢ κατ' ἀνδρῶν.

πον, modò infinitiuo adiuncto, νέσιμα
μείζον ἢ φέρειν, vel, μείζον ἢ ὥστε δυνάσθαι φέ-
ρειν, vt, ἢ, vel ἢ ὥστε præcedat infinitiuum.

COMPARATIVI etiam exuperantia
augeri potest, accedentibus particulis
λίαν, πάνυ, μᾶλλον: πάνυ μείζόν ὄντι, μᾶλλον ἔτοι-
μώτερον.

NOMINA quæ dignitatem quan-
dam significant, ponuntur cum geniti-
tuo plurali, perinde atque si superlati-
ua essent, δια θεάων, μόνος ἀπάντων, κρυ-
φᾶτος ἀπάντων, ἔξοχος ἀπάντων.

Quod communiter per comparati-
uū effertur, vt πολλῶ πλείον σου ἐμίγησα,
Attici dicunt per superlatiuū, genituo
tamen suo iunctum, πλείστον σου ἐμίγησα,
& pro κινητικώτερον τῶν θηλέων τὰ ἀρρένα,
κινητικώτατα dicunt.

Et contrà videas aliquando compa-
ratiuum loco superlatiui positum esse,
θανεῖν ἀειστόν ἐστιν ἢ ζῆν ἀθλίως. Sophoc.

Augetur item superlatiuum si dicas,

πλῆστα διδάμονέστατος, πολλῶν μάλιστα, ὡς ἐ-
 δίατο καλλιστα, ὡς οἶόν τε ἄριστα, ὅσος μέγιστος,
 ἴσον πλῆστον, ἐνεκεν ζωῆς τῆς εἰδεχομένης ἀρί-
 στης, gratia vitæ, quàm fieri potest, opti-
 ma.

GENITIVVS

subiicitur adiectiuis,

Copiæ vel inopiæ, vt πικρῶν τε μεσόν' ὄβρι
 πύζω φροντίδων. Et apud Eurip. tyrānus,
 φίλων ἔρημος ὡ' ἑτάλας ἀπόλλυμαι.

Hic etiam ex periphrasi nascitur co-
 pia, vt πένης δεσπότης, εἰς πενία τῆς δεσπότης.

Scientiæ, aut contrà, vt Demosth. ἔμ-
 πειρος πολέμεν καὶ ἀγώνων. ἀπειρος τῶν κατ'
 τὸ βίον παρὰ ξέων ὁ νέος.

Differentiæ, Plato 2. de Rep. ἔδειν ὄσω
 διάφορον τῶν ἑτέρων ποιῆς.

Venditionis. Arist. φαίνεται πάντα ὄνια
 εἶναι πλῆτου.

Partitiuè itē posita, siue ea sint infini-
 ta, siue interrogatiua, siue negãtia, siue
 numeralia: vt Plato, πᾶς ἡμῶν ἀγείρω τὸν
 ἑαυτῶν παρ' ἑσέων ἔργον, τε καὶ ἔπει. Eurip.
 in Oreste, - πιστεύει δὲ χρῆ

Γωακὶ μηδὲν, ὅς τις δὲ φρονεῖ βροτῶν.

Dignitatis, Sophoc. in Tereo, ἔδεις ἔξοχος ἄλλος ἔβλαπεν ἄλλο. Sic ἄξιος τῆς ὀργῆς. Et cū Infinitiuo, vt Pittacus ad filiū, ne patrilitē intēderet, εἰ μὴ ἀδικώτερα μέλλης λέγειν τῷ πατρὶ, κατακριθήσῃ. εἰ δὲ δικαιοτέρα, διὰ τῆς ἄξιος εἰ κατακριθήσῃ.

De datiuo & accusatiuo tum nominibus tum verbis postposito, ad finem verbi paucis & in genere differetur.

DE NUMERALIBVS.

Numeralia composita vsque ad centū, accedēte cōiūctione, postponūt maiorem numerum, & sine coniunctione minorem: vt, τετρακίδεκα vel δεκατεία: τεσσαρῆσκαίδεκα vel δεκατέσσαρα. Nam supra centum, etiam præsente copula, minor semper numerus sequetur maiorē: vt, ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα. Sic τέλος καὶ τετρακισῶς, vel τέλος πρὸς τοῖς τεράκοντα, vel τέλος ἔπι τετρακισῶ.

Latini dum dicunt vndeuginti, duo deuginti, vndequadraginta, & similia, græcos imitātur, apud quos legas δυοῖν

δεόντων εἴκοσι ἀνδρῶπι, duodeuiginti homines, δυοῖν δεύσασιν εἴκοσι ναῶν duodeuiginti nauīū. ἐνὸς δέοντος εἴκοσι, vel ἐνὸς δέον εἴκοσι. Sic τεράκοντα μιᾶς δεύσης τετήρης, vñ detrigintatrimemes, vel μιᾶς δεούσης τετακοσῆ τετήρη. Græcorum tamen propriū est ἵππος χίλια, pro mille equites, & μύρια ἵππος, pro μυῖοι ἰππεῖς.

Reliqua de numeralibus cognosces è tabula extremo libro addita.

Hic notabis enallagen fieri partium orationis, quum Nomina quædam ponuntur pro Aduerbiis: vt, βλέπειν μακρῶν, τραχὴν βοῶν. Sic ἄλλῃ γε, pro nullo modo, & ὅσον pro ferme, quando præponitur aliis dictionibus, & pro valde postpositum. ὅσον αὐτίκα quàm primùm, ὅσον ἔδέπω ferme, ὅσον ἄχος, vel ὅτι ἄχος quàm celerrimè, ὅσον ἦκε ἐπ' ἐμὲ quod ad me pertinebat, ὀλίγοι ὅσον pauci admodum, θαυμαστὸν ὅσον mirum in modum, ἀμήχανον ὅσον valde difficilè. Sic θαυμαστὸν ἠλίκεν quàm admirabilè!

DE PRONOMINE.

Græcis liberum est pro possessiuis v-
surpare genitiuos pronominum primi
tiuorum: vt ὁ ἡμέτερος πατήρ, vel ὁ πατήρ
ἡμῶν. πρὸς ἔλαβον τιὼ σὴν ἔπιτολιῶ, vel τιὼ
τοῦ ἔπιτολιῶ.

Possessiuis additur aliquando geniti
uus qui possessore signficet: vt Lucia.
ὄλωσ δὲ τὰ μὰ θεοῖσ σπαθῶσι τῆ κακοδαίμο-
νος, illi enim meas infœlicis facultates
dilapidant.

Αὐτός emphasin sæpe habet. Ille apud
Plinium elephas. αὐτὸς γέγραφα. Et illud
de Socrate, αὐτὸς ἔφα.

Cæterùm αὐτὸς etiam relatiuum est
pro, is vel ipse: sed in compositione est
reciprocum: vt αὐτοδιδάσκαλος, φίλαυτος,
ἐμαυτῶ χαίρομαι, σαυτὸν φίλεις, ἑαυτὸ φεί-
δεται.

Aliquando etiam αὐτὸς extra compo-
sitionem reciprocè accipitur, & contrà,
compositum nō reciprocè, id quod est
propriū Atticorum: vt Greg. ὁρῶν οὐῶ

πρὸ τῆς δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν, id est ἐφ' ἑαυ-
τόν. ὡς ὀλοῖω ἔξόν ἑαυτῶ ποιῆν, pro αὐτῶ.

Genitiuus αὐτῶ frequēter subiicitur
adiectiuo ἴδιον, vt ἴδοις αὐτῶ ἀγαθοῖς. i

Pronomen ἔ, οἱ, ἐ, Poetis præfertim, a-
liquando est relatiuum, pro ille, vel i-
pse solùm, non reciprocum: vt καί οἱ ἐγὲ
νεῖθ θυγάτηρ, Herod. Sic σφᾶς & σφίσιν pro
eos & eis. Obserua interim σφᾶς τύπησι
rectum non esse, sed dicendum ἑαυ-
τοῦς τύπησι: quia si reflexio in se fit, vel
in suam (vt dicunt) possessionem, vt en-
dum compositis: non primitiuis, nō de-
riuatibus simplicibus: vt ὄρα σαυτὸν, ὄρα
σαυτῆς ὑόν, ἑαυτοῖς βοηθοῦμεν, ἑαυτῶ ὑοῖς βοη-
θοῦμεν.

In duali vt plurali prima & secunda
persona, quæ nō composita est, simpli-
cibus additis relatiuis vtendum erit: vt
καὶ αὐτῶ ὠφελῶμεν, καὶ ἄλλοις ἀπολόμεθα,
ἡμῶν αὐτῶ ὀπιμελοῦμεν, ἡμῖν αὐτοῖς συμβου-
λεύομεν, ἡμᾶς αὐτῆς ἐπαινεῶμεν.

Sed si fiat reflexio è re possessa in

possidentem, aut aliud adiunctum, simplicibus Pronominibus vtendum erit, non compositis: vt, Κικέρωνα φίλῃ ὁ αὐτοῦ υἱός, non ὁ ἑαυτοῦ υἱός. γέλῃ ἑκείνός με ἔρχεσθαι πρὸς αὐτόν, non πρὸς ἑαυτόν.

Τὸ σφέτερος Possessiuum tertiæ personæ habet αὐτῶν genitiuum sibi adhaerentem: malè enim & ineptè diceretur ὁ σφέτερος παῖς φίλῃ με. Sed reciprocῶν σφέτερος per se poni potest: vt δέονται ἡμεῖς τοῖς σφετέροις βοηθεῖν

Est etiam pronomen ἑαυτοῦ omnium personarū græcis: vt, ἑαυτοῦ ὠφελῆσαι, ἑαυτοῦ ὠφελῆσαι, ἑαυτοῦ ὠφελῆσαι. Sic apud Xenoph. virtus obiiciens voluptati, ἔγω γὰρ παιδέυεις τοῦ ἑαυτοῦ φίλῃ.

Nomen ἀλλήλων, ἀλλήλοις, ἀλλήλους sine nominatiuo, vt hæc pronomina, quibusuis personis adiungi potest: vt, ἀλλήλους ἐλεῆσαι ex æquo nos nostri miserefcit: ἀλλήλοις χαρίζεσθε mutuum vobis indulgetis: & ἀλλήλοις ἀπολαύετε mutuum sibi fructum afferunt. Sed cōpositum

cum Præpositione, non est reciprocum:

ἐπάλληλα, δ' ἐβέλληλα.

Poetis non rarò Pronomē tertiæ personæ σφέτερος accipitur pro ἡμέτερος, & σφωέ pro αὐτώ. Sic & numerus dualis ἀμμε pro plurali ἡμῶς. ἰλιάδ. α.

Vfurpātur etiā pronomina pro aduerbiis, sed subintellecta præpositione δ' ἔτι: vt, αὐτῶτοι αὐτ' ἄρα, αὐτὰ δέ, αὐτὰ δὴ. i. proinde, ad hæc, præterea: αὐτῆ hoc pacto αὐτῆ τοι itaque: αὐτῆ cū reddituio ὅπη: vt, ἔγω αὐτῆ ὅπη ἕπολαμβάνεται sit ita quomodocunque credatur.

DE ARTICULO.

Articulus præpositiuus necessariò vsurpatur,

Dum insigne & egregium quippiam significatur: vt, ὁ ποιητής id est, sūm' poeta, nempe Homerus: τὸ ἀγαθόν, id est sūmum illud & eximium bonum.

Vt rem & certam & notam indicet: vt, quum pueri inter se de præceptore colloquentes, dicūt, ἦλθεν ὁ διδάσκαλος

le maître est uenu

Siquid fit quasi diuersum distinguē-
dum: vt illud Diogenis, de se ipso, καλῶ
μα γὰρ κύων ὁ ἔρηνῶ, οὐχ ὁ γῆς, cognomi-
nor sanè canis, cælestis nimirum, non
terrestris.

Cum adiectiuis numeralibus, si mo-
dò certæ eiusdémque ipsius rei qua de
inter nos constat, numerū significant:
vt Christus apud Lucam: λάβετε τοὺς πέν-
τε ἄρτους, καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, accipite quin-
que illos panes, illósque duos pisces,
quos scilicet dixistis vobis esse: nā pau-
lo antè quasi quid haberent cibi Chri-
stum ignorare existimantes, responde-
rāt sine articulo, ἔκ εἰσὶν ἡμῖν πλείω ἢ πέν-
τε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες.

Pronominibus ferè possessiuis, rarò
demonstratiuis, præponitur Articulus,
ὁ ἡμέτερος σωτήρ, seruator noster. τὸν αὐτὸν
tamen dicimus, id est eundem.

Participiis vt nominibus, sed tum fe-
rè indefinitè accipitur, vt ὁ ἐνδεχόμενος

ὁ μᾶς, ἐμὲ ἐνδέχεται, quicūque vos excipit,
me excipit.

Si infinitivus vsurpetur vice nomi-
nis, ei ferè debet præfigi Articulus : vt
Demosth. in olynth. i. τὸ φυλάξαι τῆς κτή-
σαο ἄχαλεπώτερον, id est magis est arduū
& difficile parta tueri, quàm acquirere.

Et aduerbiis pro adiectiuo nomine:
vt, ὁ πλησίον proximus, τῶ πλησίον proxi-
mi, ἡ σήμερον ἡμέρα hodierna dies.

Et præpositionibus : vt, οἱ παρ' ἡμῶν
maiores nostri, τῶν παρ' ἡμῶν, maiorum
nostrorum, οἱ μετ' ἡμᾶς posterii.

Et coniunctionibus pro pronomini-
bus demonstratiuis hic & ille : vt, οἱ μὲν
λόγοι καλοὶ, τὰ δ' ἔργα φαῦλα.

Deinde siquādo vel litera, vel dictio,
vel oratio τεχνικῶς sumatur, ei præpone-
tur Articulus : vt quum dicimus τὸ Ἐἷπαί
ἔστι γράμμα, & τὸ δὴ Ἰρωπὸς ἔστιν ὄνομα, &
τὸ γάρμηδέν ἄγαν, ἄγαν με τέρπει, quod e-
nim dicitur Nequid nimis, nimis me
delectat.

Denique si confusa sit nominis alicuius significatio quam velimus coercere, id est, si quod de pluribus alioqui intelligeretur, quasi singulariter dici velimus: vt quum dico, ὁ μαθητής μου ἐστίν, solum mihi illum esse discipulum intelligo. quòd si tollatur articulus, vt μαθητής μου ἐστίν, alios præter eum mihi esse discipulos significo. πᾶς βίος tamē de eadem vita, tota integræque vita est, & πᾶς ὁ βίος omne genus vitæ.

Aliquando articulus non tam necessariò, quàm ornatus gratia ponitur: Lucia. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, πλὴ γῆν, ἑπὶ γῆς, τὸν ἕρανόν, πλὴ θαλάσσαν. quæcunque vides, terrã ipsam, quæque in terra sunt, cælum, mare.

Articulus nõ iungitur numeralibus, nisi certam rem significant: vt si quis è senatu duodecim eximios & selectos aduocatos velit significare, τοὺς δώδεκα nominabit, la douzeine. Nec interrogatiuis: vt, τίς; ποῖος; πόσος; Neq; indefinitis,

nisi in compositione, vt, ὅστις, ὁποῖος, ὁπόσος: quia indefinita incertæ sunt rei, articulus autem semper certæ. Leges tamé τὰ ποῖα. Theophrastus, τὸ γρη̄ κειρᾶσ̄ διαρρῆν̄ τὰ ποῖα καὶ τῆς ποίοις οἰκεία. id est explicādum est quæ quibus *utibus* conueniant. Neque nominibus omnino negantibus: vt, ἔδεν ὕγιές nihil sanum, ἔτε πάντα, ἔτε πάντη, ἔτε ὅλα πάντων neque ὄνια, nec passim, nec ab omnibus. Aliquādo tamen τὰ πάντα leges. ἀμφω semper ponitur sine articulo.

Notanda sunt illa & similia, τὰ Ὀμήρου, pro Homeri scripta, τὰ τῆς ἐκτρατείας, pro ἐκτρατεία.

Cæterùm quum vni substantiuo plura adiectiua tribuuntur, aut nullus omnino erit in oratione articulus, aut præponetur substantiuo, aut alteri adiectiuo, vel vtrique eorū: vt ἵπποι ταχέϊς ἰχυροὶ, vel οἱ ἵπποι ταχέϊς ἰχυροὶ, vel ἵπποι οἱ ταχέϊς ἰχυροὶ, vel οἱ ἵπποι οἱ ταχέϊς ἰχυροὶ.

Ex articulis nascitur quædam varie-

Q. ii.

tas & copia dicendi ad hunc modum,
 τῶ δὲ ἀνθρώπων γένους οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦ-
 λοι. Et, τ' ἀνθρώπειον γένος τῆ μὲν ἀγαθόν, τῆ
 δὲ φαῦλον. sub. μερίδι, Ex hominum gene-
 re partim boni, partim mali.

Præpositivus iunctus participio, ele-
 ganter ponitur pro subiunctivo & ver-
 bo: vt, νέστωρ ὁ πολλὰ ἔτη βεβιωκώς .i. ὅς βε-
 βίωκε

Præpositivus item in numero plura-
 li cum præpositione *πρὸς*, & aliquando
ἀμφι, est unius nominis periphrasis: idē
 enim est ὁ ἄρχων & οἱ πρὸς τὸν ἄρχοντα, τὸν
 Κεράτηα & τοὺς πρὸς Κεράτηα, ὁ βίος & πρὸς
 πρὸς τὸν βίον.

Aliquando etiam in oratione præpo-
 sitivus suo nomine dissimulato, elegan-
 ter ponitur: nomen autem quod venu-
 stè non exprimitur est ἦος, *πράγματα*,
δίχην, *χρῆμα*, *χώραν*, *γνώμην*, *ἔργον*, & poetice
ἔχων, vt his exemplis planum est: ἸΠπολε-
 μῆτος ὁ Δάγρου, sub. ἦος. Τὰ ἑαυτῶν ζήτῳσι, su.
πράγματα. Athen. de Phryne meretri

ce, κρινομένη δὲ τῷ ὄπτι θανάτῳ ἀπέφυγε, sub
 audi δίκην. absoluta est. τῇ μὲν ὕδωρ φορεῖ,
 τῇ δ' ἑτέρα τὸ πῦρ, sub. χεῖ. altera manu
 fert aquam, altera ignem. ὕμῶν πλὴν ἐκεί
 νσ κακῶς ποιοῦτων, sub. χώραν. Sic πλὴν ἐ-
 μὴν, sub. γνώμην. & τὸ ἐμὸν, τὸ ἡμέτερον, su-
 ἔργον, & πλὴν τὸ πειλοῦν τεῖχος, sub. ἔχου-
 σθαι. In illo verò Musæi versu,
 Οἱ ἄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβίη ἡ τέκε μήτηρ,
 Fœlices qui te talem genuere parêtes:
 duo notabis: alterum, antecedens τὸ πα-
 τῆρ non exprimi: alterum, τὸ μήτηρ post-
 poni τῷ ἢ suo Relatiuo.

Aliquando ὅς accipitur pro ἐκεῖνος: vt
 apud AEsopum, καὶ ὅς ἀποτυχῶν atque il-
 le frustratus.

Puer interim obseruabit nō vno mo-
 do componi ὅς: vt, ὅσις, ὅσις ποτέ, ὅσις οὐδ',
 &c. Sed & ὅτε & ὅτω tantum in geniti-
 uo & datiuo, cuiuscunque, cuicunque:
 ex τε & τῷ articulis indefinitis & en-
 cliticis, pro πινός, πινί: vnde alia item com-

Q.iii.

posita ὅτου ποτε, ὅτω δή ποτε, ὅτω ουῶ. Quin si spiritus id pateretur, per syncopē fieret ex ἀτλίνα ἀίτα, quædam: quibus omnibus gemina verba tribui solent.

Obferuabis hæc idē plane significare. τὸ μὲν, τὸ δέ. τῆ μὲν, τῆ δέ. τὸ μὲν τι, τὸ δέ τι. τῶ μὲν, τῶ δέ. partim, partim: vel tum, tū.

Aliquando etiam accipitur articulus præpositiuus, pro τίς τίνος particula dubitādi & interrogādi: vt Demosth. ἀπορᾶς τῶ πρώτου μνησθῶ, incertus sum quid primū narrē. Aristoph. τῶ τῶ κριῖς; qua ratione hoc iudicas?

Δεκτικῶς etiā ponitur articulus præpositiuus geminatus: vt Demosth. εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἀνθρώπος ἕτερος, ὅκ δὲ ἀπέθανε, si vel hoc vel illud fecisset, non interisset.

DE VERBO.

Nominatiuus præcedit verbum personale eodem numero & persona: vt ex Menandro,

Ψεῦδος δὲ μουεῖ πᾶς ὁ φρόνιμος, καὶ ἄφρονας.

Appendix 1.

Attici tamen Plurali neutrorum nominatiuo postponunt verbum singulare: vt Isocr. ἀμὴ πρῶσθκει μὴτ' ἀκουε μὴδ' ὄρα.

Appendix 11.

Ἀμφω & δύο, reliquáque numeri dualis, magis gaudēt verbo plurali: vt Eurip. ἀμφω δ' ἀμ' ἔξέπνυον ἀθλιον εἶον.

Nominatiuus itē sequitur verba substantiua, vocatiua, passiuá, & quæ gestū siue modū significant: vt Palladas,

Δακρυχέων γερόμω, καὶ δακρύσας ἀποδνῆ-
 Δάκρυσι δ' ἐν πολλοῖς τὸν εἶον ὄρον ὄλον. (σκω.
 Οὐ γάρ δοκεῖν ἀεισος, ἀλλ' εἶναι τέλης.

Τὸ γῆρας ὅστιν αὐτῷ νόσημα. Apollodorus.
 Xenoph. de dictis So. δίχμα δὲ οἶδα ὅποια
 α καλεῖται; ἀ οἱ νόμοι κελεύουσιν. ἀπιθι τῶν
 Σωκράτης τυγχάνει διαλεγόμενος. Menāder,
 Καλὸν οἱ νόμοι σφόδρ' εἶσιν, ὁ δ' ὄρων τοὺς νόμους
 Δίαν ἀχρῖβῶς, συχρῶν τῆς φαίνεται.

Sed familiare est Græcis posteriorem eum nominatiuum mutare in genitiuū Pluralem: vt, Αεισοφάνης ὅστι τῶν Κωμικῶν.

Frequentissimè verbum substantiæ subintelligitur: vt, κέρως δὲ πάντων. Et in illo Epicharmi,

τίς γὰρ κατόπισθ' αὐτῶν καὶ τυφλῶ κοιωνία;

Etiā cum vnico datiuo: vt in illo Socratis responso, ἐμοὶ μὴ τὸ γένος ὀνειδῆδες, σὺ δὲ τῶ γένει.

Quoties autem verbo substantiuo vel intellecto vel expresso, vtrunque iūgitur nominatiuus, ferè posteriori nominatiuo non additur articulus: vt Eurip. in Alexandra, -ὣ γήσιος

Ὁχρησός ἐστιν, ὁ δὲ πονηρὸς καὶ νόθος.

Quòd si cum Nominatiuo τῷ ὑποκειμένῳ attributum iunctum præcedat, sequi poterit quodlibet verbum, modò non substantiuum sit: vt, χελιδῶν ἢ ὄρνις ἐφίπιαται.

Aliquādo orationis bona pars præfigitur verbo loco nominatiui: vt Demosthēes, πάντων ἕστι δὲ αἰετὸς τὸ πολλοῖς ἀρῆσκειν. atque tū articulus præcedit id quod nominatiui locum occupa: sic, ἕστι τὸ κα

λὸν τοὺς κακοὺς καταλείβει: vt hīc etiā verbum desiderari videas: vt è Musonio, ἐαδίην ᾗ καὶ πίνην, καθεύδειν ὑφορώ μιν ὡς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, μέγα ὄφελος. sub. ἔστι.

Ἐἔστι ponitur sæpe pro Potest, additúrque; ei ferè infinitiuus: vt Plato ad Dionys. μεγίστη ᾗ φυλακὴ τοῦ μή γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. ἔ γάρ ἔστι τὰ γράφειν μὴ ὅτι ἐκπεσεῖν.

Verbum ἔστι παρέλκει eleganter sequēte aliquo casu Articuli subiunctiuī cuiuslibet numeri: ὅτι ἔστιν οἵ τινες τρέχουσι, pro ἔ τρέχουσιν. Et, φωνὴ τίς ἔστιν οἷς ἔξηκούετο. Et, ἐώρων πολλὰς μὲν ἐκ μάχης φύγοντας, ἔστι ᾗ ἕς εἰς θάνατον περιπεσόντας. Et in singulari, ἔστιν ὁ, ἔστιν ἕ. Dicunt etiam ἔστιν ὡς, ἔστι ὅπως, & ἔστιν ὃν ἔπουν, pro καθ' ὃν ἵνα ἔπουν quodāmodo: vt ἔστι μὲν ὡς καὶ ὅλη μέρος τινὸς λέγεται, ἔστι ᾗ ὡς ἕ.

GENITIVVS sequitur verba

Incipiendi: vt Aristip. fratri apud Hieroclem, μέμνησο ὅτι τῆς μὲν ἀφαιρέσεως σὺ ἤρξω, τῆς ᾗ ἀφαιρέσεως ἐγώ.

Definendi: Isocr. λῆγε τῶν πόνων ἔτι πο-
νηρὸν δυνάμηνος.

Appetendi: vt pentametrum illud De-
liacum, ἡδισον δὲ τυχεῖν, ἕλις ἕκαστος ἐρά.

Contēnendi: vt in illo Diogenis re-
sponso, quo sibi ex hominibus nobilissi-
mos esse eos dixit, οἱ κατὰ φρονιῶτες πλεῖ-
στοι, δόξης, ἡδονῆς, ζωῆς ἔχρατελεῖσι.

Copia & penuria: Plato, Αναξαγόρου
βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Ζήνων ἔλεγεν
ἑδενὸς ἡμῶς οὕτω πένεσθαι, ὡς χρὸναι. Et Phile-
mō de agri laudibus

ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ ἐπιμελῶς φέρει.

Prohibēdi: vt, εἴργεσθαι πρὸς τὴν ὕδατος, α-
qua & igni alicui interdici.

Cōmunicandi: vt, μεταλαμβάνω δυνά-
μειος, μεταδίδωμι ὡφελείας.

Cura & Imperandi. Isocr. ἀχρόν τῶν
μὲν οἰκετῶν ἄρχειν, ταῖς δὲ ἡδοναῖς δουλέειν.
Epicetus, εἰ πολιτῶν πείρα παρῆσασθαι,
μή τοσοῦτον τῆς παλυτελείας τῶν ἀνασημάτων
φρόνιζε, ὅπόσον τῆς ἀνδρείας τῶν ἐνδιατειβόν-
των ἐπιμελεῖ.

Admirādi: Idem, θαυμαζῶ τῶν ὄρεσβυ-
τέρων, εἰ μηκέτι μνημονεύουσι.

Differentiæ & Abstinenti: vt Plato,
εἰ μὲν γὰρ ὡς φησὶ, ὡς τὸ αὐτοῦ σκεπτόμενον, ἀπο-
φάνεις τὸ ἀνθρώπου λύκει μηδὲν διαφέροντα,
μηδ' ἄλλο θηρίον τῶν ἀγριωτάτων μηδενός, ἀ-
λλὰ ἀπὸ βίας ἐπλεονεξίας πέφυκε ζῷον μὴ
φιδόμενα μηδενός ἐφ' ὅτου μέλλει καρποῦσθαι.

Vendendi & Permutādi: vt Epichar.
τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πόνια ἀγαθὰ οἱ θεοί.
χρυσὰ χαλκείων ἠλλάξατο. Sed aliquando
eius genitiui loco ponitur datiuus, vt ἀ-
γαθὰ πόνια πόνω κτώμεθα.

Sensus: vt Eurip.

Εμοὶ γὰρ, ὅσις πᾶσαν Ὀθιώων πόλιν,
Μὴ τῶν ἀρίστων ἀπύεται βυλευμάτων,
Ἀλλ' ἐκ φόβου τὸ γλώσσῳ ἐγκλείσας ἔχει,
Κάκιστος εἶναι, νῦν τε, καὶ πάλαι δοκεῖ.
Ἐτυθέας ἐπέλεγε τὰ Δημοθέους ἐνθυμή-
ματα ἑλυχνίων ὄζιν.

Excipies verba vidēdi, quæ volūt Ac-
cusatiuum etiam lingua communi: nā
ἀπικῶς omnia verba quæ ad sensum a-

liquem pertinet, habent Accusatiuum.

In vniuersum autem loco infinitiui ver-
bis sensus subiicitur Participium : vt
Eurip. in Orest.

Ὅρεςα πλῆμον, τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
Ἡ σωέσις, ὅτι σωοίδα δειν' εἰργασμένος.

Sophoc. in Aiace.

Ὅρα γδ' ἡμᾶς ἔδεν ὄνίας ἄλλο πλιῶ
εἶδωλ', ὅσοι περ ζώμεν, ἢ κούφιω σκιαί.

Memoriæ, aut contrá. Isocr. τῶν ἀπόν-
των φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας. Et
Sophoc.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ, καὶ βραχὺ
χρόνον λατῆα τῶν παρεστώτων κακῶν!

Æstimandi, quibus tamen etiam po-
test addi præpositio. Eurip.

Καί μείζον' εἴ τις αὐτὴ τὰς αὐτὰς πάτρας
Φίλον νομίζει, τῶν ἔδεινός λέγω.

Et Plato de Repub. ἀλλὰ μὲν καὶ ἀγῆθει-
αί γε πρὸ πολλοῦ ποιητέον.

Et in quibus subintelligitur vel parti-
cula ἔνεκα, vel præpositio genitiuo ser-
uiens: vt, βύδα μονίζω σε τῆς τύχης. i. ἔνεκα τῆς

τύχης. Sic λύωσε τῶν δεσμών .i. ἀπὸ τῶν δεσμών.

Tentādi, & possessionis, siue fructus. Ἰσοκρά .μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων. Et Demosth. ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν. Platon. ἀνθρώπος παιδείας τῆς ὀρθῆς τυχῶν καὶ φώσεως δὲ τυχοῦς θεϊότατον ἢ μερώτατον τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. μή ικανῶς δέ, ἢ μή καλῶς τραφέν ἀγαθῆτατον, ὅποσα φύσει γῆ.

In summa, vicia eligendi, accusandi, damnandi, absoluendi, & consimilia genitium acciscunt: vt, διὰ κωσέφονος, ἐάλω κλοπῆς, φεύγων ὕβρεως. Quāquam hīc eleganter accusatiuus personæ fit genitiuus, & criminis genitiuus migrat in accusatiuum: vt, διώκω σου ἀμάθειαν.

DA TIVVS postponitur verbo

Pugnandi: vt, χαλεπώτερον ἢ δονῆ μάχεσθαι, ἢ θυμῶ.

Sequendi: vt Plato, πατρὸς ὀνειδῆ καὶ τιμωρίας, παιδῶν μηδενὶ σωέπεσθαι. Et plutar-chus de vxoribus que viris imperant, αἰβαστόματα μάλλον αἰσθητῶν κρατεῖν ἀνδρῶν, ἢ

Φρονίμων ἀκούειν, εὐοίκασιν ἐν ὁδῷ βυλομένης
μᾶλλον ὁδηγεῖν τυφλούς, ἢ τοῖς γινώσκουσιν ἀκο-
λουθεῖν καὶ βλέπουσιν.

Precandi: vt Pythagoras, ἔρχου ἐπὶ ἔρ-
γων, θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

Coniungendi: vt, ζυγεῖς γάμοις.

Instandi: vt, ἔγκειται πᾶσιν ὁ θάναιος.

Illudendi: vt, μὴ οἰκτρῶ ἐν τρυφᾷ.

Credendi: vt,

Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται,

Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥαδίως ἐπίσταται.

Similitudinis: Plato, εἰδ' ὁμολογήσεις
πῶ ἀθροπέειαν φύσιν μελίση μάλιστα παρθε-
σοικέναι.

Et quoties significatur commodum,
illud ponetur in datiuo: vt Plato ad Ar-
chitam, Δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι ὅτι ἕκαστος ἡμῶν
ἐχάυτῳ μόνον γέρονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡ-
μῶν τὸ μὲν δὴ ἡ πατεὶς μερίζεται, τὸ δὲ τοῖ γεν-
νήσαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι.

Obsequii & Repugnātia: vt, Χρῆσιωπος
ἔρωτηθεῖς, διατί εἰς πολιτεύεται. εἶπε, διότι εἰ μὲν
πονηρὰ τις πολιτεύηται, τοῖς θεοῖς ἀπαρέσθ'· εἰ δὲ

χρησά, τοῖς πολίταις. sic τῶχῳ, τῶχῳ φθονεῖ.

Sed verbum ἔστι pro habeo, datiuo per sonæ adiunctum, sibi subiicit etiam datiuum βαλομύω, ἀρρομύω, & similes vel singulares vel plurales: vt, ὅσα βαλομύοις εἶω. εἶω τῷ βαλομύω μοι ταῦτα. ὅτῳ μὴ ἀρρομύω εἶω ταῦτα.

Χρῶμαι & χρῆσθαι & similia, datiuus gaudent: vt Xenoph. in OEconomico, ὠφέλιμα δὲ πάντα διεύσκετο, ὁπόθις τις ἐπίστατο χρῆσθαι. Cui verbo eleganter præponitur ἔκ ἔχω ὅτι. vt, pro incertum est quid agam, ἔκ ἔχω ὅτι χρῆσθαι ἐμαυτῶν, vel ἔκ ἔχω πῆ χρῆσάμεν ἐμοί.

Aliquādo loco Datiui genitiu⁹ ponitur accedēte præpositione: vt, ἐπέχω πῶ γώμεν τούτῳ, vel πᾶσι τούτου. Sic ἀμύνομαι, πικρῶς ἐκδικῶ σοι, vel ἰστέροισι. Nā ἀμύνομαι vel ἐκδικῶ σε, significat abs te pœnas expofco: vnde Εαυτὸν ἱμωροῦ μῆμος.

A C C U S A T I V V S

Proprius est verborum actiuorum: vt, πολὺ χεῖρόν ἐστιν ἐρεθίσαι χρῆσθαι ἢ κύναι, ex

Menandro.

Sunt autem actiua verba quibus actiones partim corporis, vt videre: partim animi significatur, vt meditari. Sed actiones animi vel sunt ἑὰ πάθη, vt amare: vel iudicio suscipiuntur, vt laudare, vituperare: vel in intellectu, sunt positæ, vt inquirere, scire, cognoscere, & similia: quæ omnia ferri in accusandi casu, his & aliis eiusmodi exemplis perspicuum erit.

διαχίσαί ξύλα, ὕδωρ ἀνιμῆσαι, σκεύη μέλα τεῖ-
ναι, διαπινάξαι τρωμάλα, κλίνω κέλα τρωσαι,
πῦρ αἰακαῦσαι. Theognis.

Πολλῶν τοι πλείους λιμοῦ κόρος ὠλεσεν ἀνδρας.

Solon. ἠδδνικῶ φδῦγε, ἠλεις ὕτερον λύπην πικ-
κίς. Αντιθένης ἀρετώτερον φησιν εἰς κόρακας
ἐμπεσεῖν, ἢ εἰς κόρακας. οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντες
τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος πτωχικῶς λυμῶνται.

Δημοθένης ἐρωτηθεὶς, πῶς τῆς φητορικῆς πε-
ρειγέης; πλέον, ἔφη, ἔλαιον οἴνου δαπανήσας.

Plutarchus Ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστρια
μουσικῆ ποιῆς. Φιλήδδνος ἐρωτικῶ καὶ ἀκόρα-

σον. καὶ φιλόκαλος σώφρονα κακοσμίαν. Plato
 de mulierib⁹ loquēs, ἀρετῶν ἀνδρῶν ἀμφοτέρων
 ἀμφιέσον). Anaximen. ἔτις γὰρ μέλισσα πόν-
 των φιλοπάτωρ ὅσιν, ὅστις ζητεῖ δι' ἑ μὴδὲν λυ-
 πήσας τὸν πατέρα, πλὴς' αὐτὸν δὲ φράνασθ' αὐ-
 Xenoph. πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπισημαίας ἔτε μα-
 θεῖν ἢ μὴν οἰόντε ἐδδ'κειε ἵνα. Observabis nō-
 nullis addi geminū accusatiuū & rei &
 personæ: vt idem Xenophon de Persis,
 διδάσκεισι δὲ τοὺς παῖδας καὶ σωφροσύνην.

Quæ non mutata significatione di-
 uersos admittant casus, vt μέμνητο τὰ
 ποταχθέντα, τῶν ποταχθέντων, & ποταχθέντων,
 assidua lectione erunt obseruāda: vt ea
 quorū diuersa est & significatio & syn-
 taxis: vt, ἀκούω κήραξ vocor adulator. ἀ-
 κούω σου audio te. ἀκούμε καλῶς laudor. &
 infinita alia.

PASSIVORVM CONSTRUCTIO.

Verba passiuia sequitur genitiuus cū
 præpositione πρὸς, ἀπὸ, ὑπὸ, vel παρά:
 vt Εσθλῶν μὲν γὰρ ἀπὸ ἐσθλὰ μαθήσεαι.
 χαλεπὸν ἀρχεῖς ὑπὸ χείρονος.

R. i.

Huc pertinet & ex neutris quæ per se passiuæ appellantur: vt Plato, ἀπέθνησκουσιν ὑπὸ τῆς λιμοῦ. πάσης ὑπὸ τῆς νόσου.

Nā neutra quæ per se actiuæ sunt, actiuorū casum, id est accusatiuū, habent: vt, ἀναβαίνω τὸ ἔθνος, λαμβάνω σε, φεύγω σε, &c.

Quæ absoluta dicuntur, siue actiuæ sint siue neutra, ponuntur sine casu: vt, ἐγὼ γράφω, σὺ ἀναγινώσκεις. sic πλουτῶ, ζῶ, ὑμῶν.

Communia siue media, actiuè si significēt, postulant accusatiuū: vt, ἐργάζομαι πρὸς γῆν: sin passiuè, genitiuū cū præpositione: vt, ἢ γῆ ἐργάζεται ὑπὸ ἐμοῦ.

In oratione passiuæ, è nominatiuo qui erat actiuorum, fit genitiuus: & ex accusatiuo personæ, nominatiuus: reliqui casus qui aderant, non mutantur: vt enim dicimus ἐκείνος ἐδίδασκεν ἡμᾶς τὰ γράμματα. sic, ἐδίδαχθημεν ὑπὸ ἐκείνου τὰ γράμματα.

Passiuus tamen loco præpositionis & genitiui, plerunque additur datiuus: vt

illud Nichomachi apud Plutarchū, in eū qui negabat sibi Helenā Zeuxidis placere: λάβε τούς ἐμούς ὀφθαλμούς, καὶ θεός σοι φανήσεται. Et adiectiuis quæ passiuè capiuntur: vt, ἀγνασον τοῖς πολλοῖς.

Notabis ex actiua oratione, ὅστις ἐπεὶ ἐμοὶ τιῶν διατῶν, passiuam Græco planè more proprioque oriri, ἐγὼ ἐπιτρεπομαι τιῶν διατῶν.

CASVS TAM VERBIS QVAM NOMINIBVS COMMUNES.

Quibuslibet vocibus apponetur genitiuus, materiam, partem rei alicuius, aut tempus significans.

Materiam: vt, ἀνδραϊάτῃ ἐποίησε μαρμάρου. Sed cum genitiuo materiæ frequētius iungitur præpositio ἐκ: vt, πῶς ἐσθλὸς ὄλωσ, ἢ ποδαπῆς γέροντι ἤλῃς; σόχασαί τε σε αὐτὸν τὸ βιωτικὸν νοήσας, ἐκ τίνος ἐγένεθ, καὶ τίς εἶ, καὶ τίς πάλιν γίγη. è Sotadis collectaneis.

Partem: vt, ὅν λύκον τῶν ὠτων κρατῶ. πίνω τοῦ ὕδατος. Atticis tamen etiam per accusatiuū pars exprimitur: vt Xenophō,

R.ii.

ἢ δὲ ὕδωρ πικρὸν διψῶντι.

Tempus: vt Hippocr. αἱ κοιλία χεῖμα-
νος καὶ ἥρος θερμότεται φύσει. Atque tā per
genitiuū dicūt speciem temporis signi-
ficari, cui aliquādo expressa additur præ-
positio, quàm per datiuū: vt, ὁ Δημοαδέ-
νης Δία τῆς νυκτὸς ἠχρὺ πνὴ πάσης, δὲ φρον-
πίζων δηλονότι καὶ ἐκ μαιθάνων ταῦτα, ἀέμελ-
λεν ἐρῆν. & Thucyd. ὑτέρω χρόνῳ ὅτι Τροίαν
ἐστράτευσαν. Sed spatium temporis si fu-
erit cōtinuū, ponetur in accusatiuo: vt
Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον βιώη· χρόνον
εἶπεν ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλὰ. & illud Eurip. à
Cicerone cōuersum in Catone maiore,
Οὐκ ἔστιν θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται,
Τὴν αὖριον μέλλουσιν εἰ βιώσεται.
Sed hīc volunt καὶ subintelligi. Quòd
si breue aliquod tempus præterisse si-
gnificetur, genitiuo vsurpabitur: vt, μι-
κρὸν παρήλθεν, paululū præteriit: & ὅτι εἰ-
πον πολλοῦ χρόνου, non longo tempore o-
raui. Quin & spatium aliquando vt spe-
cies temporis in datiuo ponitur: vt, εἰ καὶ

σιν ὄλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας.

Instrumentū & modū actionis Græcis propriū est in datiuo vsurpare: vt in legibus Democ. λησὴν πλοῦτα κτείνων τίς, ἀθῶος δὲ εἴη, αὐτοχρεΐη καὶ κελεύων καὶ ξήφω. & ὁ σκληρότατος πρὸς ἑὸν ἐν τῷ νουθεΐδῃ, Τοῖς μὲν λόχοις πικρὸς ἔστι, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Speusippus incredibili crurum dolore vexatus, vt sibi mortem conscisceret Diogeni suadenti respondit, ὅτι τοῖς σκέλεσι ζῶμιον, ἀλλὰ τῷ νῷ.

Datiuo denique gaudēt quæ ἑταίρως καὶ appellantur (id est quæ cum aliquo conferuntur, vt plena sit oratio: siue simplicia ea sint siue composita) quibus utilitas, quæstus, damnū, similitudo, vicinitas alicuius rei, facti, vel orationis significatur: vt, πάντες οἱ γονεὺς δύνῃσι δέωσθε τοῖς ἑαυτῶν πασι. è Musonii scriptis. Eurip.

Πικρὸν νέα γυναικὶ παρ' εὐτυχίας ἀνὴρ. Σφόδρα τί ἐστιν ὁ βίος ἡμῶν ὀίνῳ παρ' οὐρανόθεν. ὄταν ἢ τὸ λοιπὸν μικρὸν, ὅξος γίνεθ'. Idē Euripi. de pace, Ἡ παρ' ἑταίρων μύσασσι παρ' οὐρανόθεν.

Γόοισι δ' ἐχθρά, τέρπει δ' εὐπαιδίη
 Αντιθένης ἐρωτηθεὶς πῶς ἀνὴς ἀρετέλοι πολί-
 τεία, εἶπε, Κατὰ περ πύρ, μήτ' ἴασι ἐχθρὸς, ἴνα
 μὴ καῖς· μήτ' ἐκέρρω, ἴνα μὴ ῥιζώσης. Menād.
 Τίς δαὲ ἀπὸν οὕτω ποσεινός, ὡς ἀνὴρ
 Γνωακί, καὶ ζωὴ ἀνδρὶ;

Ο αὐτὸς pronome quando cū alio confer-
 tur, habet datiuū: vt Plato in 6. de Rep.
 παιδείας μετέχον τὸ αὐτῶν Φύλαξι, ἔπειτα τε-
 λῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιπέπει, ἀλλ' ἀνὴρ αἰτε-
 ρ. sic ἀνδρὶ συμπαθῆς Ἰουή. Εἰ σὺ δεῖ πονήμιν
 ὁμότεχνος ἤσῃ. Plato, ἀθάδεια ἐρημίη σὺ
 οἶκος, Insolētia cū solitudine cōiuncta.

Varietas dicendi cū in aliis, tum vel
 maximè in vocibus commodi vel incō-
 modi reperitur, quæ plerūque loco da-
 tiui habent accusatiuum præpositione
 accedente: vt Euripid.

Ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρῆσιμώτερα.
 Alex. Aphr. ὕασω προς συμβάλλε) πλευρίδι
 Idem, καὶ τὸν κῶα φασὶ τὸ ἄτρον συμβάλλε-
 ρ κῶνας πρὸς πῶ λύασω.

Quædam reperiuntur commodi aut
 contrariæ significationis verba, quæ ele

ganter ἀτυκῶς pro datiuo personæ eti-
am accusatiuum habent: vt Demosth.
ὅταν μὲν οὖν δὴ πάγειν δέη, τὸ βυζόμυρον ἔν-
ποιον ἡμᾶς ἐάθῃ. Et pro genitiuo accusa-
tiuū rei: vt, ἀποσερῶ σε τὰ χημίματα, προτῶ
χημάτων. Sic & φίλος τῆς διδασκάλου, vel
φίλος τῆς διδασκάλου, & similia.

Cæterùm idem verbum diuersa rati-
one diuersis casibus iungi potest: geni-
tiuo, si sit vendēdi: & datiuo, sicuius cō-
modum significet: accusatiuo, quòd iti-
dem sit transitiuum, præpositione in-
terim cum suis casibus accedente.

ACCUSATIVVS,

Per synecdochen qua totum tribui-
tur parti, vsitatissimus est, siue nomina
præcedant, siue verba: vt Homerus de
Thersite,

Φολκός ἐστιν, χολός δ' ἕτερον πόδα.

Et Aristoph. δῆλῶ τὰς γαστρούς. Et Galenus,
ἀλγῶ πρὸς κεφαλῆν. Aliquando datiuus
ponitur pro accusatiuo: vt Ἀνάχρησις οὐδὲ
διζόμυρος ὅτι σκυθῆς ἔστιν, εἶπε, Τῶ γένει ἀλλ' ἔ

παρ' ἑπιπῶ. Et Xenoph. νόστις ἀλγυνομόμος.

Græci verbo cuiuslibet addunt accusatiuum rei cuius actio significatur verbo: vt Callimachus de Saone,

Τῆδε Σάων ὁ Δίωνος ἀκρόθιος ἱερὸν ὑπνον

Κοιμᾶται. θησὸν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

sic μάχουσι μάχῳ.

Quū motio ad locū significatur, accusatiuus iungitur præpositioni εἰς, πρὸς: vt ἀπιέναι πρὸς κόρυκας, φοιτᾷ εἰς διδασκαλεῖον, vel potius εἰς διδασκάλου, sub. οἶκον.

Genitiuo utemur addita præpositione, si motus fiat vel è loco, vel per locum: vt, ἀπὸ τῆς πόλεως ἀπήθον οἱ πονηροί. δι' ἀργεῖς ἔρχονται. Sed quum nullus motus notatur, præpositio ἐν iungitur datiuo loci vel proprio, vel communi: vt, ἐν τῇ Γενέυῃ βασιλεύει ὁ Χρυσός. ἐν τῇ Ρώμῃ ὁ ἀντίχριστος.

Obserua verba quamlibet absoluta admittere tamen casum præpositionis cum qua iuncta fuerint: vt Aristoph.

Ἐπὶ ξυνέχεσσι κρεῖττον, ἢ δυοῖν κακίον.

fic, κατηγορῶ σου, συμπάζω σοί.

DE IMPERSONALIBVS.

Impersonalia ferè ponuntur cum genitiuo & datiuo: vt, μεταμέλει μοι τῆς ἀμαρτίας. δεῖ σοι βελῆς. Sic Demosth. οὐδὲ νὸς ἡμῖν παρσδεῖ πόρου, μάλλον δὲ ἀπόρως ἐνδεῖ τοῦ πόρου.

Aliquando dissimulatur Dativus: vt Eurip.

Ὅττω δ' ὁ δάμων ἔυ διδῶ, τί χεῖ φιλῶν;

Reperias plerūque Impersonalia cū Infinitiuo tantūm: vt, φιλεῖ γενέσθαι, δεῖ μανθάνειν. Verūm alia addūt Infinitiuo

datiuum, alia accusatiuum: vt, μέλει μοι διδάσκειν. Lucia. Ἐπῆει μοι γελᾶν. Ἐτ' ἀρέπει τοὺς παῖδας ἡμῶν τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς.

Est ver. plus q. per. a b. Imperat. hic impersonalia ponuntur. Accusatiuum dative.

Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῶ, ἢ καλῶς τεθνηκέναι

Τὸν εὐγενῆ χεῖ. E Sophocle.

Sic quoque Passiua. AEschines, ἀπειρηταί σι ἔξω τῆς ἐκκλησίας μὴ κηρύττεσθαι.

Aristophanes, γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεσθαι.

Sed passiuia fermè impersonalia ponūtur absolutè: vt ἀποχρόντως εἴρηται. ἰκενῶς πε-

ποίησι.

Aliquando loco infinitiui subiicitur datiuus participii verbis impersonalibus: vt, Σιμωνίδης ἔλεγε μηδέ ποτε αὐτῷ μεταμελήσασσι σιγήσασσι, φηγε γὰρ ἀνδρῶν πολλῶν.

Græcis (vt Latinis) impersonalibus si præponatur nominatiuus, fient personalia: vt, Ἦναι αἰδίων καὶ ἀφθάρτων μόνον τῶν θεῶν παρρησία.

INFINITIVI

consecutio.

Infinitiuus τελικῶς dicitur poni, id est significare finem, quando soluitur per ἵνα .i. vt: vt, δέομαι σου βοηθῆσαι, id est ἵνα βοηθῆς, vt adiues: δίδωμί σοι χεῖρας παρρησίας ὡς ἀνδρῶν, hoc est ἵνα παρρησιασθῆς. Atque infinitiuo τῷ τελικῷ potest præfigi particula ὡς, ὡςτε, & τῷ genitiuus articuli, dissimulata coniunctione ἕνεκα.

Potest & ἐιδικῶς poni infinitiui vel præsens vel futurum, nimirum quando resoluitur per ὅτι ferè cum articulo τῷ, si præcedant verba ἐφθικῶς, siue desiderii: vt, ὁρέγομαι τῷ φαγεῖν. Et sine articulo

si verbum θέλω, βύλωμαι, aut simile præcedat. βύλωμαι λέγειν. θαυμαστοὶ αὐθροποι μὴτε ζῶ θέλοντες, μὴτε ἀποθνήσκον. Epictetus, de Senibus.

Quòd si verbum pollicitationis aut spei præcedat, futurum infinitiui sequetur sine αὐ: sed cum αὐ præteritum loco & significatione futuri. Duo tamen verba παρορδοκῶ & ἐλπίζω, sine αὐ & præsentis & futuro infinitiui præponuntur: βύλωμαι, δέομαι, ζητῶ, futuro.

Μέλλω verbo postponi potest infinitiui quodlibet tempus, modò non perfectum: vt, ἐν χείρῃ ὅτι μέλλεις παρορδοκῆν.

Reliqua omnia verba, si quid futurum significetur, exigunt futurum infinitiui: alioqui vel præsens, vel præteritum.

Infinitiuus postponitur pro supino Latinorum in u, nominibus adiectiuus: vt, Ράδια ποδῶν τεῶν τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον ἕδεν.

Apud Lucia. βαθεῖα περὶσαι τοῖς ποσὶ, profundior quàm vt pedibus transiri possit. Et πολλὴ διανήξασθαι, spatiosior quàm

vt natando transmitti possit.

Ornatè adiectiuus relatiuis subiicietur infinitiuus: vt, οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μετὰ βάλλειν, Dii sunt eiusmodi vt nūquam mutantur. Οὐδὲν ὅστιν οἷος μὴ ἦδε αἶψα, sic homo est vt nulla voluptate allici possit. οἷος καθεύδειν, ad somnum procliuis. οἷος ποιεῖν, efficiendi gnarus. ὁδὲν οἷον παραθῆναι, nihil impedit quominus addatur, ἐμποδόν. subaud. ὅσα καὶ ἐώραῖ, quantum ego cernere queam.

Postponitur item infinitiuus Aduerbio: vt, ὡρὶν ἐλθεῖν: etiam accedente particula αὐ: vt, ὡρὶν αὐ ἐλθεῖν. Et præpositio ni: vt, πρὸς τὸ λέγειν ἔρχεται.

Aliquando etiam infinitiuus alteri infinitiuo annectitur: vt,
Τὸ κρινὸν αὐξάνειν δεῖν ἕκαστος ᾔετο.

CASVS INFINITIVI.

Quoties de eadem vel re vel persona vtrunque verbum (id est tam infinitum quàm quod præcessit) dicitur, aut nullus casus, aut certè nominatiu^o præ-

ponetur Infinitiuo: vt, ἕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς μηδὲν εἰδύναι οἶεσθαι. Nō recta igitur erit oratio, βέλομαι ἐμὲ εἶναι ἀγαθόν, sed βέλομαι εἶναι ἀγαθός. Sic Aesch. ἕταρον φῆ δημοτικὸς εἶναι, quum dixerat se populi studiosum esse. Et Demosth. αἷς ἰσχυρὸς ὁ διώκων, ἐκ τῶ παρότερος λέγειν, quibus eo superior est accusator, quòd prior dixerit. Xenophō in i. pæd. εἶτι δὲ καὶ δεῖ τὸ φιλομαθῆς εἶναι, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἀεὶ τοὺς παρόντας ἀνηρώτα, πῶς ἔχονται τυγχάνοι, καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐρωτᾷτο, δεῖ τὸ ἀγχινοῦς εἶναι, καὶ ἀπεκρίνατο.

Cæterum εἶναι & γενέσθαι sibi præponūt casum similem ei qui verbo præcedenti subiicitur: vt Aesch. Τούτω μὴ δεῖσθαι πορθμῆ γενέσθαι. ὡ παρῶτον μὲν ὑπὸ ἀρχῆς εἶναι ἰατρῶν, ἔπειτα ἰατρῶν ἀγαθῶν.

Quòd si verbū & Infinitiuus sequens de eadem persona non dicantur, accusatiuus infinitiuo erit præfigendus: vt, Κλεάνθης ἔφη τοὺς ἀπαιδέυτους μόνῃ τῇ μορφῇ τῶν θεῶν δεῖ φέρειν. Et Euripides,

Αλλ' ὃ γὰρ αὐτὸς πρῶτ' ἐπίστασθαι ἀνὴρ
 Γέφυκεν, ἄλλω δ' ἄλλο πρὸς κείναι γέρας,
 Σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ βαλδύειν καλῶς.

Infinitivus ponitur cum nomine
 adiectivo, vel substantivo, addito arti-
 culo τῷ pro gerundio in di: vt, λέγειν δυ-
 νατός. Et Demosth. τούτων ἔχιν ὄρων τὸν
 καρῶν λέγειν: & Euripides,

-τῷ θανεῖν ἀπειρία

Γὰρ τις φοβέται φῶς λιπεῖν τῷ ἡλίῳ.

Cum articulo τῷ, vel addita vel subtra-
 cta Coniunctione, pro gerundio in do:
 vt, ἀνεξίκακον δὲ ὁμοῦ καὶ μεθ' ὀνήθην σεαυ-
 τὸν ἐπιδείκνυε, τῷ μὲν ἠρεμῶν καλῶν πλεῖν ἀ-
 νεξικακίαν τῷ δ' ἀπερθεῖν αἰσθητικῶν κακοῖς πλεῖν
 μεθ' ὀνήθειαν ἐλέγχων ἐ Σοπατρί ἐπιστολά.

Sophocles. ἐν τῷ μὴ φροῦν ἡδίστος βίος.
 Pro gerundio in dum vel supino in um,
 infinitivus adiūgitur præpositioni mo-
 tus: vt, ἔξισμι πρὸς τὸ μάχεσθαι.

Notabis & illa, ἐν καλῷ τῷ ποιῆν, ἐν καλ-
 λίστῳ τῷ ποιῆν, ad efficiendū accommodatè,
 & rebus agendis maximè opportunè.

Item illud genus loquendi, in quo
 σιωέβη subintelligitur: vt, ὡς ἰδεῖν τὸν ἀ-
 δεσπονον, sub. σιωέβη. Sic, ὡς ἀκροῦσαι τοὺς
 παρόντας, id est ὡς ἠκροῦσθαι οἱ παρόντες.

Plerunque sub. ἔγω, vel εἶη ἄν: vt qui
 dicūt σημεῖον δέ, τεκμήριον δέ, sub. ἔγω. Sic,
 ὡς λόγος, sub. ἐστὶ.

Aliquando etiam τὸ γίνομαι τούτου acci-
 pitur pro Sum eius feruus, & εἶναι pro Fi-
 lium esse.

Puer notabit variis (quod Latinè dici-
 tur Vt vno verbo absoluā) his modis per
 infinitivum efferri,

σιωελόντι δὲ εἰπεῖν.

ἐνὶ λόγῳ δὲ εἰπεῖν.

σιωελόντι δὲ φάναί.

σιωελόντας δὲ φάναί.

καθόλου μὲν οὐκ εἰπεῖν.

ἐνὶ λόγῳ, sub. εἰπεῖν.

σιωελόντι δὲ, sub. φάναί.

Quod etiam per optativum dici po-
 test sic, σιωελὼν δὲ φάλω ἄν.

Aliquando in oratione fit velut pleo

nafmus verbi: vt cūm dicimus,
 ἔφη φάναί, inquit.
 ἔφη εἰπεῖν, dixit.
 ἐν τῷ νῦν εἶναί, nunc.

Plerunque etiam Infinitiuus ponitur loco nominis: vt Menander,
 Τοῦτ' ἐστὶ τὸ ζῶν, οὐχ ἑαυτῶ ζῆν μόνον.

DE PARTICIPIO.

Participia Græcis vt Latinis sibi subiici volūt casus verborū à quib⁹ deducuntur: vt Η νῦν ὑπότισι χησότης καλουμένη Μεθῆκε τὸν ὄλον εἰς πονηρίας βίον; Οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.
 vt Themistocles quū diuite neglecto, filiāprobo adolescēti, eidémque inopi collocasset in matrimoniu, ἀνδρα ἔφη ζῆδ' ἡ χημάτων δεόμενον μάλλον, ἢ χημάτων ἀνδρός.

Ponuntur etiā plerunque sine vlllo casu sequente, & tum migrant in nomina: vt Eurip. in Electra,
 Επίσαμα δὲ καὶ πεπεῖραμα λίαν,

Ὡς τῶν ἐχόντων πρῶτες ἀνδρωποὶ φίλοι.

οἱ ἔχοντες. Divites.

οἱ φεύγοντες. Rei.

οἱ λέγοντες. Oratores.

οἱ καθήμενοι. Auditores.

οἱ ὀφειλόντες. Debiteres.

οἱ ὠδληκότες & ἀόφλοντες

δικωμένων. Dammati.

οἱ κέκτημενος. Possesores. Dominus.

Ἀριστοκράτης. in βίῳ ἰσχυρο. Sic ἡ κτ.

κτ. κτ. κτ. Domina.

οἱ ἐρωμένοι. fit nomina ἰσχυρομένων.

οἱ ἐρωμένοι. fit nomina ἰσχυρομένων.

οἱ ἐρωμένοι. fit nomina ἰσχυρομένων.

ἡ μοι γημαμένη. Nxor. ἡ μοι.

βίβλος, ἐπὶ ad Lonhol. nihil pug. 200.

οἱ ἀποικημένοι. Morini.

οἱ προσήκοντες. propinquas, affinis, nei,

celsonius, Necesse est esse continens.

Sic ὁ πῶν ἔχεται sine uliacione ἐπ.

γαστρὶ dixit Aristoteles Polit. & Mutte.

οἱ πειράζων. Τετρανον.

Aliquando etiam fiunt nomina substantiua, vt κατήκόν σου.

Casus (vt vocant) absolutus, Latinorū est ablatiuus, sed Græcorum genitiuus: vt Δημοσθένης, δυοῖν ὄυσσιν ὀδδῖν, τῆς μηδ' ὅτι τὸ βῆμα, τῆς δὲ εἰς ἄδου, μάλαρον ἀν' ἐλέασι πῶ εἰς ἄδου τὸν δὲ φρονοῦσα.

Attici pro genitiuo absoluto vsurpāt accusatiuum, sed ferè cum particula ὡς vel ὡσπερ: vt, pro τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο ποιήσῃς, ὡς τὸν ἀνδρα τοῦτο ποιήσασθα. Sed accusatiu⁹ absolutus in participiis impersonalium, vsitatissimus illis est in omnibus temporibus: vt, ἀκουσέν αὐτά, vbi ipse audiuisset. δόξαν ἐμοὶ γράψαι, vbi mihi visum est scribere. δέον ἔτερε, δέον pro δέοντα, quum cætera cōuenirent: vbi adiectiuum singulare cohæret cum plurali. ἔξον αὐτά ποῆσαι, quū liberum esset ei facere. ὡς μηδὲν αὐτά δευφέρον, perinde ac si nihil eius interfit.

Græcis proprium est, vnico participio efferre, quod Latini pluribus per

S.i.

aduerbium temporis & verbum solent dicere: vt, *ὄκ οἶδας ταῦτα τηλικούτος ὢν;* tū ne hæc ignoras quum sis tantus?

Atticis etiã vsurpatur participiũ pro solo verbo: vt, *ὄτι ἰὼ ὁ διοικῶν πάντα ταῦτα*, Hic est qui ònia hæc procurabat. *ὄκεισκον ἔδαμας ἀΐδηως δεξαμενος τοῦτο*, Reperiebã nulla alia ratione posse hæc me perficere. Et *τίς ὀφεικίσας ταῦτα;* quis est qui hanc fraudem commentus est?

Notabis tamen, vt Latinè dicimus, Credo nos possessuros regnũ cœlorũ, per accusatiuum participii futuri, loco Quòd cũ verbo iũcti: sic quoque Græcè dici, tantũ particula ὡς addita: vt *πιστεύω ἡμᾶς ὡς ἔξοντες πλὴ τοῦ θεοῦ βασιλείαν*, pro ὡς ἔξομεν.

Ponuntur etiam ferè post verba sensus, & perseuerandi, siue contrariæ significationis, participia nominatiui casus: vt, *ταῦτα μακρότερον αἰσθάνομαι εἰρηκίως*. Gaza in Cato. *μαῖο ἀγαπῶν με δεξιτέλει. οὐ παύσομαι φιλῶν. ἀνέχομαι λούων τὸ δύσηνον*

τοῦτο σωμάτιον, χορταζών, σκέπτων. Sed ἤαδου
 ἐμὲ ἐνδον μάνουλα, per accusatiuum : quia
 diuersa à priore verbo persona signifi-
 catur. Sic post verba scientiæ, partici-
 pium: vt,

Ἰτω δ' ἀφρων ὧν ὅσις ἀνδρωπος γεγώς.

Δήμου κολῶει χρήμασιν γαυρόμηδος.

Et, καὶ φυτοῖς ἅπασιν, καὶ λίθοις, καὶ σιδήρῳ μεταβο-
 λιώϊσμεν συμβαίνουσαν ὁμοίαν θανάτω. δέν-
 δροις δὲ σιπεδῶνα, λίθοις δὲ δαγέλυσιν, σιδήρῳ
 δὲ ἰόν.

Et eleganter post verbum φθάνω : vt
 Xenoph. καὶ μὲν πλείστου γε δοκεῖ ἀνὴρ ἀξίος
 εἶναι ἐπαίνου, ὅς ἀν φθάνοι τοὺς μὲν πολεμίους
 κακῶς ποιῶν, τοὺς δὲ φίλους διεργετῶν. Sic

φθάνει ἀναριστόμηδος,	} pro {	consumit.
ἐφθάκειν πυθόμηδος,		audieram.
μαθῶν ἔχω,		disco.
τυγχάνω ὧν,		sum.

ἐμὲ κατὰ κλίνουσι φέροντες, apud Lucia. vbi
 φέροντες redundat. participium tamen
 femininū verbi φέρω, ἢ ἐνεγκυῶσα pro pa-
 tria Græcis ponitur, nō expressio πατεῖς

eius substātiuō. Atticismus ille, quo ver-
bū circūloquūtur Græci per participiū
& verbum substantiuū, varietatē affert:
cuiusmodi est apud Lucia. ὅποσα ἂν ἀπο-
σκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

DE ADVERBIO.

Aduerbiorū omniū quæ cum casu po-
nūtūr, propri⁹ est genitiuus: vt, λέειν
τῶν ἄλλων. χεῖς ἐμοῦ ἢ διώαθε ποιῶν ἕδεν.
Iohan. 15. Grego. ἔγω δὲ ὑμῶν χεῖρ, καὶ οὐ-
σία υἱοῦ πατῆρ, verūm quando ita vobis
placet, sit pater substantia quædam. Xe-
nophon, ἀλλ' ἔξεσται ἡμῖν ἐκείν' ἕνεκα, πρὸς
τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι. Sed per
illum licebit nobis omnia è re nostra
constituere. Et apud Demosth. ὡς ἐμοῦ-
τε ἕνεκα ἔγω sit enim fanè per me. πότε χρο-
νος; φθὲ κακῶν! ἀπαξ ἢ δις τῆς ἡμέρας.

Sed aduerbia congregandi volunt
datiuum: & iurandi, accusatiuum.

Nam aduerbia exclamandi variant:
vt, οἴμοι τῶν ἀγρῶν. & οἴμοι κακῶν, ὡς
ἀπόλωρα! & οἴμοι sine casu. Sic ὦ ἀπολλων

ὀδαιμονίας ὑποβολῆς! ὡς πρὸς τῷ θεῶν τῆς
 συμφορᾶς! Idem de ὠκυτοῖς, nam circū-
 flexum est etiam vocandi Aduerbum
 cum vocatiuo: vt ὦ Μίκυλλε.

Deriuata itē aduerbia post se siquos
 casus habent, suorum primitiuorū ca-
 sum retinent: vt quemadmodum rectū
 est per Nomen, Ζάλευκος ὁ τῷ Λοκρῶν νο-
 μοθέτης τοὺς νόμους ἔφησε τοῖς ἀραχίοις ὁμοί-
 ος εἶναι. &c. Sic & per Aduerbum ὁμοίως
 τοῖς μέλισσα, vt qui maximé. Apud Hero-
 dotum, Amasis qui è priuato Rex erat
 factus, pelui (in qua lauerat prius, & me-
 iebat) in simulachrum conflata, simi-
 lem se esse dicens, ὁμοίως αὐτός, ἔφη, τὰς
 ποδανυπῆει πεποιημένα. Aliquando sine
 casu, vt, ὁμοίως ἐπισφαλές, μαυνομῶν δοῦναι
 μάχασθαι, καὶ μοχθηρῶ δυνάμει. è scriptis
 Iamblici.

Aduerbia positionis, id est verbalia
 in ἔον, volunt solui duabus vocibus, τὰς ἀ-
 ξιον, & infinitiuo: quarum prior poscit
 datiuum, posterior accusatiuum sua vi

sequitur: ex quo factum est, ut tam datiuo aduerbia in *έον* iungantur, quàm accusatiuo: quibus accedit præterea suorum verborum constructio, subaudito ferè verbo sustantiuo: ut, *ωει! δὲ θανάτου νῦν λεκτέον ἡμῖν*, sub. *έστ*. Epictetus, *τοῦ πλείονος βίης Φαυλοτέρου δὲ, τιῶ ἐλάσσων ἀμείνονα ὄντα πᾶσι πᾶσι πρώτως προσηρετέον*. Diogenes adolescenti rogato, nec respondēti, *οὐκ οἶδ*, *έφη*, *τῶ αὐτῶ εἶναι*, *εἰδέναι τε ἀ λεκτέον*, *χὲ πότε* *καὶ τίνα σιωπητέον*, *καὶ πῶς τίνα*; Aliquando tamen migrant in nomina adiectiua: ut *γραπτός ὁ λόγος*. *γραπτός ἢ ὅτι-σολή*. *γραπτός ὁ βιβλίον*.

ADVERBIA TEMPORIS QUIBVS
temporibus iungantur.

Αἴρι, *αὐτίκα*, *ἔδὲ ποτε*, *σήμερον*, nunquam iunguntur futuro: sed ne plusquamperfecto quidem, horum postremum.

Contra *αὔρις*, & *εἰσαεῖ* futuro gaudent.

Πάλαι & *ἤδη* temporis, adiunguntur imperfecto, plusquamperfecto, & indefinito.

Ὅτε & ὅτε solum perfectum respuūt:
& νῶ plusquamperfectum.

QUAE QUIBVS MODIS gaudeant.

Ὅτῳ cum subiunctiuo apud Eurip.

Ὅτῳ κακός τις ἐν πόλει παρῶσι καλῶς,

Νοσεῖν τίησι τῶν ἀμεινόνων φρένας,

Παράδῳμι ἔχοντας τῶν κακῶν ἐξουσία.

Vbi notabis etiam accusatiuum absolu-
tum ἔχοντας poni ἀττικῶς pro genitiuo
ἐχόντων, quòd habeant.

Ὅπότῳ, si res præterita significatur, ad
hæret optatiuo: vt, τί γὰρ αὖ καὶ πάθῃ τις, ὅ-
πότῳ οἱ θεοὶ βιάζοντο;

Πεὶν vult indicatiuo præponi: vt, ὡρὶν
εἶπερ: & infinitiuo, ὡρὶν εἰπεῖν: cui aliquan-
do additur ἢ. Sed in re futura αὖ accedit
cum subiunctiuo, & in re præterita cū
optatiuo: vt, ὡρὶν αὖ γένηται, priusquam
fiat: & ὡρὶν αὖ γένοιτο, priusquam fieret.
Iungitur etiam in re præterita ὡρὶν indi-
catiuo: vt, ὡρὶν ἔλυσε, priusquam absol-
ueret. Et optatiuo, & subiunctiuo, ἢ
particula accedēte, ὡρὶν ἢ λυσῆε, ὡρὶν ἢ λύση.

Ἔως amat indicatiuum: vt, ἕως ἔζη: & coniuñctiuum: vt, ἕως λέγη. Ἔως αὖ, ſubiuñctiuum, & in re præterita optatiuum: ἕως αὖ γένηται, quādiu fiat. ἕως αὖ γένοιτο, quādiu fieret. Reperias etiam cū, īfinitiuo: ἕως διατελεῖν, donec abſoluero.

Ἀρχὴ & μέγχι eandem fermè habent cum ἕως conſtructionem, & cæteris ſic iunguntur partibus,

μέγχι πρῶτος.

μέγχι τινός.

μέγχι ζωῆς.

μέγχι πρὸς τὸ τέλος.

μέγχι πόρρω.

μέγχι πρὸς ἴσω.

μέγχις ἐνταῦθα.

μέγχι τῷδε.

μέγχις ἔαυ.

μέγχις αὖ.

μέγχι πρὸ καὶ ἔρυθριαῖν.

Græcis τὴν ἀρχὴν, & ἀρχὴν ſine articulo uſurpantur per aduerbium, aliquādo pro Principio, aliquando pro Omni no: vt Ioh. 8. τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν.

ADVERBIA loci, Attici alia pro aliis ponunt, dum dicunt ἐνδον pro εἰσω & ἐνδοθεν pro ἐνδον: vt Vergilius dixit, eiectū littore, pro, ad littus. Addunt etiam Ad

uerbiis in *θεν* præpositionem quæ necessaria non est: *ὅξ ἕρανόθεν*.

Aduerbia qualitatis iuncta verbo *ἔχω*, *δύσκειμαι*, & similibus, aliquando etiam genitiuo τῆ παθόντος addito, elegāte ποιότητος uocum periphrasin reddunt: ut,

<i>ἐνδεώς τρωσίων,</i>	<i>πένης.</i>
<i>πονηρῶς δύσκειμαι,</i>	<i>νοσῶ.</i>
<i>οὕτως ἔχω γνώμης,</i>	<i>οὕτω δύσκειμαι.</i>
<i>πονηρῶς ἔχω τοῦ σώματος.</i>	

Πλὴν cū genitiuo significat præteritū, sine casu, Præterquā: aliquādo etiā Verumtamen, qua in significatione παρέλκει, si ἀλλὰ sequatur: ut, *τίσι δὲ νερόμισα κρινὰ εἶναι πρότα, καὶ σώματα, ἔψυχας, καὶ χερήματα, πλὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός; Et φύσις γέλησις ἐπιμέλει, δὲ τὰ ξία ἄφῶσισι θηκὰ γὰ θῶς. ἐτῶν δὲ τοῖ ἀριθμὸς ἕδεν ἄλλο πλὴν ἡρας ποιεῖ. Et πλὴν ἀπὸ ἀπιθ, veruntamen abi. Et πλὴν ἀπὸ ἡ, & πλὴν ἐιμή, nisi.*

Aduerbii ἕτως reddituū ὡς sæpe nō exprimitur. Elegans est bene precantis formula ἕτως ὄνφο, maeste virtute.

Ως vult iūgi superlatiuo vel solū vel
 cū ὄν, pro quā: ὡς τάχιστα, ὡς λαμπροῦτάτων,
 ὡς ὅτι λαυκῶτάτων. Sed pro λίαν magis vult
 postroni positiuo: θαυμασίως ὡς ἀθλιος
 γέρονε. Reperias tamen etiam tum præ-
 positum: vt, ὡς ἑτέρως, longè aliter: & per
 admirationem apud Aristoph. ὡς ἐργα-
 λέον ἄρα μ' ἐστὶ! Aliquando etiam signi-
 ficat votum ὡς: vt Euripid. ὡς ὄλοιτο παγ-
 χέκως. Notabis ἔστιν ὡς pro quodāmodo.
 Accipitur & ὡς pro ἐπεὶ, & pro Ad Atti-
 cōs: idem Aristoph. ὠχόμενον ὡς τὸ θεόν.
 Quòd si ὡς præponatur infinitiuo, acci-
 pitur pro ὡςτε: vt, ἔπως ἐστὶν ἀπαίδευτος, ὡς
 μηδὲν εἰδέναι. Sic ἔπως ὡςτε πτώξαι θαυμάζειν.
 Nam ὡςτε quando non Vt, sed Itaque si-
 gnificat, nō tā infinitiuo gaudet quàm
 indicatiuo Atticè, & optatiuo commu-
 niter: vt, ὡςτε λέγει, ὡςτε λέγει δὴ.

Aduerbia affirmandi & negandi iun-
 guntur indicatiuo: vt, ναὶ λέγω, οὐ ποιεῖ.
 Sed aduerbia prohibendi iunguntur
 imperatiuis præsentibus, μὴ λέγε, μηδα

μῶς ποίῳ, μὴ ἐνόχλη: & indefinitis, μὴ
 τυψάτω, μὴ γενηθήτω, μὴ τύψῃς, μὴ τύπῃς,
 μὴ τυφθῇς, μὴ τυπῇς, μὴ τύπω μῶν, μὴ τυφ-
 θῶ μῶν. At solis tamen secundis indefini-
 ti personis imperatiui ἀπαγορευτικὰ non
 iunguntur: non enim rectum est μὴ τύ-
 ψον, μὴ τυφθῆναι, μὴ τύψαι &c. Quoties au-
 tem μὴ postponitur verbo affectus, ha-
 bet post se & subiunctivum: vt, δέδωκα
 μὴ ἦ: & optativum: vt, ἐδέδοικεν μὴ εἴη: &
 indicativum: vt Thucyd. νῦν δὲ φοβῶμε-
 θα μὴ ἀμφοτέρων ἡμαρτήκαμεν.

Ὡς & Ὅπως.

Ὡς & Ὅπως aliquando habent elegā-
 ter verbum ἔτυχε sibi adiunctum: & ta-
 men oratio nihil aliud significat quàm
 aut temere, aut sine delectu: vt, ἵνα μὴ κα-
 τίνοιεν ὡς ἔτυχεν, ne quolibet loco & vili
 sella cogeretur sedere. Plutarch. de Cic.
 οἷς ἔτυχε προσκερῶν ἕνεκα τῶν γαλοῖσιν. Lisi-
 as, ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἴηται προσφοιτῶν, ὁ μὲν
 πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κυρῶν, ὁ δὲ ὀπι-
 αὶ τύχη, Alius ad alium locum, vt cuique

contigit.

Dicemus etiam pro nō solūm, & pro non solūm nō, ἔχ' ὅτι, ἔχ' ὅπως, & μὴ ὅτι.

Reperitur & ἔχ' ὅτι, pro non quōd: vt, ἔχ' ὅτι καὶ τούτοις ἔλατ' ὅν' ἕνος ἠνέγκαστο, Non quōd hac in parte alii cesserit cui piam. Et ἔχ' ὅτι μὴ, pro non quin: vt Lucia. ἔχ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι, non quin honestū esse censeam. Et ἔχ' ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεταί πινος, ἀλλὰ καὶ &c. non solūm enim vt nullius corpus obnoxium sit in iuriā, sed etiam &c.

Aliquando ἔχ' ὅπως sumitur pro non vt: Demosth. ἔχ' ὅπως δ' ὀρκήσῃ παρ' ἑθνοῖαν ποιήσεται, non vt rectè iuret diligentiam adhibebit.

Hæc genera dicendi sunt notanda à quibus Latini suum Tantūm non, pro Ferme, sūt mutuati: ὅσον ἔχω μόνον ἔχω, μόνον ἔχω, & μόνον ἔχει: vt, ὅσον ἔσσωιόντες, tantūm non concurrentes. ὅσον ἔχω παρ' ἑσσι, tantūm non adfunt. ἀπαιτεῖ τιὼ χάριν, καὶ μόνον ἔχω ὀνδ' ἰδίῳ, & ferme exprobrat.

Sed ὅτι οὐκ ἤδη, & ὅσον αὐτίκα, & coniunctim ὅσον ἔγωγε, & ὅτι ἄδελφω, pro iamiam, paulopòst. Apud Thucyd. ὅσον δὲ ἔδέπω παρῆναι, tātúmque nōdum adesse, id est iamiam adesse.

Quin & Non solùm, sed etiam Latinorum, à Græcis sumpta sunt, qui dicunt ἔ μόνον, ἀλλά καί: ut in illo Periclis ad Sophoclem, ἔ μόνον τὰς χεῖρας, ἀλλά καὶ τὴν ὄψιν ἔχον πρὸς ἑαυτῶν δειπνῶν σάφρονα στρατηγόν, non solùm &c.

Propriè μὴ est ἀπαγορευτικόν, & τὸ ἔ, ἀρνητικόν, id est μὴ est particula prohibendi, & ἔ, negandi. Sed μὴ aliquando pro ἔ negat: cōtrà ἔ pro μὴ nō reperitur prohibere. Demosth. ἐπειδὴ με μὴ πείθοιεν, quum mihi non persuaderent. Id quod obtinet in compositis, μῆτις, μῆτις, μήποτε, &c. ἔτι, ἔποτε, ἔδητα.

Μήποτε aliquando accipitur pro fortasse, siue nescio an, aliquando cum indicativo, aliquando cum subiunctivo: ut in decimo de moribus, μήποτε δὲ ἔγωγε

λῶς τῷ λέγεται, ac nescio an non sit honesta oratio . Plutarch. καὶ μήποτε τῷδε εἰκὼν ἦ, atque haud scio an huius sit imago. Sic Paulus in extremo secundo cap. 2. ad Timoth. παιδεύοντα τοὺς ἀντιδι-
απιθεμένους, μήποτε δῶ αὐτοῖς ὁ θεὸς μετάνοιαν, fortasse enim Deus ipsis poenitentiam dederit. Qua in significatione μὴ in 4. de Repub. apud Aristot. usurpatur.

Μήποτε etiam quum est ἀπαγορευτικόν, iungitur optatiuo : vt Gregor. μήποτε ποσούτων ἀμελήσαιμεν ἢ ἀρετῆς ἢ τῷ φιλικῷ καθήκετος, Absit vt eousque negligamus aut virtutem aut officium amici.

Sic & μήτοι: vt Synes. ἀλλά μήτοι ποτέ δὲ πειραν λάβοιμι, μὴ ὧ σῶτερ, Quod vti-
nam mihi experiri, seruator, nunquam contingat . Reperitur & pro ἔδέποτε. i. nunquam.

Οὐτοι etiam pro nequaquam. Plato, ἔτοι κακῶς τοι κείσεται ὅτι ἀνὴμαῖς δὲρνετήσης, Nequaquam malè abs te collocatū dices quicquid beneficii nobis tribueris.

Οὐ τοι κατὰ παρτίξῃ ματὲν Ἀπόλλω, τῶν δρῶν,
Aristoph. frustra id non feceris, foenera
to rependetur.

Οὐ πνοιῶ, nullum penitus.

Οὐδ' ὅτι οὐῶ, nihil quicquam.

Οὐχ ὅτι, & ἔχ οἶον, pro nedum.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως, nullo pacto: vt, ὅκ' ἔσθ' ὅ
πως ὅκ' εἶ, fieri non potest quin sis.

Οὐκ ἔσθ' ὅ, τι, nihil.

Οὐκ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ, in nullo.

Οὐκ ἔστιν οἱ ἄνθρωποι, nulli.

Οὐ γάρ; nonne?

Οὐ γάρ ἄν ποῦ, alioqui non neque tamē.

Οὐ γάρ ἄν ποῦ, & οὐ μὲν δὴ, nequaquam.]

Οὐ γάρ ἀλλὰ, enimvero, etenim, nega
tione redundante: vt Aristoph. μὴ σκῶ-
πτε, οὐ γάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Ne cauillare,
malè enim affectus sum.

Οὐ μὲν τοι ἀλλὰ, & οὐ μὲν τοι ἀλλὰ γε di-
cunt, pro veruntamen.

Οὐ μὲν ἀλλὰ, vel Οὐ μὲν ἀλλὰ γε ἔγω,
verum esto, Sed fit fané.

Sed Οὐ μὲν, siue ἀλλὰ, negatio est pro

nec verò, fumitur: vt οὐτε μὴ, & οὐδὲ
μὴ, & οὐμὴ πω, pro nōdum tamē, οὐ
μὴ οὐτε, vel οὐμὴ οὐδὲ, verūtamē nō.

Notabis οὐ γὰρ δὴ significare quod La-
tinis verbum Absit: vt μὴ δῖτα, μὴ γὰρ γε.
Pro eodem dicunt etiam, οὐκ ὠγαθέ.

Οὐ μὴ in oratione plerūque & prohi-
bentis & negantis est: vt Aristoph. οὐ μὴ
ληρήσης, Ne nugeris. Et οὐ μὴ ποιήσω.

Sed Atticis familiare est plures nega-
tiones loco vnius vsurpare: vt,

Οὐτε φύσις ἰκανὴ γίνεσθαι τέχνης ἄτερ
Πρὸς οὐδὲν ἐπιτήδευμα ὡδῶν ποῦ οὐδενί-
Πᾶν οὐτε τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη.

Ουδαμῆ ἔδαμῶς, nullo planè modo.

Μηδαμῆ μηδαμῶς, idem: sed hoc tam
est prohibendi quàm negandi, illud tan-
tùm negandi.

Quibus contraria sunt πάντα παντως,
vsquequaque.

Obserua in οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, οὐ negatio-
nem redundare: vt, ταῦτα μὴ πω γέρονεν, οὐ
δὲ πολλοῦ δεῖ, id est καὶ πολλοῦ δεῖ, aut οὐδ'

ὀλίγουδ᾽ εἶ, Hæc nondum confecta sunt, multum autem abest, vel non parum abest vt fiant.

Addūt etiam negationem quæ παρέλκει cum verbis negātibus Atticè: vt, ἔξαρνος εἰμι μὴ ποιῆσαι, nego me fecisse.

Ad hūc modum negatione, principāli verbo præposita, etiā duæ aliæ sequuntur infinitiuo præfixæ: vt, οὐκ ἀν᾽ ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. non posses negare te meum esse filium.

Cæterum Græci solent negationem, quæ ad posterius verbū pertinet, initio orationis priori præponere: μὴ φάσκω, & ἔφημι, pro Dico nō, siue nego. Athen. καὶ κελύσδης καλεῖν, οὐκ ἔφησάν εἰδέναι ὅπου πεπόρω, quumque euocari iussisset, negarūt se scire quo abierat. Sic μὴ πωροποιῆσαι hoc est simulo non, siue dissimulo. AEsch. εἰδὲ μὴ πωροποιῆται ὑμεῖς ἀκούειν, μηδὲ ὑμεῖς ἐκείνου ἐθέλετε ἀκούειν. quòd si Demosthenes dissimulet se verba vestra audire, neque vos illum audi-

re velitis. Sic ὄδεν ἀξίω, pro Indignum
 censeo: οὐ νομίζω, moribus patriis rece-
 ptum nō esse: ὄδεν δέομαι, nolo: & ὄκα
 οἶμαι δεῖν, puto non oportere.

Obferuabis illud Terentianum in Eu-
 nucho, Scin' me in quibus sim gaudiis?
 planè græco more dictum: quum scili-
 cet ex nominatiuo verbi sequentis fit
 obliquus præcedentis: scin' me, pro scί-
 ne ego in quibus sim gaudiis? Sic Plato
 lib. de Rep. 5. γνώσεται τ' Ἡσίοδον, ὅτι τῶ ὄν-
 τι ἰώσοφος. i. γνώσε) ὅτι Ἡσίοδος ἰώ σοφος.

I N T E R R O G A N D I.

Πῶς circumflexum, habet vim inter-
 rogandi: sed encliticum, indefinitè acci-
 pitur, tūncq; aliquādo emphasim quā-
 dā significat: vt quod Plato de Hesiodo
 addit, λέγων πλέον εἶναι πῶς ἡμῖσιν παρ' ἑαυτοῦ.

Sed πῶς οὐ; & πῶς γὰρ οὐ; responsum
 volunt aiens, pro quidni? πῶς ὄκα ἀγρόν;
 nōne turpe est?

Frequentissimè occurrit δῆποτε adiu-
 ctum infinitis dictionibus: vt, ὅποσο δῆ-

ποτε, quantuscunque: ὅποτε ῥοσδήποτε, quolibet: ὅποτε ῥοσδήποτε, vterlibet: ὅπερδήποτε, vbicunque: ὅπωςδήποτε, ὅπωςδήποτ' οὖν, ὅπηδήποτε, quomodocūque, vtcunque: ποῖος δήποτε; qui tandem & qualis?

Aduerbia optandi εἶθε & αἶθε significationem suam retinent, siue optatiuo præponātur, siue indicatiuo: vt, εἶθε γράψειε, vtinam scriberet: apud Platonem.

Et apud Lucia. καὶ εἶθε γε καὶ ἐκείνου εἰς χέρον ὡς πλεῖν οἴνου, vtinā licuisset illo suauiſſimo vino me replere. εἶθ' ὄφελος, pro

Vtinam etiam, sed secundæ semper personæ significationem habet: vt Iliad. α. Tethis ad Achillem filium,

Αἶθ' ὄφελος ὄφελος πρὸς ἀνυσσιν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων Ηαλ. Vtinam sededeas, &c. Sed ὄφελον

nec personarum nec numerorum distinctionē significat: sed ὡς ὄφελον primæ est personæ, & ὡς ὄφελος secundæ, atque ὡς ὄφελος tertיא.

DE PRÆPOSITIONE.

Ex octodecim Præpositionibus,

T. ii.

Quatuor foli genitiuo feruiunt, ἀπὶ, ἀπὸ, ὡς, & ἐκ, vel ἔξ sequente vocali.

Duæ datiuo foli, ἐν & σὺν, vel ξὺν Atticé.

Tres foli accusatiuo, ἀμφὶ, ἀνὰ, & εἰς, vel ἐς Atticώς.

Sex aliquando genitiuo, aliquando accusatiuo, ἀπὸ, ἐκ, ἐξ, ἀπὸ, ὡς, & ὡς.

Tres partim genitiuo, partim datiuo, partim accusatiuo, ἐπὶ, ὑπὸ, & ὑπό.

Ἀντὶ significat Pro: vt Demosth. δεῖτε βέλπιστα ἀντὶ τῶν ἡδέων λαμβάνειν, optima quæque pro iucūdis sunt amplectenda.

Ἀπὸ idem valet cum Ἄβ: vt in paroemia, ἀπὸ κώπης ἐς τὸ βῆμα, à remo ad tribunal. In eos qui ex obscuro loco repente ad ampliffimos honores emergunt. ἀπὸ γενεᾶς, à prima ætate.

Πρὸ significat Ante, modòque ad tēpus refertur: vt, πρὸ τῆς περὶ τῶν, ante bellum Troianū: modò ad locum: vt, πρὸ τῆς θυρῶν, pro foribus. Et exuperantiam: vt apud Aristot. lib. i. de Rep. Senarius Ille prouerbialis.

Δῶλος πρὸς δούλου, δεσπότης πρὸς δεσπότου,
 Seruus seruo præstat, & dominus do-
 mino.

Εκ & ἐξ significant E & ex: vt, ἐκ φα-
 θυμίας ἢ πενία, ex otio inopia oritur. ἐκ
 μηπίου, à puero. ἐκ ξύλου ἐποίησε, è ligno
 fecit. Vtriusque tā ἐκ quàm ἐξ exēplum
 est in epistola Phalaridis ad Axiochum
 ὁ μὲν ἐκ φαύλων ἀγαθός, καὶ βασιλέων καὶ πό-
 των διγενέσθαι. ὁ δὲ ἐξ ἀγαθῶν φαύλος, αὐτὸς
 τε αἰτέ καὶ τῶν ταπεινοτάτων δυσγενέσθαι.

Σὺν, Cum: vt, σὺν τοῖς θεοῖς, δωδέκα, id est
 vnà cum diis, duodecim. Sic Iulit Stra-
 tonicus Cytharista numerū discipulo-
 rum quos duos tantum habebat, augēs
 simulacris nouē musarum & vnus A-
 pollinis domi consecratis: alioqui σὺν
 θεῷ, & σὺν θεοῖς, græcis significat Deo ad
 iuuante.

Principaliter sign. CIRCA, nō Ciriter.

Ἀμφὶ pro Circiter: ἀμφὶ τοῖς πεντακισ-
 χιλίσις, circiter quinque millia. Lucia.
 nus tamen etiam genitiuo (vt solēt po-
 etæ) iunxit: ἀμφὶ τε ἀστέρων ἢ γραφῆ, scrip

Ἀμφὶ cum. Genit. DE vel πρὸς. etc.
 Ἀμφὶ cum. Dativo. DE vel πρὸς.
 sed cum Dativo id est cum pronominis
 etiam ꝑ Circa vel Ciriter, id est
 frequentissima ꝑ maxime recte ꝑ
 significacione. Idem apud Latinos.
 Vide et pag. 150. b. in sequ. paginis.

T. iii.

Et apud Aristo-
 tel. in Metha-
 nic. Cap. 2.
 Ἀμφὶ γυμνα-
 σίου

tio est de syderibus.

pro ἐν σώματι ἔχειν, inquit ἐπιτοκίως.

Ἀνά significat In: vt, ἀνά σῶμα ἔχειν, in ore habere. Et Per: vt, ἀνά μέθην γραπτόν, per medium exercitum. ἀν' ὅλον χρόνον, per omne tempus.

ὁδ. γ. Ἐρχόμενον δ' ἀνά σῶμα θεῶν ὡς ἑβροσώβιν.

Ἀνά ἀπὸ Ρόστας cūm Dat. pro ἔγν. item ΣΥΡΕΑ.

Εἰς vel ἐς significat Ad: εἰς ἀγορῶν, ad forū: Et In cum motu: εἰς οὐρανὸν πλύξ, in cælum spuis. Eurip.

Τὰ δ' ἀργυρώματα ἔστιν, ἢ τε πορφύρα, εἰς τοὺς Τραγωδοὺς δ' ἔτε, ὅσα ἐς τὸν βίον.

Διὰ cū genitiuo significat Per: vt, δι' ἡμέρας, per diem integrū: δι' ἐνιαυτῶν, per totum annū. Demosth. ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ πρώτων ἀρχῆ τῆς τελευτῆς διεξῆλθον, sed à principio omnia ad finem vsque sum persequutus.

Cum accusatiuo significat Propter, vel Ex: vt, αἱ πλῆθυσαι στάσις ἀφ' φιλοτιμίαν ἐν ταῖς πόλεσι γίνονται, seditiones plurimūm ex ambitione in ciuitatibus excitantur.

Κατὰ cum genitiuo significat In, siue Contra: vt, ὁ κατ' Αἰχίνου λόγος, Oratio in Aeschinem, vel habita, vel scripta. κατὰ

Sig. tamen & alia.

Προῦ. εἰς ἀρχαίας βάρους. Ad ἔργον ἢ πρῶτα, ἢ βῆμα.

Nota in his exemplis eib, intelligendum est ὅλον. αὐτῶν.

Significat et dia cūm Genit. IN, ut apud Lucian. διὰ σώματος ἔχειν τὸν Αἰριστόν, κλω. Sic διὰ νυκτὸς ἔχειν. Et διὰ τριῶν ἔχειν.

κέρρης παύειν, pugnum in genam impingere. Cū accusatiuo, Ex, Iuxta: vt Aristot. τὸν παῖδα δεῖ κτ' τὸ παράγμα τῷ παιδαγωγῷ ζῆν, puero ad præceptoris sui præscriptū vita est componenda. Et sub: vt Plutarc. τοῦτο γὰρ ἔχαρον δύοται κατὰ γὰρ, ὡς φησι Σιμωνίδης, τῶν καλῶν ζῆλος.

Μετὰ cum genitiuo significat Cum: vt, ποιεῖσμός μέγας ἐστὶν δυσέβητα μετ' αὐταρκείας, magnus est proventus pietas suis cōtenta, vel cum frugalitate cōiuncta. Sed cum accusatiuo μετ' significat Post: vt, Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετ' ἑαπαράγματα, Post facta Cleon est Prometheus. In eos qui serò sapiunt.

Περί cum genitiuo pro De: vt, περὶ ὄνυσκιᾶς, de asini vmbra, sub. πόλεμος ἐστὶ, contentio est .i. de re nihili. Et loco Pro: vt apud Home. Ἰλιάδ. ο. Hector ad Troianos,

-ὅσοι ἀφ' ἑσέων ἀμύνονται περὶ πατρῆος
 Τεθναίμεν. Nulli non est honestū pro patria dimicando occumbere. Pro In: vt,
 T. iiii.

ὡς τὰ φοβερὰ ἢ ἀνδραία in periculis cer-
nitur fortitudo.

Πρὸς cum genitiuo accipitur pro Ad:
vt, ὄνος πρὸς λύρας, a finus ad lyram. Cum
accusatiuo pro In, vel Erga, vel Cōtra:
vt Isocr. ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἀπορῦτας, om-
nibus gratus esto & iucundus. Terent.
dixit, ἡδέως πρὸς σε χεῖν, fuisse aduersū te
gratum.

Υπὲρ cum genitiuo significat Pro: vt,
εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Si Deus
a nobis stat, quis contra nos infurget?
Sed tam cum genitiuo, quàm cum ac-
cusatiuo significat Super vel Supra: vt,
ὑπὲρ τῆς στέγης, supra tectum. Demosth.
μανία ἔστι τὸ ὑπὲρ δυνάμιν τι ποιῆν, furor
est, supra quàm præstare possis aliquid
aggredi. Sic ὑπὲρ τὰ μέτρα, ultra modū.
Et apud Lucia. in Gallo, ὑπὲρ τὰ ἑσκαμ-
μῶνα ἠδὲ πηδᾶ, infomnium, inquit, sua
sep̄ta, transilit. quòd quum fomnum e-
gredi non debuerit, durat tamen in vi-
gilante.

Ἐπί cum genitiuo significat In: vt, ἔπι τῆς γῆς, in terra: & cum datiuo: ἔπι τῆ γῆ. Et Corā: vt Lucia. de luctu, τῶτα παραπαίων ἔπι τῶν ἰσχυρῶν μάρτύρων, ad hunc modum delirans coram testibus tā multis. ἔπι Ραδαμάνθυος, coram Rhadamantho. Cum datiuo significat De vel causam: vt Xenoph. Ἰγάρ σὺ, ἔφη, ὦ Χαρμίδη, ἔπι Ἰνι μέγα φρονίς; ἐγὼ αὖ, ἔφη, ἔπι πενία μέγα φρονίᾳ ἢ Δί. ἔφη ὁ Σακεράτης, ἐπ' ὀχλαίῳ γε πειράματι. tu verò Charmide, quae de re potissimum gloriaris? De inopia, inquit, valde mihi placeo. Næ tu, inquit Socrates, de re admodū gratiosa superbis. Dicunt etiā Græci, ἔπι τοῖς, vt πρὸς τοῖς, pro Ad hæc. Sed ἔπι cum accusatiuo significat Ad, In, siue Contra: vt Plato epistola 7. de Dionysio loquens ἔπεμψεν ἐπ' ἐμέ τειρήν, misit ad me triremem. Isocr. ἔπι τοῖς ἀνταγωνιστὰς ἀσκήν, aduersus æmulos se exercere & cōparare.

Παροῖ significat A vel E: vt, βοηθία μου παρὰ κυρίου, auxilium meum à Domi-

no depēdet. πρὸς ἠδονῆς λύπη, è voluptate
 dolor nascitur. Præ: vt, πρὸς πάντων τυγ-
 χάνει, præ ὄnibus excellit. Obserua πρὸς
 significare etiam contrarium: vt, οὐδέν
 πρὸς λόγον ποιεῖ σοφός, sapiens nihil facit
 quod cum ratione pugnet. Cum dati-
 uo πρὸς significat Apud: vt, πρὸς Γεκα-
 τέλου, apud te diuertebantur. Cum ac-
 cusatiuo sumitur pro Ad: vt Plato de
 Rep. δεῦρο πρὸς ἡμᾶς φοίτα, ad nos sæ-
 pius accede. Sub: vt, πρὸς τὸ δεῖπνον, sub
 cœnam. A vel ex: vt πρὸς τὸ εὖ ζῆν κλέος,
 ex recte viuendo gloria nascitur. ὑπο-
 κριτῆς λέγεσθαι πρὸς τὸ ὑποκρίνεσθαι, id est,
 simulator à simulādo deriuatur. Ob: πα-
 ρὰ τὰ ἀδικεῖν ἢ τιμωρία, ob scelera suppli-
 cium. Et In: πρὸς τὸν βίον, πρὸς τὸν χρόνον,
 in vita, per omne tempus. πρὸς τὸν και-
 ρόν, in ipsa occasione. Et πρὸς τὰ μαθημα-
 τικὰ ἀσπυδάζειν, in studiis mathematicis
 versari. Aliquādo πρὸς significat inter-
 missionem: vt, πρὸς μῆνα πάλιν, tertio
 quoque mense. Et Contra: vt, πρὸς νό-

μους ἐστῶτας, contra leges latas. ἠδὲ
 γνώμῳ, contra sententiam. Et compara-
 tionem: vt, οὐδὲν ἠδὲ ταύτῳ ἡμετέραν
 φαίνεται, Nihil ad nostram hanc.

Υπὸ cum genitiuo significat Sub: vt,
 ὑπὸ χιτῶνος ἔχει, gerit sub tunica. Et E
 vel Ex, siue causā: vt, νοσῆν ὑπὸ πόνου, a-
 grotare è labore: ἀδυνατεῖ ὑπὸ πενίας,
 præ inopia nihil potest. Et plato in The-
 æteto, ἡ τῶν σωμάτων ἕξις ὑπὸ ἡσυχίας μὲν
 καὶ ζῆλιας διόλλυται. ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ
 κινήσεων ὡς ἐπιτοπολύ σώζεται. ἡ δ' ἐν τῇ ψυ-
 χῇ, ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης κτὰ ταύ-
 τε μαθήματα, καὶ σώζεται καὶ γίνεται βελτίων.
 ὑπὸ δὲ ἡσυχίας οὐτε τι μαθαίνει, ἀτε αὖ μί-
 θη ἐπιλαθάνεται. Cum datiuo etiam
 Sub, vel Ad: vt ταῦ ὑπὸ γῆ, quæ sub ter-
 ra sunt: ὑπὸ τῷ τείχει, ad imum murū.
 Sic, ἐποίησεν ἐφ' ἑαυτῷ κατὰ πλὴν Φωκίδα,
 vniuersam Phocidem in suam potesta-
 tem redegit. Cum accusatiuo accipi-
 tur pro Subter, vel Sub: vt, ταῦ ὑπὸ σε-
 λῶν πᾶσα διμέταβλητα, quæ sub luna

ſūt, ὄνια ſūt mutationi valde obnoxia.

Poetæ iungunt etiam datiuo, ἀμφὶ, ἀνά, & περὶ: vt Homerus,

Ἀλλὰ μοι ἀμφ' Οδυσῆϊ δαίφρονι δαίε' ἦτορ.

Idem, χρυσέω ἀνά σκήπτρῳ. Idem,

-δέδωκε περὶ Ξανθῷ Μενελάῳ.

Sed hæc potius ſunt notanda, quàm imitanda.

Ἀμφὶ & περὶ idem planè ſignificant, & aliquãdo ſimul ponuntur à Poetis: vt apud Homer. ἀμφὶ περὶ κρήνῳ. Aliquando etiam in compositiōne coniūguntur: vt ἀμφιπεριγύφω, vertebat in gyrum. Sed oratori frequētius eſt τὸ περὶ.

In cōpoſitione quinque reperiuntur Præpoſitiones, quæ aliquando ſimplicis ſignificationem augent, aliquando omnino mutant.

ἀπὶ,	ἀντάξιός,	ἀντινομία,
	qui præſtat.	legum repugnãtia.
ἀπὸ,	ἀποτείνω,	ἀπομανθάνω,
	extendo.	dediſco.
κατὰ	κατεάδιω,	καταφρονῶ,
	deuoro.	deſipio.

πρόσθ', παρεκβάλλω,	παράνομος,
procul iaculor.	iniquus.
δυσ', διαγελώ,	ἀπιστώ,
derideo.	non credo.

Quatuor augent tantum.

ἔις, εἰσακλύω,	σύν, συνακλύω
exaudio.	plane perficio.
περὶ, περικαλλής,	ὑπερ, ὑπερμάνησι,
peruenustus.	nimis infanio.

Προς & auget & minuit: vt,

παρασπάχω,	παρασπίπτοιμι,
vehementer afficior.	leuiter attingo.

Υπό minuit tantum: ὑποδίδω subue-
reor.

Vnicum μετα & mutat & minuit: vt
μεταβουλεύειν, μετανοεῖν, μεταπειθεῖν,
mutare consiliū. penitere. dissuadere.
μεταγίγειν, μεταγισμός,
elutriare. elutriatio, id est, vini
ex vase in vas effusio. Regit le un populari
lingua, *L'oster de diffus sa lie.*

Quid præterea vnaquæque Præposi-

tio iuncta aliis vocibus significet.

Ἀντὶ significat æqualitatē: vt ἀντίθεος, Deo æqualis siue similis. Et officium siue vicissitudinē: vt, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, suscipere infirmos, Act. 20. ἀντιπελαργεῖν, in senectute parentes alere: quod solent facere πελαργεῖ, id est ciconiæ.

Ἀπὸ significat Re: vt ἀποδίδωμι, red-do. Ab: vt ἀπέμι, absum: ἀπέρχομαι, abeo. De: vt, ἀπείρηκέ σου κατὰ γελαῖν, defessus sum te ridendo. ἀπολογεῖν, defendere. ἀπογράφειν, describere, *copier*.

Πρὸς cōpositū vt simplex significat, ἄτε siue Præ: vt πρὸς θυρον, vestibulū. πρὸς λέγω, prædico. πρὸς λαμβάνω, præoccupo.

Ἐν habitum significat: vt ἐνοπλος, armatus: vel sitū, vt ἐγκείται, ἐμμένει, ἐνοικεῖ, incumbit, permanet, inhabitat.

Σὺν Cum significat, siue Vnà, aut Simul: vt, σὺν οἴκῳ ἡμῶν, qui nobiscum simul habitat. Et auxilium: vt, συμπολεμῶ σοι, tecum in hostes tuos irruo. Et apud

Eurip.

Γωὴ γωακὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

Nam σὺ in σωκελεῶ, id est planè per-
ficio, non nihil addit simplici.

Ἀμφὶ in compositione accipitur pro
Circum, siue An antiqua præpositio-
ne: vt ἀμφιβάλλω, amplector. Aliquan-
do pro anticipite: vt τὰ ἀμφίβια, ea quæ
incertum est magisne aqua an terra o-
blectentur.

Ἀνά vel erit idem cum Re insepara-
bili Latinorum, vt ἀναλαμβάνω, resumo:
vel cum Sursum, vt ἀναβαίνω, ascendo:
ἀνατίθημι, suspendo.

Εἰς, vel εἰς Atticè, compositum vt sim-
plex significat In cum motu: vt εἰσέρ-
χουσι, irruo. Aliquando motus ille ex
humiliore loco in altiore productus de-
mittitur: vt apud Herodotū, τὸς ἵππους
εἰς νέας ἐσβάλλειν, in naues sublatos equos
introducere.

Διὰ idē est cū Di vel Dis Latinorum:
vt διαίρεσις, διαστολή, diuisio, distinctio. Et

cum Per: vt *διεπορήσω, διετρέχω, διελύω,*
pertrāseo, percurro, perseuero. Nā *διελάττω*
ordine optimo collocare significa .

Κατὰ partim boni alicuius accessio-
nem significat: vt *κατάδηλος, καταφανής,*
perspicuus. *κατασπουδαζειν*, diligēter in-
cumbere. Partim mali: vt *καταψηφίζομαι*
Cυ, te condemno. Aliquando deorsum:
vt *κατέρχομαι*, descendo.

Μετὰ sumitur aliquando pro Trans: vt
μεταβαίνω transeo, *μεταπίθημι* transpo-
no. Aliquando significat partem: vt *με-
ταλαμβάνω* particeps sum. Cic. *μετακόσ-
μια* Epicuri nouè Intermundia vertit.

Περί etiam composita significat exu-
perantiām: vt *περίγινομαι*, præsto. Et cir-
cum: vt *περίφρασις*, circumloquutio, *πε-
ριετρατοπέδευειν*, exercitu obsidere.

Præpositiones cōpositæ si suam re-
tinent significationē, plerunque suos
casus substituunt vocibus, quibuscum
iunguntur: *ἕως ἡμερῶς τῆς περικομίας,*
qui ad diem non satisfecit, *ἕως ἡμερῶς*

τῷ ὀφλήματι. Qui ad diem præscriptū
 nō soluit. Et Diosc. lib. 4. ὑπερκύπτον τῷ
 ὕδατι φύλλον, folium extra aquam emi-
 nens. Sic συγχωρῶς ἔτι ταῦτα, in iis tibi as-
 sentior. σωφροσύνη τῷ Ἰππωνίῳ, quæ
 nup̄ sit Hipponico: apud Lucia. ἡ γλώτ-
 τισι μὴ προτρέχεται τοῦ νοῦ, ne lingua ante-
 uertat mentem. ἐμμένωταῖς σωθήκαις,
 sto conuētis, pacta seruo. Et dū migrāt
 in aduerbia: vt ab ἐξ & κατὰ, ἐξω τῆς οἰ-
 κίας, extra domū. κάτω γῆρονός, sub terra.

Περί & ὑπερ̄ aliquando postponun-
 tur suis casibus: vt εἰρήνης πέρι, τεθνηκότα ὑ-
 περ̄: & tum habent accentum in priore.
 Reliquæ semper præponūtur, nisi apud
 Poetas.

Aliquando etiam πρὸς & πρὸς γε, &
 μὲν, casibus destitutæ finiūt orationem:
 vt apud Lucia. μικρόν τι πρὸς, non nihil-
 que præterea. καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, mul-
 tāque item alia. μετὰ τῷ ὦ ξένε, Postea o
 hospes.

Præpositiones partibus ἰdeclinabilib⁹

V. i.

& præponuntur & postponuntur: vt ἀπὸ
 ζῆλι, posthac: etiam accedēte articulo:
 ἀπὸ τοῦ νῦν, ex hoc tempore. Et verbis:
 ἐκ τοῦ λέγειν, ex dicendo, ex oratione. μέ-
 χει πρὸς τὸν οὐρανόν, usque ad cælum. De-
 mosth. ἀλλὰ τὰ ποιαῦτα εἰς μὲν ἀπαξ καὶ
 ζῆνον βραχυῶς ἀπτεχί, cæterùm hæc & e-
 iusmodi ad vnum breuèque tempus cō-
 sistunt.

Aliquando præpositio pro præposi-
 tione ponitur: vt κατ' οἶκον, pro ἐνοίκω, do-
 mi: εἰς τὴν λίαν χεῖρα, in æs incidere. Ali-
 quando etiam redundat: vt Aristoph. κα-
 τὰ ρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω, me terra pro-
 funda obruit. Et ἐξ ὠοῦ ἐξῆλθεν, ex ouo
 prodiit.

DE CONIUNCTIONE.

In coniunctionum ratione Potestas
 siue significatio, quæ, quàmque varia
 sit, cognoscenda est: quæ cuius colloca-
 tio sit, quæ item compositio.

DE COPULATIVIS.

E copulatiuis καὶ præponitur dicti-

oni quam cum præcedente necit: vt
Eurip. in Electra,

-τῆ δ' ὁμιλία βροτῶς

Κεῖνός τε, καὶ τοῖς ἦθεσι τοῦς βύζηνός.

Καὶ eleganter geminatur: vt Phocion
ad Antipatrum, Οὐ δυνάσασά μοι καὶ φίλω
καὶ κόλακι χεῖνάς.

Καὶ solum, in posteriore membro è
priori imminuit, accipiturque pro Ta-
men aut quanquam: vt quum Epami-
nōdas conspecto sine duce copioso ex-
ercitu, exclamauit, Ηλίκον θηρίον! καὶ κεφα-
λω' οὐκ ἔχει. O immanem feram! quan-
quam ea caput non habet.

Quoties diuersa duo significātur, pri-
us ferè per ἕτερον, posterius per καὶ expri-
mitur: & tum vtrunque latinè per no-
mē Aliud redditur: vt Aristot. De mor.
lib. 7, ἕτερον δὲ τὸ ἀντέχειν καὶ κρατεῖν, aliud
autem est resistere, aliud vincere.

Atque interim obseruabis singulare
esse verbum, si καὶ res diuersas commit-
tat: vt idē lib. 5, Διαφέρει δὲ τὸ ἀδίκημα καὶ

ἔδικον, νόμιμα φέρονται. differt autem ab eo quod iniustum, iniuria: & rectè facta, ab eo quod iustum est.

Τὲ καὶ sic collocantur, vt τε priore loco dictioni subiiciatur, καὶ ferè sequente: vt Sophocles de mulieribus, Αἷς κόσμος σιγή τε καὶ ἄπαυρ' ἔπει.

DE DISCRETIVIS.

Discretivæ sunt quibus, quæ volumus discreta esse, connectuntur.

Μὲν & Δὲ tam frequenter voces ne-ctunt Græcis, vt vel Vallæ Latino molestū id sit. Porro post μὲν ipsum collocatum in priore membro orationis, sequitur δὲ in posteriore: vt Α' ἀρέπει καὶ ἀπεσθῆκει, λόγῳ μὲν ἀναζητεῖν δεῖ, ἔργῳ δὲ ἀπέτιν.

Frequenter etiam post μὲν οὖν, sequitur in posterioribus membris δὲ non semel repetitū: vt Plutarch. Δίκη μὲν οὖν νόμου τέλος ἐστὶ· νόμος δὲ ἀρχόντος ἔργον· ἄρχων δὲ εἰκὼν θεῶ τῶ πρώτου κοσμοῦτος.

Proprius est usus particularum μὲν &

δὲ in confequutione rerum contrariarū:
túmque ipſi δὲ pro Sed vel verò poſito
aliquando adiungitur μὴ orationem fi-
niens: vt in illo Philemonis,

Μόνω δ' ἰατρῶ τ' ἔστω καὶ σκυηγέρῳ

Ἐξεστὶ ἀποκτείνην μὲν, ἀποθνήσκην δὲ μὴ.

Ipſi μὲν pro Quanquā aliquando non
δὲ, ſed ἔ μὲν ἄλλὰ, vel ἄλλὰ ſolū pro Ta-
men, in poſteriore membro reſpondet:
vt Iſocrat. de pace, Ἀ' πῶρτες μὲν εἰώθα πιν
οἱ παριόντες ἐνθάδε ταῦτα μέγιστα φάσκην εἶ-
ναι, καὶ μάλιστα αἰουδῆς ἀξία τῆ πόλει, πῶς ὦν
δὴ αὐτοὶ μέλλοσι συμβαλέειν. ἔ μὲν δ' ἡμῖν εἰ καὶ
πῶς ἄλλων ἰνῶν πραγμάτων ἤρμοζεταῦτα
παραπείν, δοκεῖ μοι παρέπειν καὶ πῶς τῶν νικῶν
πραγμάτων ἐντεῦθεν ποιήσαο τὴν πρῶτον ἔρ-
χῶ. Quanquam omnes qui huc Athe-
nienſes ad dicendam ſententiam veni-
unt, eas res de quibus ipſi conſulūt, eſſe
maximas & grauiffimas ſoliti ſunt di-
cere, atque eiufmodi de quibus tota ci-
uitas maximè laborare debeat: tamē ſi
de aliis nonnullis rebus idem rectè dici

possit, hinc initium dicendi de iis quæ nunc aguntur, fieri decere iudico. Et apud Homer. Iliad. ε.

Τιδδύς τει μικρός μὲν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Reperias etiam post τὸ μὲν pro Illud quidem, in secunda oratione non δέ, sed μὲν pro Sed: vt Plato, ὥστε τὸ μὲν ὄλον κινεῖς ἄξ ζῶον, ἀτὰρ κτῶς μὲν ὅπῃ τύχη περιέειναι, καὶ ἀλόγως. Cicero, ita totū animal mouebatur illud quidem, sed immoderatè & fortuito.

Μὲν & δέ eleganter respondēt Latinis cūm & tum: dum scilicet quiddam generale cum μὲν præcedit, & quiddam speciale aut maioris momenti sequitur cum δέ posito inter πολὺ & μέγιστα, pro Tum vel maximè: vt quòd Cic. in Cato. maio. dixit, Sæpenumero mirari soleo cum hoc C. Lælio, tum cæterarum rerum tuam excellentē M. Cato, perfectā que sapientiam: tum vel maximè quòd senectutem tuam nunquam tibi grauē esse fenserim. Perionius docet ad imita

tionem Platonis expressum esse: itaque sic Græcè dici debere, *πολλάκις μὲν δὴ Μάρκε Κάτων, μετὰ τούτου Καίς Λαλίας θαυμάζω σε τῷ ἔργῳ, πολὺ δὲ μάλιστα ἀνοσιβήτως ὡς ῥαδίως αἰετὸ γῆρας φέρεις.* Gaza pro *μὲν δὴ & πολὺ δὲ μάλιστα*, vertit *ποτὲ μὲν & ποτὲ δὲ καὶ μάλιστα*.

Δὲ aliquādo solū ponitur pro Sed, nec habet *μὲν* præcedēs, aut aliud cui comitetur: vt Πύρρος πρὸς Ἰουλιανὸν μὲν ἔτακτικὰ διδάξεν, ἐν δὲ πρὸς Ἰάξιν ὅδε ποτε γενέσθαι, ὅτι ἔφη δεῖν αὐτὸν εἰσαλπικτὸν στρατηγῶν.

Quum res duæ inter se cōtrariæ conferuntur, explicata & exposita priore, Græci in comparanda posteriore vtuntur δὲ particula, quæ Latinè At verò reddi solet: vt Aristot. quum inutilem iuuenibus ciuilibus scientiæ cognitionem fore demonstrauit, addit, *τοῖς δὲ καὶ λόγον ἔας ὀρέξεις ποιεῖσθαι καὶ πρὸς τούτοις, πειρωφελές αὐτῶν τὸ πρὸς εἰδέναι.* at verò qui rationi suas appetitiones obedienter effi-

ciunt, ii magnum fructum ex hac scientia consequentur.

DE DISIUNCTIUIS.

H^a Disiunctiua modò ponitur vnica: vt Aristot. De moribus x. Οὐ γὰρ οἴοντε ἢ ἔραδιον τὰ ἐν πάλαι τοῖς ἡγεσι κατειλημμένα λόγῳ μεταστῆσαι. Nō enim potest, aut vix facilè potest, siquid est penitus infitum moribus, id oratio euellere. Modò gemina: vt, ἢ πῖθι ἢ ἀπῖθι. sed loco prioris ἢ eleganter ponitur ἢ τοι: vt ἦτοι καὶ τὸ σῶμα ἢ καὶ τὸ πνεῦμα ψυχῆς.

Poetæ autem confundunt cum ἢ, ἢ ἐ: vt in illo versu quo Antigonus respondit, hostes opprimendos esse,

H^a δόλω, ἢ ἐ βίη· ἢ ἀμφαδὸν, ἢ ἐ κρυφήδον.

Et Aristot. γ. De morib. καὶ ἔ τῃ δοκεῖν ἢ μὴ, non quòd sic videatur aut secus.

Est etiam ἢ particula interrogandi, cui etiam interdum ἔ orationem finiens annectitur: vt Plato i. De repub. καὶ γὰρ γεωργία χρησίμων, ἢ ἔ; Ponitur etiam ἢ μὴ, & ἢ ἔ ad extremam clausulam, pro Annō?

vel necne? *πότερον* præcedente: vt Demosth. De corona, *πότερον* φανῆναί τινα τῶν ἐλλείων τὸν ταῦτα καλύπτειν ποιεῖν αὐτὸν ἐ-
χρῆσθαι, ἢ μή; Vtrum aliquem exoriri oportuit qui ista prohiberet, an non?

Et dubitandi: Idem epist. 7. *διὰ τί* *πότερον* αὐτὸν εἶη πορβυτέον, ἢ πῶς. Et ἕτως ἢ οὕτως, sic an se cus.

Elegātissimus est vsus particulæ ἢ post *διὰ τί* in præcedente membro positū: vt apud Latinos ipsius An post Cur. Soluitur enim quæstio potius cum modestia dubitando, quàm nimia confidentia in alteram partem temere pronuntians: vt Aristot. ἐγκλισίων περιβλημάτων. *μὲς* *τόμω*. α. *διὰ τί* ὑγιανόν τῆς ἐσθῆς ἀπὸ *ἰσσο-*
πέλλεσθαι, πονεῖν δὲ πλείω; ἢ ὅτι τῶ νοσεῖν ἀτίον *περιττώματος* πλήθος. τῶτο δὲ γινεῖ) ἢ νίκα ἐσθῆς *ἰσσοβολή*, ἢ πόνων ἐνδία; Cur cibū imminuere, laborem augere salubre est: an quia causam ægotandi excrementorum habet immodica copia: quæ tunc exultat quum aut cibus superest, aut la-

bor deest?

DE CAUSALIBVS.

Rationis reddituæ, siue causales, quæ significant id quod ipsis subiicitur, rationem eius esse quod præcessit.

Γὰρ πλερίσque omnibus vertitur Nam vel enim: Cicero tamen eleganter γδ Quòd dicit. Ad cuius imitationem Perionius sic quoque locum illum Aristotelis in tertio De moribus conuertit, Επειὸ οὕτω γε καὶ οἱ ὄνοι ἀνδρῶσι εἶεν πεινῶντες, τυπλόμοιοι γδ ὅτε ἀφίστανται τῆς νομῆς, nã isto modo quidem licet dicere fortes asinos, quòd ne verberibus quidem deterreantur à pastu.

Aliquãdo γδ Ciceroni dicitur Quia & Cur, si antè Quod pro τῆς præcedebat: vt quũ dicimus αἴλιον τῆς το γδ, quod causa est cur

Certè quoties breui præpositioni breuis etiam ratio affertur, Cicero tam γδ quàm ἄτε Quia vertit: vt Plato in Timæo, ὁμυάτων τε γδ ὅτε ἐπεδείξο, ἔδ' ὅρα

πόν γδ̄ οὐδέν ἰσπελείπετο ἔξωθεν· οὐδ' ἀκοῆς, ὅ
 δὲ γδ̄ ἀκουσόν. quæ sic Cic. Nec enim o-
 culis egebat, quia nihil extrâ quod cerni
 posset relictum erat: nec auribus, quia
 ne quod audiretur quidem. Et rursus,
 μόνον δὴ τὸ αὐτῷ κινούῳ, ἄτε οὐκ ἀπολῆπον ἑ-
 αὐτὸ, ὅποτε λήγῃ κινούμηνον, solum igitur
 quod seipsum mouet, quia nunquam
 deferitur à se, nunquam ne moueri qui-
 dem desinit. Vbi notabis propriū ipsi-
 us ἄτε iungi cum participio: vr hîc ἄτε
 ἀπολῆπον.

Μὲν γδ̄ idē valet cum simplice γδ̄: vt
 Aristot. De moribus, καθόλα μὲν γδ̄ τὰ
 πυρέττονι συμφέρῃ ἀσιτία καὶ ἡσυχία. nam
 generatim omni homini qui æstu febré
 que iactatur, prodest inedia & quies.

ἢ apud Græcos sine verbo idem quod
 Quia cum verbo: vt, ἢ γδ̄ αἰθρωπος, ὅδὲν
 διοίθουσι, neque enim quia homo sit, ali-
 quid inter eos intererit.

Ο'π̄ Quia significat, præsertim in res-
 ponsionibus: vt in problemate modò

vifum est: sed ornatè à Cicerone ὅτι ver-
 titur Nam: vt ex illo Platonis: ὅψις αἰτία
 τῆς μεγίστης ὠφελείας γέρονεν ἡμῖν. ὅτι τῶν νεῶ
 λόγων αἰεὶ τῶ πλουτῶς λεγόμενων ἔδειξεν ἂν πο-
 τε ἔρρηθη, ἢ μὲν μήτε ἄερα, μήτε ἥλιον, μήτε
 ἔραν ὄν ἰδόντων. Rerum optimarum cogni-
 tionem oculi nobis attulerunt: nam
 hæc quæ est habita de vniuersitate ora-
 tio à nobis, haud vnquam esset inuen-
 ta, si neque sydera, neque sol, neque
 cælum sub oculorum aspectum cadere
 potuissent. De aliis significationibus
 ipsius ὅτι præst agemus.

DE CONTINVATIVIS.

Continuatiuæ sunt, quæ consequen-
 tiã rei alicuius nō omnino, sed sub con-
 ditione significant: vt, εἰ ἀρῆς φιλομαθῆς, ἔ-
 σσι πολυμαθῆς. Eὰν cum subiunctiuo. Sic
 εἰ βάλῃται, si ei commodum esset.

Ei iungitur tam præsentis quàm præ-
 teritis indicatiui, optatiui, & subiuncti-
 ui: vt Demosth. εἰ γὰρ ἠβύλασθε, τί ἔω ἐμπο-
 δόν; Et apud Platonem, Σωκράτης πρῶτον

ἔιπέντα, ἀποθανῶμαι εἰ μή σε τιμωρησάμην, ἔφη, ἀποθανῶμαι εἰ μή σε φίλον ποιήσω.

Elegans est oratio cuius initio positum fuerit, εἰ μὲν δὴ, pro Atqui si, & in secundo membro, εἰ δὲ, sin secus : vt apud Platonem in Timæo, Εἰ μὲν δὴ καλὸς ἐστὶν ὁδε ὁ κόσμος, ὅτε δημιουργὸς ἀγαθός, δῶλον ὡς πρὸς τὸ αἰδιδὸν ἐβλεπεν· εἰ δὲ, ὁ μὴ δ' εἰπεῖν τινὶ θεμῖς, πρὸς τὸ γαρονός. Cic. Atqui si pulcher est hic mūdus, si probus eius artifex, profectò speciem æternitatis imitari maluit: sin secus, quod nec dictu quidem fas est, generatum exemplum est pro æterno sequutus.

Ἐἴτωρ Siquidem valet, ferè cum indicatiuo in confirmanda breuioris propositionis non longiore ratione: ob id nūquam debet pingi maiusculo elemento: vt Plato, πότερον οὐκ ὀρθῶς ἓνα οὐρανὸν περιεῖρήκαμεν, ἢ πολλοὺς καὶ ἀπείρους λέγειν οὐκ ὀρθότερον; ἓνα, εἴτωρ κατὰ τὸ παράδειγμα δεδημιουργημένος ἔσαι. Quæ sic Cic. Retene igitur vnum mūdum dixerimus,

an sint plures & innumerabiles dictu
 verius: vnus profecto: siquidem factus
 est ad exēplū. Idem, ἀρχῆς γὰρ δὴ ἀπολλυ
 μύνης, οὔτε αὐτὴ ποτε ἔκτου, οὔτε ἄλλο ἕξ
 κείνης γενήσε. Ἐπερ ἕξ ἀρχῆς δεῖ πάντα
 γίνεσθαι. nam principium extinctū, nec
 ipsum ab alio renascitur, nec à se aliud
 creabit: siquidem necesse est à princi
 pio oriri omnia.

Frequenter εἴπερ ponitur sine verbo
 expresso: vt Lucia. in Gallo, ἀλλὰ τῆς σάλ
 πυγῆος ἀκούων, εἴωρ ἄρα, πειβλέπεις τὸ κατὰ
 σεαυτὸν. Sic sine verbo leges, εἶδ' ἄρα, ἀλλ'
 εἴωρ, εἰάνδ'.

DE SUBCONTINATIVIS.

Subcōtinuatiuæ rerum consequutio
 nem omnino, & non sub conditione in
 dicant: quales sunt ἐπει, ἐπειδὴ, ἐπειδὴωρ.
 Hæ si postponantur, possunt pro ratio
 nis reddituiis poni.

Ἐπειδὴ initio librorum & ambituum
 orationis vertitur Quia vel Quoniam:
 vt Aristot. Derepub. i, in ipso principio,

Ἐπειδὴ πᾶσαν πόλιν ὁρῶμεν κεινονίαν τινὰ οὖ-
σαν, Sic Perionius, Quia omnem ciuita-
tem societate quadā cōtineri videmus.

In circuitu orationis, ἔπει, siue ἔπειδὴ,
siue ἔπει cum γε, aliqua tamen voce in-
terposita, valet Quandoquidem.

Aliquando ἔπει quum præcedit ἐῖ in
priori orationis mēbro, valet Quū: vt
Demost. De coro. Εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίω-
κε μόνον κατηγορήσεν Αἰσχίνης, καὶ γὰρ περὶ τῆς
παραβουλεύματος βύθους ἀπέλογον μὲν. ἔ-
πειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τὰλλα διεξιὼν ἀνά-
λωκε, καὶ τὰ πλείστα κατεψεύσατό μου. Nam
si Aeschines ea tantum quæ in iudiciū
adduxit accusasset, ego quoque ipsum
Senatuscōsultum defēderē: sed quum
ille orationem suam magna ex parte in
aliis permultis exponēdis confūpserit,
cōfictis in me criminibus inuectus est.

DE ABSOLVTIVIS,

siue definitiuis.

Definitiuæ sunt, quæ præcedētis verbi
significationē determināt: vt, λέγει οὕτως

ἤξει. Absolutiua, quas alicui fini perfectioni; proponim⁹: vt, ἀκνεῖνα διδάξης.

Ὁπως adiūgitur Subiūctiuis. Aristot. 1. De moribus, Ὁπως μήτ' ἀπὲρ γὰ τῷ ἔργον πλείω γίνηται, ne in eo quod attingendum fuit quàm in eo cuius causa attingimus, longior ponatur oratio. Sic in terpres vertit è Cicerone.

Γίνα etiam amat subiunctiuum: vt Plato 2. De legibus, Τὸν γὰρ κακὸν αἰεὶ δεῖ κορθεῖν, ἵνα ἢ ἀμείνων, coercendus est improbus vt melior fiat.

Siquid præteriisse narretur, iungitur optatiuo, & eleganter habet ὅπι adiunctum cum μάλισσα, vertiturque à Cicerone Vt quàm maximè: vt Plato, Φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δδύτέρα τῶν πρὸ ὀδῶν, ὃ δὴ νῦν κεκλήκαμεν ἥλιον, ἵνα ὅτι μάλισσα ἀπὸ τοῦ φαίνοι τὸν ἕρανόν. Cicero hæc sic vertit, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundū supra terram ambitum, vt quàm maximè cælum omnibus colluceret.

Ὡς etiam eleganter vertitur Vt, & v-
trunque iungitur superlatiuo, acceden-
te verbo Possum, vt Græco δὴ ἀμα vel
οἷόν τε: vt Aristot. i. De moribus, εἴωψ' ἔ-
κατὰ φύσιν, ὡς οἷόν τε κάλλιστα ἔχειν, οὕτω πέφυ-
κε, Siquidem quicquid à natura profi-
ciscitur, ita secundum naturam affectū
est, vt optimè affectum esse possit.

Ὡς etiam reperitur iūctum positiuo,
sed pro Quàm: vt Aristoph. initio Plut.
Ὡς ἀργαλέον πρὸς ἄλλ' ἐστίν, ὧ Ζεὺς καὶ θεοί,
Δῖον γενέσθαι πρὸς ἀφροσύνης δεσπότου!

Ὡς ὕχως, & ἄλλ' ὡς eleganter sese sic
cōsequuntur, vt Latina Non quòd, sed
quia: vt Aristot. 4. De moribus, Ὅθεν δὲ
δεῖ λήψασθαι οἷον ἀπὸ τῶν ἰδίων κτημάτων οὐχ
ὡς κερδὲν, ἀλλ' ὡς ἀναγκάσιον, ὅπως ἔχη διδόναι.
id est, Vnde autē æquum erit accipiet,
tanquam de suis facultatibus, non quòd
honestum sit, sed quia necesse, vt ei ad
largiendum suppetant copiæ.

DE DVBITATIVIS.

Dubitatiuæ vbi de duobus aut pluri-

X.i,

bus dubitamus, adhibentur. & in interrogationibus.

Quum sunt plura mēbra interrogationis, Græci priore, modò *πότι εσν*, modò *πότερα*, modò *ει* dicunt: & posteriore, ἢ: priorib⁹ respondent Latina Vtrum & Ne, posteriori, An. τῶ *πότι εσν* habes exemplum in *είωφ*: posterioris, id est *ει*, hoc è Sophocle,

ὡς εἶδῶ σάφα
Εἰ τοῦ μὲν ἀγχιῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὄρων
Λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακῶ μόνον.

Quæ Cicero vno versu Latino sic est cōplexus,

Iam cernam, mēne an illam potio-rem putes.

Ἀλλὰ etiam initio orationis cōuenit, quū simplex est interrogatio, & per An vertitur: sed in responsione identidē repetitur ἄλλα; & At verti debet: vt Demosth. priore in Aristogitonē, Ἀλλὰ τῆ δία καὶ χωρὶς τοῦτου συγγενεῖς πολλοὶ καὶ καλοὶ καὶ γὰροὶ ὡς πάντες αὐτὸν εἰσηγήσονται; ἄλλ οὗτ' εἰσὶν, οὐδ' ἐγένοντο πώποτε, An per Deos

immortales etiã si nec ex sua nec ex patris virtute potest præsidium petere, multorum, qui ei adfunt, gratia cognatorum liberabitur? at hi nulli nec funt, nec fuerunt vnquam.

Αλλά in media oratione nūquam feruit interrogationi : contrà ἢ nunquam primo mēbro collocata, sed semper vel secundo, vel tertio.

Græcis ἢ οὐ; & ἢ μή; respondēt Latina An non? & Nōnne?

Α'εε particula interrogãdi acuit priorē, & passim vertitur An: sed Cicero in interrogatione argumentando ἀ'εε nō An, sed Ergo dicit. Nā illud ex Gorgia Platonis, Α' Ἡλίας ἀ'εε οὗτός ἐστιν ὁ Αρχέλαος κατὰ τὸν σὸν λόγον; 5. Tuscul. vertit, Miser ergo Archelaus?

DE COLLECTIVIS.

Collectiuæ sunt, quibus, ex iis quæ posita sunt, aliquid confici admonemur.

Καὶ δὴ à Cic. aliquãdo Quocirca dicitur: vt illud ex Plato. Timæo, Καὶ δὴ κα-

ταῦτα καὶ ἡμῖν λοκτέα μὲν ἀμφοτέρω τῶν αἰτίων γένη, sic Cic. conuertit, Quocirca nobis sic cerno esse faciendum, vt de vtroque nos quidem dicamus genere causarum. Sed frequentius καὶ δὴ Quam obrem dicitur.

Δὴ etiam ab eodem dicitur Ergo: vt ex eodē Platonis libro, ὁ δὴ πᾶς οὐρανός, ἢ κόσμος, ἢ καὶ ἄλλο ὅ, τι ποτὲ ὄνομαζόμενος μέλις ἂν δέχοιτο, τοῦ δὲ ἡμῖν ὠνομάσθω, Omne igitur cælum, siue mundus, siue quo alio vocabulo gaudet, hoc à nobis nuncupatus sit.

Δὴ præterea etiam vertitur Itaque, Ideoque, Igitur. Sic ὡςτε cū indicatiuo dicitur ita, sed cum infinitiuo potius Vt quā Ita: de quo satis multa in Aduerbio.

DE ADVERSATIVIS.

Aduersatiuæ vsurpantur, quum duæ aduersariæ sententiæ duabus orationibus continentur: & tum in priore μὲν ponitur pro Quamquam cum indicatiuo vel subiunctiuo: in posteriore ἔμὲν ἀλλοί.

Pro Tamen cum indicatiuo, vt in *μὲν* explicatum est. Sed quum posterior oratio est prioris quasi correctio, καὶ εἰ, vel καὶ τοι, vel καὶν, vel δὲ sumitur, valétque Quanquã: nec vnquã iungitur cū ὁμῶς.

Καὶ εἰ cū indicatiuo: vt Aristot. 9. De moribus, φασὶ γὰρ δεῖν φιλεῖν μάλιστ' ἅνθρωπον· μάλιστ' φίλον· φίλος δὲ μάλιστ', ὁ βυβλόμηνος, ᾧ μάλιστ' βύλεται, ἀγαθὰ ἐκείνου ἕνεκα, καὶ εἰ μηδὲν οἴσεται. Quem locum Cicero sic adūbrauit in 2. De fini. Quid est autē amare (è quo amicitia nomē ductū est) nisi velle bonis aliquem affici quàm maximis, etiam si ad se ex his nihil redeat?

Καὶ τοι tū optatiuo, tū subiunctiuo: vt Demosth. ad epistolā Philippi respōdēs, Καὶ τοι τί γένοιτ' αὐτῷ νεώτερον, ἢ μακεδῶν ἀνὴρ καὶ ταφροῶν Ἀθηναίων, καὶ πολλῶν ὀπισθογὰς πέμπειν τοιαύτας οἴας ἠκούσατε μικρῶν παρθένων; Quanquam quid tam nouum esse potest, quàm Macedonem quendam esse, qui Athenienses despiciat, ausitque epistolas eiusmodi mittere, quales paulo X.iii.

antè recitatae sunt?

Καὶν subiunctiuo adiungitur in eo correctionis genere: vt Aeschii. in Ctesiph.
τηλικαύτως αὐτὸς αὐτῶν δυνατείαν κατε-
σχέυασεν, ὡς ἤδη πεισίων ἔπει τὸ θεῖμα, παρεσβέυ-
εν μὲν ἔφη, ὅπη αὖ αὐτῶν δοκεῖ, καὶν μὴ ὑμεῖς
ἐκπέμψητε. Tantam etiam ipse sibi po-
tentiam comparauit, vt quum modò
in locum superiorem ascenderet, ausus
sit dicere, se quocunque ipsi videatur,
etiam si non mittatis, legationem esse
obiturum.

Δὲ cum indicatiuo, pro Quamquam
corrigendi particula, iungitur: vt in io.
De morib. ἡ δόξα δ' αὐτῆ δοκεῖ γενεῆς ἐκ
τῶν πλείων ἑσφιῶν λυπῶν καὶ ἡδονῶν. ἐν δε-
ξῆς γὰρ γινόμενους καὶ παρολυπηθέντας, ἡδεῖας
τῆ ἀναπληρώσει. τῶ δὲ ἐπὶ πᾶσας συμ-
βαίνουσας ἡδονάς. Ac mihi quidē certē ma-
nasse hæc sententia videtur ex iis volu-
ptatibus & doloribus qui ex cibo alimé-
τόque capiuntur. quum enim homi-
nes aliquid dolentes desiderant, post e-

ius fatietate capiuntur : quanquam id non omnibus voluptatibus contingit.

Καί ᾧ aliquando cum solo participio inuenitur sine verbo : vt Plato in Τιμαχο, ἀδυνάστοι οἷῶ θεῶν παμπὴν ἀπιφεῖν, καὶ ᾧ ἄμβυ τε εἰκότων καὶ ἀναγκάων ἀποδείξεων λέγουσιν. Ad datiuum παμπὴν ille datiuus λέγουσιν refertur. Hoc Cic. sic vertit in li. De vniuersitate, Ac difficile factu est à Diis ortis fidem non habere: quanquã nec argumentis nec rationibus certis eorum oratio confirmetur.

Ὅμως Græci præponunt participio, Latini pro participio, particulam Quū verbo addito vsurpant, & Ὅμως vertunt Tamen, quod in posteriore ponunt mēbro orationis : vt Demosth. in Aristogit. ἀλλ' Ὅμως ταῦτα ποιεῖν καὶ τοῖστος ὦν, ἐν ἀπάτης ἀεὶ βροῦταις ἐκκλησίαις, ἐγὼ μόνος ἐπιλοιπὸς ὑμῖν. Quem locum Salustius in Ciceronem imitatus, sic scripsit. Atque is quum eiusmodi sit, tamen audet dicere, O fortunatam natam me consule

Romam.

Atque hęc Gręci, si participium cum ὁμως in genitiuo absoluto ponant, Latine mutabitur in ablatiuũ eiusdę naturę. Sed quod Latini Vt pro Quãuis ponũt, Gręci non ἴνα, non ὁπως, nec ὡς, nec ὡτε dicunt, sed modo imperandi exprimũt: vt Aristoteles 10. De moribus, τῷ μὲν γὰρ ἀναγκάων ἀμφοῖν χρεία, καὶ εἰς ἴσιν ἔστω, εἰ καὶ μᾶλλον διαπονεῖται τὸ σῶμα ὁ πολιτικός, &c. Nam vt rerum ad viuendum necessariarũ vsus vtrique par sit & æquus; etiam si maior quędam ei qui in actione versatur, ad res corporis procurandas adhidenda sit diligentia,

Ὡτε etiã reperitur cum imperatiuo: vt apud Lucia, in Gallo, ἐκείνος αὐτὸς ἐγώ σοι ὁ Πυθαγόρειος, ὡτε πάυου ᾧ ἀγαθὲ λοιδόρου μὲνός μοι, Ille ipse tibi adsum Pythagoras: itaq; vir optime, finem mihi maledicendi facito.

Ἐπι δὲ particula est colligendi, qua nimirum ad rem vnã probandã mul

ta argumenta colliduntur, modò Iam
verò vertitur, modò Iam, vix Præterea
aut Amplius: vt Aristot. i. De moribus,
Ἐπι δὲ τοῖς πάθεσιν ἠκολουθηκώς ὦν, ματαίως
ἀκούσεται καὶ ἀνωφελώς, Iam verò quum
libidini animi pareat, frustra & inutiliter
audiet.

Δὲ καὶ, Atque etiam, vel Etiam solum:
Aristot. De moribus, ἐν πάσῃ δὲ καὶ βεβλήῃ,
Atque etiā in omni deliberatione, &c.
ἔισι δὲ καὶ, Sunt etiam, &cæt. quoties ad
aliquid affirmandum plura afferuntur,
aut sententia mutatur, Δὲ etiam solum
aliquando Cicero dicit Ergo, Atqui,
Quocirca.

DE DIMINUTIVIS ET
EXPLETIVIS.

De Electiuis ἢ ἡΨ, antè dictum est.
Superfunt Diminutiua, siue extenua-
tiua, quibus quod minus cōcedi dignū
est, indicatur: vt γε, Latinis saltē: ἀλλά
τε, At certē. Et expletiva coniūctiones,
quibus vel additis, vel detractis, nihilo

plus aut minus efficitur : vt, ῥα, ἦ, καί, κεν, ὅτι, νυ, Poeticæ : Oratoribus autem quum omnes penè coniunctiones possint expletivæ esse, tum vel maximè δὲ τε, αὖ, τοι, οὖν, ὥρ, μὲν, πω, δῆτα, γε, αἰ, & ἄρα.

Ἄρα παροξυσμόν præter ornamentum nihil ferè orationi affert : vt, ὡς δέδδικα ὅποι ὄρξ' ὅτι βάνοις, quàm timeo quorsum euadas.

Nec Ἄν τοι γε, apud Aristoph. vt, ἦ τοι γ' αἰ ἔχοι τις αἰ δίκαιον αἰ τειπεῖν ἔει; quo prætere iure possit quisquam contradicere?

Sed vt diuersus est vsus ipsius αἰ, sic & diuersa syntaxis. Nam διωηπικὸν αἰ, præsentis optatiui, subiunctiui, & infinitiui addi potest: vt, ὄκ αἰ λέγεις. ὄκ αἰ φαίης, non diceres. Plato in Phædro, καλὸν γού αἰ εἶδος ἦ κατάνεον καὶ ὁ τοῦτο λαβών. Atqui præclaram ille formam animo complecteretur, qui hoc assequi posset. τί ποιεῖν αἰ, ἢ τί οἶεσθε λέγειν; Quidnam vel dicturos vel facturos fuisse eos putatis?

Quum de re præterita habetur oratio, potest & optatiuo & indicatiuo iūgi: vt, *πίς οὕτως ἀγχιος, ὅστις διωηθείη ἀν τὸ το ποιεῖν;* vel *ὅστις ἐδωμήθη* &c. Sicque potest omnibus præteritis cōiungi: vt Iphicrates positus in sociorum agro castris, obiurgatus quid metueret, respondit, *χειρίσω φωνῶν ερατηγῶν εἶναι, οὐκ ἀν προσεδέκησα.*

Res futura notatur præterito, accedente ἀν: vt *ποιήσααξ, ἀν* pro *ποιήσεαξ. ἐλεῖσθων ἀν*, pro *ἐλεῖσθουσιν ἀν*, *ὑποσάσ ἀν*, pro *ὑποσασθῶσιν ἀν*, *γενόμενος ἀν*, pro *γενήσῃσιν ἀν*.

Αἱ itē futurum optatiui nō respuit: vt *οὐκ ἀν λέξοις*: & indicatiui, & infinitiui, si cum verbis futurum infinitiui poscētibus (cuiusmodi sūt, *νομίζω, οἶμαι, ἐλπίζω, προσδοκῶ, φημι*, & similibus) iūgatur.

Quod Latini dicunt, Ignorabat quid diceret, vel dicere deberet, Græci dicunt per præsens, iuncto ἀν: *τί ἀν λέγειτο οὐκ οἶδεν*: vel per futurum, *τί λέξοι ἀν*. Sed ἀν indefinite sumptum magis amat subiunctiuum: vt, *ὅππῃ ἀν ἔλθῃ*, quocunque eat.

ὅ,τι ἀν' λέγῃς, quicquid dicas. Aliquando etiam cum optatiuo, modò res præterita sit. Et pro εἰ, vel Si: vt ὡς ἀν' παρ' ἑτέρου πῆς εἶποι, Perinde ac si quis prior dixisset.

Tu obseruabis Græcis inter cæteras

coniunctiones redū dare ὡς & ὅτι: vt Io-

han. 4. Christus responsum Samaritanae

negantis sibi maritum esse confir-

mans, ait, καλῶς εἶπας ὅτι ἀνδρα σὺ ἐξω.

tolle ὅτι, & orationi nihil deerit: ne tol-

latur, & tum absurda erit oratio. nam

Christus ea negaret sibi esse virum. Sic,

λέγεις ὡς καλὸς εἶμι, dicis & iactas te for-

mosum. nam ὡς saluo & non expūcto,

sensus esset, Ais me formosū esse. Quin

& orationes redundant aliquando: vt,

ὅτι οἶδα, ὅτι ἴαθι: vt Latina, Credo, Mihi cre-

de. Quorum omnium exempla, ne lon-

gior sim, tam è Budæo & Perionio, vñ

de hæc desumpta sunt, quàm è veterum

lectione sunt petenda.

De his Budæo
ut in Comm.
pag. 1476.

Exempla in si-
milia est aut
in Genesio
Joann. 16. 7.
Apocalyp. 3. 17.
Rom. 5. 8.

ergo hæc
παράδειγμα
ὡς.

|| 4. Fac
non te,
dū dare
sed suam
significa-
tionem
plēnam
& inte-
gram te
cūcere

DE SYLLABARVM RATIONE.

Syllabæ sunt aliæ

Longæ,

Breues.

1. Natura,	ἠρώων	θεός.
2. Diphthōgo	παῖς,	Diffonπαῖς,
cohæréte,	ὄ, ἦυ.	luta, εὔ, ἦυ.
3. Accentu,	μῦς.	τέμματα.
4. Cōtractione,	οἱ ὄφιοι.	Sync. οἱ ὄφιοι.
5. Cōpositione,	ἴφθυμος.	ἰφθαθύω.
6. Deriuatione,	ὁ κρίνας.	ὁ κριτής.
7. Regula,	δελφίν.	τὸ ζευγέω.
8. Exemplo,	Μελῶν ἀΐδε θεὰ Πηληϊάδεω	
	Ἀχιλλῆος.	

de qua pagina 185.

9. Præterea pōsitione quoque longa cognoscitur syllaba: vt **τέμνοντες**.

1. NATVRA syllabæ dicuntur longæ, in quib⁹ est vel η vel ω: breues quæ scribuntur per ο vel per ε.

2. DIPHTHONGO. Omnis diphthongus longa est, etiam sequente vocali apud Græcos: vt Αἶακος, Αἴνείας. Sed tamē contrahi potest sequente initio dictio-

Non raro tamen Diphthongus iure Diphthongum
est in eadem dictione contrahi. ut in ἰφθαθύω.
scilicet ἰφθαθύω de ἰφθαθύω.

Ἀυτεπιποιήτους ἔπειν φάος ἰφθαθύω.
scilicet in ἰφθαθύω ἰφθαθύω. ut θεός.
Ἀυθροῦπος μὲν ἴβω, λήβεις ἀτοπὸν τι ποιήσας,
ὁ λήβεις δὲ θεός, ὅδε λογίζμενος.

Sic Hom. Od. α
Ζηλὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὀλοήσῃσιν
ἄθροοι ἕδαν. ἔπι
ἠπεία ἀπὸ κρατῆρος
ἢ αὐτῆς vocalium
ante diphthongum
reperiunt.

nis alterius vel vocali vel diphthongo:
vt, καὶ εἶπεν. Dissoluta, ancipites contra-
hit: vt Ἰλιάδ. α.

Πολλὰς δ' ἰφθίμοις ψυχὰς αἶδον παρ' ἄψεν.
Athen Vides habere ᾱ dissolutū in αἶ bre-
ues. Contrā fit apud Latinos: vt aulai ex
aulæ. Certè Theocritus ῥαίσα dixit ᾱ lon-
go dissoluto.

3. ACCENT V. Syllaba si notetur accen-
tu circumflexo, longa erit: vt, μῦς, ὕς, ἡ-
μῖν, ἡμᾶς, φᾶναι. Sed si fit παροξύτωνος,
vel παραισώματος, extremam habet
breuem: vt σῶμα, σῶματα. Attica exci-
piuntur Μενέλεως, λέξεως, Δημοθένεως,
τῶν λέξεων, τῶν Δημοθέων.

4. CONTRACTIONE syllaba necessa-
riò producitur: vt, ὑγᾶ pro ὑγέα. Τὸς ὄφεις
ex ὄφιας contracto: sed τοὺς ὄφεις ex ὄφιας
conciso, ᾱ reiecto, remanet breue. Ne-
que enim Syncope integræ vocis quan-
tatem solet mutare. Ergo in illo epi-
grammate de cimicibus,

Οἱ χέεις ἄγχι κόρου κορέσαστό μου, ἄλλ

ἐκέρεισθαι

Αἴτιον κέρου, κ' αὐτὸς τοὺς κείεις ἐκ κέρεισας.
 Nominatiuus κείεις ex κείεις, vt accusati-
 uus κείεις ex κείεις deprehenditur fieri
 κατὰ τὴν συγκεπιῶν, quia corripitur: nam
 si contractio esset, fieret productio.

5. COMPOSITIONE cognoscitur quā
 ta sit syllaba: quia composita ferè æqua
 lia sunt suis simplicibus: vt γωνή prio-
 rem corripit, eandem igitur contrahet
 ἀνδρόγωγος. τιμὴ & θυμὸς priorem produ-
 cunt, eadem igitur in compositis ἴφθυ-
 μος & ἀΐμος erit quantitas.

Appendix. I.

Si prior pars compositionis desinat
 in ancipitem, id est in α, vel ι, vel υ, ea fe-
 rè contrahetur: vt καλλιπάρφος, μεγάθυμος
 ἠδυεπής. In quib⁹ λι, γα, δυ cōtractæ sūt.

Appendix. II.

Præpositiones itē nisi positione pro-
 ducātur, omnino corripιῦνται: vt ὠέρ,
 αἰά, ωεί, &c. Ergo αἰαλαμβάνω, ωειπί-
 πτω, ὠφέλω, primas compositione de-

prehenduntur contrahere. Notabis tamen ξιωός & quædam alia composita à ξιω̄ breui, producta esse.

1. Composita π̄ξ̄οξ̄ύτονα genus suorum simpliciū variantia penultimā obliquorū producūt: vt ab ἡ κλη̄^{sibiale, γενεῖς,}μῖς, ο̄ δὲ κλη̄^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς.}μῖς, δὲ κλη̄^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς.}μῖδος, ab ἡ κλη̄^{sibiale, γενεῖς,}μῖς, ο̄ πολυκλη̄^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς.}μῖς, πολυκλη̄^{sibiale, γενεῖς,}μῖδος.

2. Composita cum nominibus dissyllabis desinentibus in υ, illud habent longum in penultima: vt ἀδάκρυ^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς,}τος, βελυ^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς,}τος, βηρυ^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς,}τος, γαρυ^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς,}τος, κωκυ^{transcriptione sicut clavis, γένεῖς,}τος.

3. Composita cum ἴφι particula semper iuncta, primam producūt: vt Ἰφιγένεια.

4. Composita cum nomine πύρ: vt πύραμῖς, πύραμος.

5. Composita finita in ιμος: vt ἀπίμ^{ος}ος, βάλιμ^{ος}ος.

6. Composita à dissyllabis in υμος: vt ἀθύμ^{ος}ος, ἀεθύμ^{ος}ος.

7. Composita à τιμή: vt ἀτίμ^{ος}ος.

Hæ sex particulae, quæ nunquam non alteri voci iunctæ sunt, contrahuntur: ζα, ἀει, ἐει, βει, δυς & ἀ σερητικόν: vt, Κύλ-

λαντε ζαγάω, ἀρίδηλος, εἰβόλος, βρυάρεως,
δύσεως, ἀπίσος.

Vbi tamen multarum bræuium fit
cōcurfus, etiam extenduntur à Poetis:
vt ἀθάνατος apud Homerum, quia plures
breues ipfū a fequūtur, primā producit.
8. Composita adiectiua in οἷς, si nume-
rum trium syllabarum superent, tertiam
à fine & quartā producēt: vt ὕδατες, δα-
κρυοίς, χιονόος à χιόν priorē breui: cōtrā ab
οἷς priorē λόγα, fit ἰοῖς prima ^{correcta} producta.

³ ^{Missive} ^{Venenim} ^{Rubrici} ^{nem.} In cōpositione si fiat cōtractio, erit &
productio: quales sūt illæ Atticorū pro-
pria, ὄονος, οὐῖος. Ἐργον. τῆργον. τὸ ὄνομα, τοῦ
νομα. Ἰμάτιον, τοῖμάτιον. ὄετες, ἀτες. τῆ ἑ-
τέρας, θάτερας. οἱ ἑτέροι, θάτεροι. αἱ ἑτέραι, θάτε-
ραι. ἢ ἑτέρα nō cōtrahitur. & τ' ἀνδρός, τ' ἀν-
δρί, pro τῆ ἀνδρός, τῶ ἀνδρί. ὄεισος, ὠεισος.
τῆ ἀγαθῶ, παγαθῶ. τῆ βιβόλου τῶ βούλοιο.
τῆ ἡμετέρου, ἡμετέρου.

6. DERIVATIONE. Quanta fuerit in
primitiuo syllaba, tanta erit & in deri-
uatiuo: vt ab ἰδῆ, ἰδαῖος. à πᾶς, πᾶσα. à πῖς-

vt, μινυτής, μινυτήρ, ωρεσδύτηρ, ωρεσδύτης.

5. Numeralia in ακόσιος, vt τριακόσιος.

6. Verbalia in αμα: vt *ωρεᾶμα, νᾶμα,*
ὁμοῖον πρᾶξιμα. Definitio in αμα.
 θυμίαμα.

7. Et in ιμα: vt *μήνιμα, χεῖμα,* quæ à præ- οὐκ εἰσὶν αὐ-
 teritis penultimam producentibus du- τεντὸς πρᾶξιμα
 cuntur. τα ἴσα πε-
νὺλτιμᾶν
πρὸδύcentια:

8. Deriuata à μῦθος, vt μῦθουμα.

9. Deriuata in ίνη producunt penulti-
 mam, si plures habent tribus syllabis: vt
ἀνδρασίνη, ἠρωίνη, μολυβδίνη.

Excipies *εἰλαπίνη.*

10. Substantiua deriuata quæ finiunt
 vel in ίτη, vel in ίτης: vt *ἀφροδίτη, μελίτη,*
ὀπλίτης, πολίτης.

(Sed ὁ *κριτής* debet excipi: contrahitur
 enim vt primitiuum *κέκριται.*)

11. Propria item in ἴκος Barbara: vt *Ἐρ-*
ῤῆκος, Λοδοῖκος.

12. Propria item in ἴνος, vt *Γυεῖνος, Βερδί-*
νος, Μαρτῖνος.

13. Verbalia in μος à prima perfecti passi
 ui formata, habēt penultimā vel naturā,

vel positione semper longā: vt à τέθυμι
 θυμός. à λέλυμι, λυμός. δέδεμι, δεσμός.

HÆC DERIVATIVA CORRIPI-
 untur in penultima.

1. Simplicia polysyllaba deriuata in -
 μος, i corripunt: vt δήκιμος, αἰθιμος.

2. Verbalia in ιμα: vt κήμι, πηκίμι.

3. possessiua in ικός: vt γραμματικός.

4. Oxytona polysyllaba in ινός quæ tē-
 pus significant, vt ἔαενός. Aliquando ta-
 men producuntur: vt apud Homerum
 Iliad. φ. Ως δ' ὅτ' ὀπωρινός βορέης. Quam
 libertatem Latinis negatam esse, cōque-
 ritur Martialis.

5. Verbalia in υσις: vt λύσις, φύσις.

6. Deriuata in ινος, quæ significant ma-
 teriam, vt κέδρινος, δρυίνος.

7. Diminutiua in αἶριον corripunt α: vt
 ab οἶνος, οἶνάριον.

8. Patronimica in αἰδης & ἰδης penulti-
 mam ferè corripunt, vt Μειοπιταἰδης, Νε-
 σοειδης.

9. in μα quæ à verbis in μι proueniūt,

quid κύμα sit
 κῆμα, ποτιον
 αἶμα. Plus a vim figr
 primam longam
 hē q. p. cōm
 fluxy indicat.

πλῆμα ἐι in,
 ποτιον, pro
 αἶμα for dida
 ex λογίνα. non
 πλῆμα. Non
 πλῆμα
 ἔλαρο

contrahuntur: vt ἄμα, δόμα. Et quæ de-
finunt in μα impurū, vt δόγμα, βρέγμα. //

Hæc verba
ἐπέμα et δό-
γμα vide scri-
bi per Vocales
breves. Τὸ δὲ
de δὲ ceteris.

10. Deriuata polysyllaba in ωή penul-
timam corripunt: vt διαχοσώη.

11. Deriuata in υς: vt καμῦς.

In quinta coniugatione penultima
primi indefiniti longa est: vt à κρίνω, ἐ-
κρίνα: ergo in κρίνον κρίνάτω, κρίναμι, κρίνω,
κρίναί, ὁ κρίνας, quæ omnia ab ἐκείνα for-
mantur, prima longa erit. Sic quia fu-
turum vtrunque quintæ coniugatio-
nis penultimam contrahit, quæ ab eo-
dem tempore deducuntur, eandem ha-
bebūt breuem: vt à κενώ, κέκειχα, κέκει-
μαι, ἐκεκείμην, κекείσομαι, ἐκείδην, κειθή-
σομαι, in omnibus modis & personis κει
breue erit: Et in verbalibus, vt à κέκειται, κει-
τήης, κειτήειον, & similibus. Tamen à
μανία prima contracta, fit μανιακὸς pri-
ma extensa: & ab αἰὲ ἀ correpto, fit αἰ-
διος ἀ producto.

κρίσις rursus
multo productior
Nominis, multo
corripitur Cap.
16 in Baraph.
in Jothan

Incipio in Prosodia clari
αἰὲ habere primam con-
minam. Vide et infra
pag. 194. lin. 1.

Appendix. II.

Deriuata circumflexa è Barytonis si

Υ. iii.

è diphthongo primitiuorum tantum re-
tineant alteram vocalem ; illa erit bre-
uis: vt à πείθω, πειθῶ. à δαίω, δαῶ. Id quod
obtinet etiam in nominibus : vt à φεύ-
γω, Φυγή. à πείθω πιθανός. contrà ancipites
initio præteritorum sæpe quasi accessi-
one augmenti producuntur, etiã si the-
ma habeant breue: ut ἰκάνω prima breui,
& ἰκανόν prima longa.

Appendix. III.

Futura à verbis in ίω vel υω penulti-
mam ferè producunt, quanuis thema-

*h. e. quibus themata
ta alia produci-
ent, alia corre-
ptam syllabam.*

ta variant: vt μηνύω, κυλίω, λύω. μιυύσω,
κυλίσω, λύσω. ^{β. λύσω} Ἡός, vt θύσω à θύω, longum
quidem est : sed tamen vtriusque per-
fectum, etiam passiuum, corripitur, λέ-
λυκα, τέθυκα, λέλυμαι, τέθυμαι. λῦτο plus-
quamperfectum longum est: at λύτω in
def. β. breue. λύμα & θύμα verbalia pri-
orem breuem habent.

Futurum itē in άσω, à themate in άω,
ab ε aut ρ cæpto, etiam producitur: vt ε
άω, έάσω. Φυράω, Φυράσω.

Sed futurum in $\sigma\omega$, à præfēti in $\zeta\omega, \tau\eta\omega$ vel $\omega\omega$, contrahitur in penultima: vt $\acute{\alpha}\rho\pi\acute{\alpha}\zeta\omega, \acute{\alpha}\rho\pi\acute{\alpha}\sigma\omega. \nu\omicron\mu\acute{\iota}\zeta\omega, \nu\omicron\mu\acute{\iota}\sigma\omega. \kappa\lambda\acute{\upsilon}\zeta\omega, \kappa\lambda\acute{\upsilon}\sigma\omega. \pi\lambda\acute{\alpha}\tau\eta\omega$ vel $\pi\lambda\acute{\alpha}\omega\omega, \pi\lambda\acute{\alpha}\sigma\omega.$

Appendix. iiii.

Prius indefinitum verborum quæ in ω purum & in $\zeta\omega$ desinunt, penultimam producit: vt à $\kappa\acute{\upsilon}\omega \acute{\epsilon}\kappa\upsilon\sigma\alpha. \acute{\alpha}\nu\omicron\chi\mu\acute{\alpha}\zeta\omega, \acute{\alpha}\nu\omicron\chi\mu\acute{\alpha}\sigma\alpha\sigma.$ particip. $\acute{\alpha}\kappa\theta\eta\tau\acute{\iota}\sigma\alpha\sigma.$ ab $\acute{\alpha}\kappa\theta\eta\tau\acute{\iota}\zeta\omega. \acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\pi\eta\iota\sigma\theta\eta$ à $\kappa\acute{\alpha}\pi\eta\acute{\iota}\zeta\omega.$ Sic $\acute{\epsilon}\sigma\pi\acute{\alpha}\tau\alpha\tau\omicron$ & $\acute{\epsilon}\rho\acute{\upsilon}\sigma\alpha\mu\theta\eta$ cum similibus plerunque leguntur tertia à fine extensa.

Alia verba quæ non sunt quintæ coniugationis, ferè eandem & futuri primi & primi indefiniti penultimam faciūt: quam etiã communem aliquando vsurpant Poetæ: vt $\pi\acute{\alpha}\sigma\alpha\omega$ pro gustare, prima correpta: pro acquirere, producta.

Appendix. v.

Posterius indefinitum penultimam ferè contrahit: vt $\acute{\epsilon}\lambda\alpha\beta\omicron\nu, \acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\omicron\nu.$ quare frequenter, vt vitetur positio, fit hîc metathesis, si liquida præcedat mutam:

vt pro ἔδαρχεν, ἐπέστησον, leges ἔδρακον, ἐπέστασον, & pro ἡμαρτον, ἰμβροτον.

Appendix. VI.

Verba iu ὑπίω etsi positu penultimā producant, tamen natura eam breuem habent:quam tamen perfectum extendit natura:vt à τύπιω, τέτυφα, à κούτιω κέκυφα, penultima longa.

Præteritum in κια, κ reiecto pro penultima longa ancipitem breuem retinet Iωνικῶς:vt à δέδικια, δέδικα. ἔσηκια, ἔσαα. πέφυκια, πέφυα.

DE PRAETERITO ATTICO.

Præteritum commune, assumptis Attico more duabus primis literis thematicis, si minimum est quatuor syllabarū, tertiam à prima contrahet:vt,

ἀλείφω, ἡλείφα, ἀλήλιφα.

ὀρύτιω, ὠρύχα, ὀρώρυχα.

Id tamen impedit aliquando positio si remanet:vt

ἐγείρω, ἡγερκια, ἐγήγερκια.

Appendix. 8.

Imperatiui indefinita quæ in *η* desinunt, & quæ in infinitiuo in *ναι*, producunt penultimã: vt *πῖηι, κλυ̃ηι, κρῖναι, λεᾶναι, Φᾶναι, εἴναι, δίδῃαι*. Sed in *η* facta per reduplicationem contrahuntur: vt *τέθηαηι, τέτραηι, κέκλυηι, δίδηηι*. Sed præfens infinitiui verborum in *μι* cōtrahit semper penultimã: vt *πιθέναι, ἰσάναι, διδόναι, ζυγνύωαι*.

Appendix. ix.

Primæ verborum personæ in *α* corripuntur, vt *ἐτυφα, τέτυφα*. In reliquis item personis inde formatis *α* breue erit, etiam si fiat syllabarum accessio, siue clementum, nisi obstet positio: vt *ἐτυφας, τέτυφας, ἐτύφατον, ἐτυφάτιον, ἐτύφαμον, τετύφαμον, ἐτύφατε, τετίφατε*. Sic *ἐτυφάμιον, ἐτύφατο, &c. τυφάτω, τυφάμενος*.

Exemptio. i.

Sed personæ quæ in *σι* exeunt, omnes penultiman producunt, siue ea sit *α*, siue quælibet alia litera: vt *τετύφασι, τυφασι, πίησι, πηέσι, ἴησι, ἰσᾶσι, δίδωσι, διδῶσι, ζύγουσι, ζυγύασι*.

Exceptio. II.

A græcum per Epenthesin Ionicam interpositum tertiis personis singularibus perfecti & plusquamperfecti passivi, ut fiant plurales, contrahitur: ut à τέτυπαι, τετύφαται. Sic ἐτετύφατο ab ἐτέτυπο. Et in præsentis optatiui, ut à τύπλοιοιτο, pluralis fit τυπλοίατο. Sic a δέδαται fit pluralis δεδάταται.

Annotatio.

Poetæ frequenter vtuntur personis in quibus *a* geminatur, & prioris quantitatem eandem faciunt cum syllaba illi præfixa. Dicunt enim μέμαα & μεμόναα penultima producta: quia *μη* & *μοι* syllabæ quæ antecedunt, longæ sunt. Contrà βόαα, μέμαα penultima breui, quia *βο* & *με* sunt etiam breues. Sic ἐσάωσε duabus primis breuibus, pro ἔσωσε. Si quid contrà vsurpatum sit, imitandum non erit.

DE VERBIS IN *μ*.

Observatio.

In numero singulari, penultima verborum Actiuorum in μ est longa, tam in præfenti quàm in imperfecto: in duali verò & plurali, & vocibus inde formati, breuis: vt $\Phi\acute{\alpha}\nu\alpha\iota$ à $\Phi\alpha\mu\acute{\upsilon}$. Nam in secundo indefinito, in omnibus numeris & modis est longa, ut Κλῦθί μιν , &c. $\acute{\epsilon}\delta\acute{\upsilon}\theta\epsilon\omega$ penultima longa.

Excipies $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\omega$ & $\acute{\epsilon}\delta\delta\iota$, quæ in duali & plurali corripuntur: vt $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\tau\omega\iota$, $\acute{\epsilon}\theta\epsilon\mu\iota$, $\acute{\epsilon}\delta\delta\iota\omega\iota$, $\acute{\epsilon}\delta\delta\iota\mu\iota$, &c.

At eadem tempora per omnes numeros & modos vocis passiuæ contrahuntur in penultima: vt $\acute{\pi}\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\acute{\iota}\omega$, $\acute{\pi}\acute{\iota}\theta\epsilon\alpha\theta\alpha\iota$, &c.

Sub deriuatione, temporũ extremas & penultimas syllabas excuffimus: consequens est vt & in nomine eandem rationem sequamur. Ac primũ de nominum finibus diuersis, eorũque quãtitate agendum videtur, ac deinde de incremento siue penultimis obliquo-

rum excreſcētium, qui à nominatiui fi-
ne deriuantur. Singulares vocum κατὰ
σοιχῆον regulas ſiquis deſideret, ad finem
adiungemus.

DE EXTREMÆ NOMINVM

Syllabæ quantitate.

Ex omnibus terminationibus, quæ
habent ancipites vocales, duæ tantum
ſunt longæ, Αρ & Υρ.

Αρ, vt

ὁ κέρ, ὁ ψάρ.

Hæc in αρ corripuntur,

1. ὁ μάκαρ, ἡ ὄαρ, δάμαρ.

2. Coniunctiones γῶ, αὐτάρ.

3. Et neutra in αρ, vt νέκταρ, ἀλκάρ, ἡ μάρ.

Υρ, vt

τὸ πῦρ, ὁ μάρτυρ: quæ tamen in obliquis
corripuntur.

RELIQVÆ omnes terminationes
quæ ſunt nouem, α, αρ, ας, ι, ιι, ις, υ, ω, ες,
contrahuntur.

Α, vt

ἡ τράπεζα, μάια, μοῖρα, βαρβα, ὦ πρῶφῆ.

τα, τὰ ξύλα, τὸ σῶμα, ἡ τύψα, ἡ δοῦσα, τὸν ἀί-
αιτα, τέτυφα, ἔτυφα, ἴα, ὄγα aduerbium.

Αν, vt

τιὼ τράπεζαν, ὦ αἶαν, ἔτυφαν, τὸ τυφαν.

Ας, vt

κέρας, ῥυκὰς, τοὺς αἶαντας, τυπῶντας, ὑμέας,
ἀγκὰς aduerbium.

Ι, vt

μέλι, αἶαντι, βυνηφι, λόγισι, τυπίσι, τυπῶσι-
μι, τίησι, νῶσι, σφῶσι, σφῆσι, ὄσι, ῥῶσι, ῥῶσι.

Ιν, vt

μῖν, νῖν, σφῖν, & Aeolica ἀμμῖν, & ἀμμῖ, τιὼ
πόλιν, βυνηφιν, τῶν, πάλιν.

Ις, vt

ὁ πάρις, ἡ πόλις, βεισις, δις, τρις.

Υ, vt

δάκρυ, σύ.

Υν, vt

ξυγγνῶ, τοίνω, τὸν βαρῶ.

Υς, vt

ἑπῆγυς, ὁ καὶ ἡ ἀδακρυς, βαθῦς, ἑξῦς.

Hæc habent terminationes α, αι, ας,
ιν, ις, υ, ιω, υς, longas,

A.

Definunt in $\bar{a}$ longum,

1. Οξύτονα, vt ποηρά.
2. Περισώμωτα, vt ἀθωᾶ́.
3. Παροξύτονα in $\acute{\iota}$ α, vt φιλιᾶ́.
4. Verbalia in εῖα, vt βασιλεία regnum.
Nam denominatiua corripunt α, vt
βασίλῃα Regina.
5. Fœminina adiectiuorū, quorum ge-
nitiuus masculinus exit in υ: vt ἀ δίχμος
διχίυ, ἢ διχία. Sed ἀ δῖος & ἀ εἰπειρος, fœ-
mininū est δῖα & ~~εἰ~~^{πε}πειρα, per α breue.
6. Substātiua in δα, ϑα: vt λήδα, σιμῖθα.
7. In εα finita, consonante præcedente:
vt ἀγρᾶ, πέτρα. Excipies ἄναγρᾶ & σκολό-
πενδρα.
8. Dissyllaba in εα purum, nulla præfi-
xa diphthongo, vt πήρα. Quinque sunt
dissyllaba quæ exeunt in εα longum, e-
tiam si diphthongus præcedat: φαῖδρα,
λαύρα, σαύρα, αὔρα, κᾶρα.
9. Polyssyllaba in αῖα, vt σεληναῖα. (μᾶ.)
10. Dualia in α, vt τῶ & ᾧ ἀγεία, τὰ & ᾧ π-

ὁ εἰπειρος
ἢ πεπειρα
ἀναγρᾶς δὲ τῶν
ἀναγρᾶς αἰ. ἄρα
ἰσὺν ἐπιπέπυται.

11. Vocatiuus singularis primæ declinationis in *α* à nominatiuo in *ας*: vt ᾠαίνεῖα, ab ὁαίνεῖας. Et poetici illi λεοδάμα, πολυδάμα.

12. Genitiuus Doricus: vt τῆαίνεῖα, pro αίνεῖου.

13. Accusatiuus Atticus à nominatiuo in *ας*: vt τὸν πηλέα, apud Euripidem, Καὶ μὲν δέδρακε τὸν δὲ πηλέα πέλας. Vbi λέα iambus est. Nam Ionicus si fiat accusatiuus, contrahetur: vt πηλήα.

14. ᾠα aduerbium perculsionis producitur.

Av.

1. Masculinorum nominatiui & vocatiui, vt ὁ & ᾠπᾶν, πᾶν. Sic ᾠαίν.

2. Accusatiui primæ declinationis parasyllaborum: vt τὸν αίνεαν.

3. Neutrum τὸ πᾶν, & Aduerbium. Nam λῖαν commune est.

As.

1. Περισπώμματα, vel βαρύτονα, vt Θωμάς, Αἰνείας, Αἴας. Excipe μέγας, & λαῖας.

2. Singulares genitiui, & plurales accu-
fatiui parisyllaborum: vt τῆς φιλίας, τοῦς
ἀινείας, τῶν μουσῶν.

3. Singularia participia masculina in ας:
vt τύψας, ποιήσας, ἰσάσας.

I.

1. Nomina literarum, vt ξῖ, πῖ.

2. κρῖ, & κί.

3. Τοῖ δὲ κελκῶς additum extremæ dictio-
ni, vt τῆς δελφίνης, νωί.

Iv.

1. ἡμῖν, ὑμῖν.

Is.

1. Monosyllaba nomina: vt κῖς, πῖς excipi-
tur.

2. Quæ nominatiuo variant: vt δελφίς
& δελφίν.

3. Fœminina dissyllaba in ις penultima
longa: vt κρηπίς, σφραγίς.

Υ.

1. τὸ doricum, pro σὺ.

2. Nomina literarum, vt μῦ, νῦ, & γῦ.

3. ὤ, ὤ, aduerbium olfacientis.

4. Ἀντικρὺ & Φορκὺ, à nominatiuo Φορκύς.
 5. Tertiæ personæ verborum in μι: vt ἔ-
 φυ, ἔδου, κατέδου, δάινου.

Υβ.

1. υῶ.

2. Accusatiuus singularis à nominatiuo
 in υς longum desinente: vt μῶ à nomi-
 natiuo μῶς, σῶ à nominatiuo σῶς.

3. Primæ personæ verborum in μι: vt ἔ-
 φρω, ἐζώρω.

Υς.

1. ἀρκύς, ἀγλεύς.

2. Monosyllaba: vt μῦς, σῦς.

3. Substantiua tam ἐξύθνα, quàm περὶ πῶ-
 ληνα, quæ per os purum declinantur: vt
 ἰχθύς ὄφρῦς.

4. Diminutiua: vt διονῦς.

5. Participia actiua masculina in υς: vt
 ζουγνύς.

INCREMENTVM parium.

Obliqui pares nominatiuo syllabis,
 si fiūt impares, penultimam producūt:
 vt ὁ Ἀγχιόης, τὸ ἀγχιόος ἀγχιόοο penul-

tima longa: αἴδης, αἴδου αἴδαο, τῶν μουσῶν
μουσάων, τῆ λόγου λόγου, τῶν λόγου λόγου,
τοῖς λόγοις λόγοις, τοῖς ἀνείμας ἀνείμασι. Sic à
τέρατα, κέρατα, penultima breui, fit τερά-
ατος, κεράατος, priore a longo.

Quæ definent in duas extremas bre-
ues, quarum ις est posterior, apud poetas
assumunt η in penultima, quod longum
remanet: vt πύραμις, πεγασις, πύραμηις, πε-
πεγασις.

DE INCREMENTO, siue penulti-
ma obliquorum imparium.

Quanta est extrema in nominatiuo
singulari vocum imparium, tanta est fe-
rè & in obliquis: vt ἡ παλάς definit in
as breue, ergo genitiuus παλάδος corri-
piet penultimam. Sic πᾶν, πᾶνός, πᾶνι, πᾶ-
να, penultima producta.

Excipies tria ἄλς, μάρτυρ, & πῦρ, quæ
etsi in nominatiuo producuntur, in ob-
liquis tamen contrahuntur, ἀλός, πυρός,
μάρτυρος.

Ancipites quæ dictionem claudunt,

breues remanent etiam in obliquis, vel in breues mutantur, quum fiunt penultima, accedentibus aliis syllabis.

A.

σῶμα, σώματος σώματι, σώματι, σώμασι.

I.

μέλι, μέλιτος, vnicum substantiuum.

Υ.

πῶν πώεος, ἄγυ ἄγεος.

Υ mutatur in ε in obliquis, si longa syllaba præcedebat: alioquin breue remanet, vt δῶρυ δόρυος, γένυ γένυος.

Αν ἄνος.

ὄϊζαν ἰπιᾶνος, μέλαιν μέλαινος, τὸ τάλαιν τάλαινος.

Neutra autem adiectiua in αι, vt Ἔπειν, τύψαι, positione penultimam producunt: vt τῆ πεινῆς, τύψαιτος.

Ην ηνος.

Masculina & foeminina in ιω: vt ὁ ἔλλω λλωος, ἡ σείριω ρηνος.

Oxytona in μιῶ, habent μιῶος: vt ποιμιῶ ποιμένος, λιμιῶ λιμιῶος.

Z.ii.

3. Ethæc quatuor, ὁ ἀγλῶ ἀγλῆνος, ἀζῶ ἀζῆνος, ἀδῶ ἀδένος, & ἡ φρίῶ φρενός.

4. Communia in ἰω βαρύτερον: vt ὁ κῆ ἢ ζῆ σῖω ὄρσενος.

Εν ενος.

1. Adiectiua sunt in εν finita, & habent ενος: vt τὸ τέρεν τέρενος.

2. Participia vt sua masculina ἐντος: vt τυφθῆν τυφθῆντος.

In vel is, vt ω vel us.

1. Longa sunt etiam in obliquis: habēt enim penultimam longam: vt δελφῖς vel δελφῖν δελφῖνος, ὁ φόρκυς vel φόρκυν φόρκυκος.

2. Positio fit in participiis: vt ὁ ζῶγνυς κῆ τὸ ζῶγνυῶ, ζῶγνυῖτος.

In ον.

1. Adiectiua nomina contrahunt penultimam: vt ὁ κῆ ἢ βῦδαίμων κῆ τὸ βῦδαίμων, βῦδαίμονος.

2. Participia assumunt τ: vt τὸ τυπλιον τυπλιοντος.

In οίω.

1. Alia sunt participia, quæ τες assumunt: vt τυποιῶ τυποιῶτες.

2. Alia nomina, quæ contrahunt penultimā: vt ὁ χαῖ ἢ δῖπους χαῖ τὸ δῖπου, διποδος.

In Ap.

1. Masculinum etiam in obliquis longum est: vt κάρ κάρως.

2. Neutrum breue: vt νέκταρ νέκταρος, ἦ-περ ἦπατος, φρέαρ φρέατος.

In Hp.

1. Masculina retinent η: vt σωτήρ σωτήρης, ἐλευθέρ ἐλευθέρης.

2. Fœminina contrahuntur, & η mutant in ε: vt μήτηρ μητέρας. Et quædam masculina: vt ἀνὴρ ἀνέρας, αἰθήρ αἰθέρας, ἀήρ αἰέρας, ἀστὴρ ἀστέρας, πατήρ πατέρας.

3. Barytona in quibus penultima producitur: vt ὁ πῆρ πῆρας, φράτηρ φράτερας.

In Eip.

Eip retinent siue sint masculina, vt ὁ φτεῖρ φτειῶς, siue fœminina: vt ἡ χεῖρ χειῶς, cum compositis, ἐκατόνυχος χεῖρας.

In υρ

Pauca sunt masculina quæ u longum in nominatiuo, in obliquis cōtrahūt: ut μάρτυρ μάρτυρος. Neutrū est τὸ πῦρ πυρός.

In ξ vel ψ.

Quæ desinunt in duplicem consonātem præcedente vocali ancipite, positione quidem longam, sed natura eam habent breuem: propterea in penultimis quoque obliquorum ea contrahetur: ut αὔραξ αὔρακος, κόραξ κόρακος, ἀραψ ἀραβος, κατήλιψ κατήλιφος, χάλυψ χάλυβος, ὄνυξ ὄνυχος, λίψ λιβός, χερσιψ χερσιβος.

Excipies dissyllaba masculina in αξ, in quibus prior natura longa est: nam ea etiam posteriorem producunt ubique: ut ὁ θώραξ θώρακος, Φαίαξ Φαίακος, κύκλωψ κύκλωπος.

Et quinque monosyllaba, ῥάξ ῥαχός, γύψ γυπός, γρυψ γρυπός, ἰψ ἰπός, ῥιψ ῥιπός, quæ positione in nominatiuo extendūtur, & natura in obliquis. Nam λαίραψ λαίραπος deberet circumflecti, quia ex-

tremam breuem natura habet.

In ιξ vel υξ.

Masculina in ιξ vel υξ quæ penultimam tantùm nominatiui producunt, in obliquis, penultimam etiam extendunt: vt φοίνιξ φοίνικος, Ἰρήιξ Ἰρήικος, τέτιξ τέτιγος. κόκκυξ κόκκυγος.

Quæ tamen in λιξ desinunt, & reliqua fœminiua in ιξ, & composita in υξ debent excipi: quia in obliquis penultimam corripiunt: vt ἥλιξ ἥλικος, κύλιξ κύλικος, σύζυξ σύζυγος.

In as.

Exeunt in as longum masculina, siue substantiua appellatiua sint, siue adiectiua: & τος assumendo, positione penultimam producunt: vt αἴας αἴαντος, ὁ πᾶς πάντων, ὁ τύψας τύψαντος.

Et Gentilia incipientia à π: vt πικίας πικιάντος.

Et reliqua oxytona masculina non gētilia: vt παῖς παϊάντος, ανδριάς ανδριάντος.

Sed fœminina in as accutum contra-

Z.iiii.

hantur etiã in obliquis: vt *παλαῖς παλαῖδος, λαμπῖς λαμπῖδος.*

Sic masculina quædam gētilia: vt *ἀρκῖς ἀρκῖδος.*

Sed quæ sunt neutra in *ας*, habent vel vocalem antè *ας*, vel *ρ*, & corripuntur etiam in genitiuo: vt *κρέας κρέατος, κέρας κέρατος.*

In *ης*.

1. Masculina & plurima fœminina in *της* exeunt in *ητος*: vt *ὁ κρηῖς κρηῖτος, ἡ φιλότης φιλότητος.*

2. Sed ex *ης* in *ῆς* circumflexum, positio-
ne in obliquis penultimam producant:
vt *πιμῆς πιμῆτος à πιμήης πιμήεντος.*

3. Propria à verbis orta per compositio-
nem, declinātur per *εος*: vnde fit *ους*: vt *ὁ Ἀεισοφάνης τῷ ἀεισοφάνεος & ἀεισοφάνους, à φαίνω.*

4. Cōposita in *ης* ex neut: is facta: vt *à κλέος & ἦρα fit ἦρακλής ἦρακλέος ἦρακλῆς, à δῆμος & αἶνος fit ὁ Δημοαἰῆς δημοαἰέος δημοαἰένος δημοαἰένους.*

5. Adiectiua communia, quorum neutrum est per *ες*, declinantur per *εος* *υς*: vt ὁ *καὶ ἡ ἀληθής* καὶ τὸ *ἀληθές*, genit. τῶ *ἀληθέος ἀληθοῦς*, ὁ *καὶ ἡ λιμῶδης* καὶ τὸ *λιμῶδες*, τῶ *λιμῶδέος λιμῶδούς*.

6. Et in *ρης*: vt ὁ *ἀρης* τῶ *ἀρεος*, ὁ *διώρης* διώρεος, ἡ *τειήρης* τειήρεος

7. In *νής* ὄξυτονα: vt σαφινῆς σαφινέος σαφινῶς.

8. Composita à nominibus in *υς*, vt ab ὠκῦς, ποδάκης ποδάκευς ποδάκους.

In *ις*.

1. *Ις* breue tam masculina quàm femina, in genitiuo retinent breuem penultimam, & declinantur modò per *ιος*, modò per *εος*: vt πόλις πόλιος & πόλεος.

2. Propria in *ις* etiam contrahunt penultimam, sed per *ιδος* flectuntur: vt παεις πάειδος, κύρις κύριδος.

3. Et quædam composita: *πρῆμαντις* *πρῆμαντιδος*.

4. Et quæ masculina penultimam producunt: vt βῆνις βῆνιδος, γάτεις γάτειδος.

κράτης κράτιδος.

Sed foeminina vel οξύτονα vel circumflexa, penultimam in ἴδος producunt: vt ἡβῆ δις, σφραγίς, βενδιῖδος, σφραγῖδος.

Et quæ duas immutabiles ante *is* habent: genitiuum enim formant in ἴδος penultima longa: vt ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμιθος.

In *is*.

Partim substantiua, partim adiectiua penultimā contrahunt in obliquis: eam que modò puram per *uos* vel *eos*, modò impuram per *θος* & *δος*: vt μῦς μυός, ὁ πῆχυς πήχεος, πέλεκυς πελέκεος, vel *eως* Atticè, βραχὺς βραχέος, ἡ κῶμυς κώμυθος, ἡ κόρυς κόρυθος, ἡ χλαμὺς χλαμύδος.

Sed participia masculina positione producunt penultimam, vt neutra: vt ὁ ζυγνὺς ζυγνιώτος.

In *os*.

In *os* contrahuntur in obliquis: vt τὸ τεῖχος, τείχεος, τείχους.

Notabis Participia in ὄς, per ὄτος varia-

ρί: vt τετυφός τετυφότης.

In ες.

Neutra sunt, & sic se habent vt cōmunia in ης: vt ὁ κὶ ἡ ἀληθής καὶ τὸ ἀληθές, ἀληθές ἀληθεύς.

In υς.

Masculina sunt, & corripuntur in ός: vt βός, βοός. πούς tamen ποδός habet per δ, cum cōpositis: vt πολύπους πολύποδός.

Participia tertiæ coniugationis verborum in μι, per οντες habent: vt δδύς δόντος. Sic nomen ὀδδύς ὀδόντος.

Ους contractum ex όεις, in οῦς: vt σιμείεις σιμοῦς, σιμόεντες σιμοῦτος.

In ας.

Duo tantum sunt, eaque fœminina, quæ in obliquis contrahunt penultimam per α: vt ἡ ναὺς ναός, γηαὺς γηαός.

In εις.

Masculina ferè sunt, & si sint monosyllaba, εις in ενος mutant in genitiuo: vt κείεις κλεινός, ὁ εἷς ἐνός, cum cōpositis, οὐδεῖς οὐδενός. fœmininū κλείς, κλειδός format.

Quæ nō vn̄ius tantūm sunt syllabæ, flectuntur per εν̄τος: vt σιμ̄είεις σιμ̄όεντος, ὁ χαῑείεις χαῑείεντος. Sic & participia: ὁ πιθ̄είεις πιθ̄είεντος.

In ους.

1. Contracta sunt omnia, & masculina, atque penultimam in obliquis corripiunt: vt βασιλ̄ους βασιλ̄έος.

In λς.

1. Vnicum est quod in obliquis contrahit, ἀλ̄ς ἀλ̄έος.

In υς & ρς.

1. In υς vel ρς finita α præcedente, habēt genitiuum per ᾱτος: vt μάκαρς μάκαρ̄τος: ι vel υ præcedente, per τ & per θ: vt ὀέλ̄μινς ἑλ̄μινθ̄ος.

In ων,

Quæ retinent ω in obliquis, partim sunt ὀξύτονα, partim περισπ̄ύτονα, partim ποσεισπ̄ώμενα.

Hæc ὀξύτονα retinent ω.

1. Monosyllaba: vt κλών κλωνός.

2. Περιεκτικά: vt κριτών, ἀκρωθών, ὦνος. Excipe ῥων ῥωνός, vnde Μεγάλῳ ῥωνι μελάγ-

ῥονος.

3. Ως ποσειεπικαί: vt ἀγών ἀγῶνος, ἀγών ἀγῶ-
νος. tolle κενῶν κενόνος.

4. Mensium nomina: vt βοηδρομιῶν βοη-
δρομιῶνος, Augustus.

5. In ῶν purum, quæ plures duabus syl-
labis habent, penultima tamen brevis:
vt ἡρακλεῶν ῶνος, πυγμαλιῶν πυγμαλιῶνος.

Hæc βαρύτερα retinent ω.

1. In ῶν βαρύτερα denominatiua: vt θεῶν
θεῶνος, ἀ θεός θεῶ, τρύφων τρύφωνος, πλάτων
πλάτωνος, ἀκτῶν ἀκτῶνος.

2. In ῶν Gentilia: vt θεύτων θεύτωνος. κύ-
κων κύκνος excipitur.

3. In βων: vt εἰράβων εἰράβωνος.

4. In γων tam dissyllaba quàm polysyl-
laba: vt λήγων λήγωνος, ἀρήγων ἀρήγωνος.

5. In δων denominatiua: vt ἀ κορυδῆς, κερύ-
δων κερύδωνος, Φαίδων Φαίδωνος.

6. In ζων ξων σων dissyllaba & propria: vt
ρίζων ρίζωνος, ἄξων ἄξωνος, θράσων θράσωνος.
Excipe ἰάσων ἰάσωνος.

7. Dissyllaba in πων κων των, & φων χων

δων: vt δούπων δούπωνος, γλεύκων γλεύκωνος, πλούτων πλούτωνος, τρύφων τρύφωνος, κείθων κείθωνος, γλήχων γλήχωνος.

8. Et in quibus liquida pura præcedit ων: vt γέλων γέλωνος, τίμων τίμωνος, σίνων σίνωνος, κικέρων κικέρωνος.

9. Hyperdiffyllaba quæ ante ων purum ancipitem habent correptam: vt ἐνδυμίων ἐνδυμίωνος, ἠφεσίων ἠφεσίωνος, δόκαλίων δόκαλίωνος, ὠρίων penultima communi, ὠρίωνος.

10. Ciuitatum nomina in δων: vt σιδῶν σιδῶνος. Excipe ἐλεσῶν ἐλεσῶνος, & ἀντιδῶν ἀντιδῶνος.

11. In ων Circumflexa habent ὦντος: vt Ξενοφῶν Ξενοφῶντος: præter ποσειδῶν ποσειδῶνος sine τ, & Τραῶν Τραῶνος, & τυφῶν τυφῶνος.

12. Patronymica in ων: vt πηλείων πηλείωνος.

13. Deriuatiua: vt μωρίων μωρίωνος, σίμων σίμωνος.

Hæc ὄξυτονα mutant ω per ο
in obliquis.

1. Finita in ὠν purum, ancipiti quæ longa fit, præcedente: vt ἀλεκτρύων ἀλεκτρύονος, ἀμφυκτύων ἀμφυκτύονος, ὤξεικιων ὤξεικιόνος.

2. Fœminina omnia: vt εἰκῶν, εἰκόνος.

3. Finita in δῶν: vt Ἐπιδῶν Ἐπιδόνος. Sic μακεδῶν μακεδόνος.

4. Duo propria Καλυδῶν & Αμυδῶν habent ὦνος.

Ἦς βαρῦτονα mutant ω per ο
in obliquis.

1. Quæ proueniunt à compositis nominibus in ος: vt ἀναιμῶν ἀναιμόνος, ab ἀναιμος composito ex α τερητικῶ & nomine αἷμα.

2. Verbalia, cæteraque nomina cōmunia: vt à φιλῶ, φιλήμων φιλήμονος, à νοῶ, νοήμων νοήμονος, ab ἐλεῶ, ἐλεήμων ἐλεήμωνος. Sic ὁ κῆρ ἢ σῶφρον σῶφρονος, ὁ κῆρ ἢ γείτων γείτωνος. Excipies ὁ κῆρ ἢ αἴθων αἴθωνος, ὁ κῆρ ἢ εἶρων εἶρωνος.

3. In ων purum penultima longa, modò tribus vt minimum syllabis consistit:

vt παιγῶν παιήσιος, μαχάων μαχάσιος.

4. In ων dissyllaba, modò denominatiua non sint, habeántque diuerfas consonantes simul cum ων iunctas: vt τέκτων τέκτωνος, ἴδμων ἴδμωνος, ἄκμων ἄκμωνος

5. Composita cum nomine φρέων φρενός: vt ἀφρων ἀφρονος, δαίφρον δαίφρονος.

6. In ων cōparatiua: vt βελτίων βελτίσιος.

In ωρ.

In λωρ vel μαρ retinent ω in obliquis, vt ἔλωρ ἔλωρος, τέκμαρ τέκμαρος.

In ωρ finita, si nullum vel λ vel μ adsit. ω mutant in ο: vt νέτωρ νέτωρος, ἀπάτωρ ἀπάτωρος, ἀμήτωρ ἀμήτωρος.

In ως

Tam purè quàm per τ declinata, retinet ω: vt ἦρωσ ἦρωσος, ἰδρωσ ἰδρωσός, φῶσ φῶσός.

In ωψ finita retinent ω: vt ὠψ ὠψός, μέρωψ μέρωψός.

PENULTIMA DATIVI pluralis qualis sit in quinta declinatione.

Eadem est cum datiuo singulari, si ab eo formetur: vt ἀπιτᾶνι πιτᾶσι: ἀτύπῳντι, τύ

πίσαι, ἀ τυφθέντι τυφθείσι, ἀ λέοντι λέεσι, ἀ
παλλάδι παλλάσι.

Excipies ῥήτορι ῥήτορι & ἀραβι ἀραβι,
& similia quæ positu producuntur, quū
singulare breue sit.

P O S I T I O N E.

Positione fit syllaba longa Græcis,
quum sequuntur duæ consonantes vel v
na duplex post vocalem breuem, siue ea
sit dictionis extrema litera, siue non sit:
vt Iliad. α,

Εξ ἔ δὴ τὰ παῖτα διαθήτω εἰσαυτε.

Plurale τὰ breue natura, hîc producitur po
sitione: excipitur enim duabus conso
nis ωρ. Et eodem,

Τίς τ' ἄρσφωθεῶν εἰδι ξωέηκε μάχαξ;

Obliqui quintæ declinationis desinunt
in vocalem breuem, vt εἰδι: tamen hîc
δι illud longū est positu: sequitur enim
litera duplex ξ. Rursus,

Κλυθίμεν, ἀργυρόξ' ὅς χρυσίω ἀμφιβέ
βηκας, Κίλραυ τε ζαδέω.

Aa.i.

Hic ἀργυρόξε, ὅ natura breue, positio-
 ne productum habet: quia sequitur du-
 plex ξ: τε extenditur ζ sequente, etiam
 in diuersa dictione. Idem,

Ἡ μὲν μοι πρὸ φρων ἔπεσιν κὶ χειρὶν ἀρήξειν.
 Longum est μὲν positione, quia post ε
 sequitur ν μ: longum est πρὸ, sequitur
 enim φρ: λόγῳ est σιν in ἔπεσιν, quia post
 ν sequitur κ.

DE SYLLABA COMMUNI.

Syllaba est communis si post vocalē
 minimè λόγαν, in eadem cum ipsa vo-
 cali dictione, aut in alia sequatur muta
 cum liquida, ea lege vt muta & liquida
 pertineant ad eandem syllabā: vt κατὰ
 præpositio definit in α breue, post quod
 φρένα positum, Iliad. β. ab Homero, in-
 ceptūque à muta & liquida, facit vt e-
 tiam longum sit illud,

Ἀλλ' ὄγε μερμήρισε κατὰ φρένα κὶ χεῖρ' θυμὸν.
 Sic κύκλω cadem ratione modò prio-
 rem contrahit, modò producit: vt apud
 Theocritum,

Οὐτῶ γ' οὐδ' αἶσα δ' ἔγ' ὀκύνκλωσ' ὀπ' ἤμιν.

Et Odyss. i.

Κυκλώπων δ' ἔς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμέ-
των Ἰκόμεσθα.

Aliquando quæ natura corripuntur,
sequente vnica liquida reperias produ-
ci positione. Iliad. α.

Ἡρώων. αὐτοὺς δ' ἔλωεα τεύχε κίωεσιν.

Ελωεα enim e breue natura, híc positio
ne producit, quia sequitur λ. Et apud
Theocritum,

-ὦ Πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφαν'.

Κτ, μν, & πλ syllabā breuem si excipiāτ,

non necessario illa erit lōga, sed cō mu-
nis cēsebitur: vt κλ in βατραχομομαχία,
Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρων ἰὼν ἄκρον δάκτυλον κατὰ δά-
κνω. Nam δα in δάκτυλον contrahitur se-
quētibus κλ. Heliod. μν,

Ἡ' τε καὶ ἀπάλαμνον παρ, ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγεί-
ρει. τὸ ἀπάλαμνον ante μν, λα breue habet.

πλ, Homer. Οδυσ. δ.

Κύπερον, φοινίκιον τε, καὶ ἀιγυπίδος ἐπαληθείς.

Aa. ii.

τὸ ἀίγυπλίους secundam contrahit, et si *αι*
sequantur.

In fine dictionis omnis vocalis longa, ut diphthongus omnis, erit etiam brevis, non tantum longa, si quæ sequitur dictione, non incipiat à consonante. Vbi notabis, in metiendis versibus græcis nullas vocales quæ scriptæ sint, è fine elidendas esse ob alteram vocalem initio dictionis sequentis positam. Nam quicquid reici oportuit, id indicat apostrophus reiectum esse: ut Iliad. β,
Πέμψαι ἐπὶ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ὄυλον ὄνειρον.
Osserua in hoc versu *αι* in πέμψαι contrahi sequente *ε* in ἐπὶ, cuius extremam elisam indicat apostrophus: *δη* in Ἀτρείδῃ longum etiam esse, sequente *α* in Ἀγαμέμνονι, cuius sequente vocali non perimitur, quia scriptum est. Id quod imitatus est Virgilius, dum in Vale contraxit *e* sequente vocali,
Et lōgū formose Vale vale, inquit, Iola.

Et diphthongum in illo, Insulæ Ionio
in magno .

Solent etiam poetæ Græci in eadem
dictione aliquando syllabam commu-
nem vsurpare: vt *ἀρες* apud Homerum
Ιλιαδ. ε,

Ἄρες ἀρες βροθολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήλα.

Et *ἔαεινόν* penultima communi. Qua de

re sic ad Earinum lusit Martialis,

Nomen nobile, molle, delicatum,

Verſu dicere non rudi volebam:

Sed tu ſyllaba contumax repugnas.

Dicunt *ἔαεινόν* tamen poetæ:

Sed Græci, quibus eſt nihil negatum:

Et quos *ἄρες ἀρες* decet ſonare:

Nobis non licet eſſe tam diſertis,

Qui muſas colimus ſeueriores.

Magis ſibi placent in illa libertate E-
pici poetæ, quàm Tragici aut Comici,
qui etiam non amant frequentem con-
curſum vocalium, ſed ferè apoſtropho
notata hiatus illum vitant. Qua in mo-
deſtia magis ſunt pueris imitandi.

Aliquando Tragici & Comici, præfer-
tim in choris, dictionis partem initio
versus sequentis reponunt: sed non tam
frequenter quàm Lyrici.

In fine versus vltima est communis:
quare de illa nihil laborandum est.

Annotatio.

Syllaba natura brevis in fine dictio-
nis sic posita, vt initium sit pedis in car-
mine heroico, magnis authoribus habe-
tur etiam longa, cùm post alios pedes,
tum vel maximè post duos primos: vt
Iliad. γ.

Στῆνται γδ ἡ ἔπος ἐρέειν καρυσθαίλος Ἐκτωρ.
Duo primi pedes finiunt in priore syl-
laba τῆ ἔπος: propterea πος scriptum per
o quia quasi à priore syllaba pedéque a-
uulsus est, producitur. id quod etiam
Virgilius expressit, dum dixit,
Omnia vincit amor: & nos cedamus a-
mori.

Obseruabis id fieri etiã initio secun-
di, tertii, quarti, & quinti pedis, sed non

perinde frequenter.

Reliqua quæ pueris sūt vitia, in authoribus magnis sic excusantur, vt figura aliqua innouata fuisse dicātur: vt quū versus aliquot ab ἄπει & ἐπει incipit Homerus, dicatur esse ἐπέαισι: vt Diana, Italia apud Virgil. prima longa: Hoc in posteriore necessitate quadam, nimirum quum breuium multarum fit concursus, vnà necessario producitur, vt in ἀθάλατος: aut contrà quum longæ syllabæ contrahuntur: vt βύλας Iliad. μ. prima breui,

Εἰ δ' ὑμῖν ὁδε μῦθος ἀφαιδάνη ἀλλὰ βύλας.
Id apellant συστολίω.

In summa siquid vel additum, vel de tractum syllabæ aut dictioni, aut dialecto aliqua, aut figura erit ex iis quas antè exposuimus: sed puero erit vitium.

Deinde sunt certa quædam monosyllaba, quorum accessione modò syllabæ præcedentes produciuntur, modò breues remanent: perinde atque si liquef-

Aa.iiii.

ἀθάλατος
βύλας
Sic Homerus
Odyss.
Μηνὸς ἄρετος δ'
'εὐ νηὶ παλαιῇ
ἥσπετος ἀποπέ
ονται. Ἐπειὶ
hic versus in Theop.
H. S. in voce
ἔπιπυλός.

OBSER.
VATSO.

cerēt monofyllaba: quæ sunt τε, κε, δέ, μὲν, γάρ, τις, & similes, quas in Homero obseruabis: vt Iliad. ↓,

Δὲ τέρῳ δ' αἰβοῦν ἦκε μέγαν ἢ πτόνα δήμῳ.
Vbi vides ρῳ breue esse sequente αῶ, quasi δέ particula interiecta uon sit.

Rursus ne pueri discrucientur in excutiendis vocis alicuius syllabis, eas tā quæ secundæ à fine sunt, quàm quæ citra secundam, κατὰ σοιχείον quasi tabulis quibusdam explicatas hîc ascribemus.

Regula. de his, quæ citra secundam syllabam à fine sunt.

Ancipites vocales α, ι, & υ quibuscunque vocalibus reperiantur præfixæ citra secundam à fine, corripientiæ erunt.

Exceptiones duæ:

Prior.

I ante γ in tertia à fine producitur: vt ῥίγιον, σιγάω.

I ante ρ tam in tertia quàm in secunda à fine lōgum est: vt μίραμις, ἡρώδιος, ἴεος, νεράς, ἴρως.

Posterior exceptio.

^{εἰς τὴν ἰστίαν ἀφ' ἑνὸς}
^{ἢ ἑνὸς ἰστίαν}
 υ ante σ utrobique producitur: ut χ^ρύ-
 σος, λύσ^σμδρος, μύσιος, φύσ^σάω. Præter
 ἡλύσιος, θύσανος, ἡλυσίς, τή^σσιος. ^{ὡς ἂν ἰστίαν ἢ ἑνὸς ἰστίαν}

Exempla τῶν
 ἢ syllaba zeta
 à fine.

Ex cōpositis à λύω fiue λύσις, alia pro-
 ducunt υ, ut λυσίπ^πονος, λυσιμε^μλής, λυσιμέ-
 ειμνος, λυσιζ^ζωνος: alia contrahunt, ut λυσι-
 π^πήμων.

Φύσα, χ^ρυπός, διόνυσος, καμβύ^βσης.

Sed verbalia in υσις, ut λύσις, φύσις, χ^ρ-
 σις, corripunt penultimam.

Exempla τῶν ἢ
 syllaba fecunda
 à fine.

Regula.

A ante vocales breue.

ἄαται, ἄείδ^δω, ἀήτης, αἴω, αἰοιδός, σαώ^ωτερος,
 ἀείδ^δω etiam producitur. ^{Ἐν τῷ ἀείδω πρώτῳ ἔχει ἀπώδυστον.}

Excipe

ἀέναος, Λαέρτης, & similia à λαός cōposita
 ἀέριος, αἰδῖος, αἴατω, βαγαῖος, αἰκῆ, αἰκῆς, ἀχ^χ
 κός, κατ^ταἰγδύω, ἀόνες, ἰάομαι, τετραόρος, τ^τω
 γέον.

I ante vocales breue.

αἰγαλός, διερός, ἐλλοπιβύω, ἰότης, μηζῖω.

Excipe

βιάζομαι, ἰάσιος, ἰάσιμος, κιάθω, πιάνω, π^πέ-

εως, οἶομαι, ἰοβόλος, & cætera ab ἰός com-
posita, ἰύγη, φηώτης, παρτίωξις.

Communes sunt primæ in ἀνάζω, ἀι-
άω, ἀιαρός, ἰάγω, ἰερός, ἴημι, & ἴεμαι, ἴημι mit-
to, ἴεμαι cupio.

Υ ante vocales breue.

κυανός, κυανῶπις, ὕαμα, γηρυονθής, μυοκτόνος,
θυσόδης.

Excipe μυελός, πυελός, πυετή, ὑέτος, ἀψυ-
ήτης, μύσχος, μυοδόχος, & ἐνυάλιος.

Obseruatio.

Quoties pluribus syllabis breuibus bre-
uis item adiicitur, poetis necessariò pri-
ma produci solet: vt à κυανός breui, κυά-
νεος prima longa.

A N C I P I T E S vocales corrip-
untur ante cōfonātes citra penultimā.

A ante B

ἀβυδός, ἀλάβαστρον, ἀραβέω.

A ante Γ.

ἀγαθός, λαγώς, πάγουρος.

Excipe ἰθαγενής, σφραγίζω, ναυαγέω, ναυ-
άγων.

A ante Δ.

ἀδελφός, γάδρα, χερμαδίου.

Excipe

ἀδικῶς contractum quasi ex ἀδικός: nā
ῥαδιος volunt scribi per α, vt ῥᾶον, ῥᾶτος,
& ῥάθυμος propterea produci etiā sine ι.

A ante Θ.

καθαρός, ῥαθάμιγξ.

Excipe γαθυγίς, & ῥάθυμος.

A ante K.

ἀκέομαι, ἀκύνω.

Notabis quædam quæ contractione
longa sunt, ἀκύνσιος, διάκυνος, quasi ab
ἀεκύνσιος, διαέκυνος, λακέω, μακεδανός, συρα
κόσιος, φαμακία: & numeralia in ἀκόςιος: vt
διακόσιος, τριακόσιος.

A ante Λ.

βαλήτης, δαυδάλεος, κεφαλῶνος, μαλακός,
πηδάλιον.

A ante M.

ἀμιλλα, ἀμείβομαι.

Excipe ἀπάμψα, δαμοίτας, βύδαμιππος,
ἀμητος, & ἀμητής. ἀμψώ commune est.

A ante N.

ἀνεμος, θάνατος.

Excipe δάκρυς flu. κρανείνος, κροίφα, κροίον, μακρός, νεανίας, παχυδίς, & aliquā do ἀνέψιος.

A ante Π.

ἀπάτη, δαπανάω.

Excipe ἀπιδανός ἀπεννίνος, ἀπειρος pro ἡπειρος, δραπέτης, δραπετίδης, νάπεια.

Nam ἀπόλλων Homero a commune habet: reliquis ferè breue.

A ante P.

ἀεισος, ἰππώλειον, & cætera diminutiua in ἄλειον, κλάειος, χαράττω.

Excipe ἀμάρακος, ἀράομαι, ἀρήτη, ἀρητός, ἀρητήρ, ἀρήτειρα, ἀριώη vrb. κείων flu. κέραβος, μαρύομαι.

A ante Σ.

κασίγητος, ασιή.

Excipe ἄσιος, ἀπάδης, ἄσωπός flu. ἀπαράσιμος, ἰάσιος, κρασίον, πασιφάη, πασιφάης, δὲ κροπία ἀ κεράω κερῶ: sed ἀκροσία κρο breue habet, quia ἀ κροτέω κροτῶ, vt do

cet Moscopulus.

A ante T.

ἀκράλισον, ἀπρασπός, κρατέω.

Excipe βατήειον.

ἀπερος contractum esse admonuimus ex ὁ & ἔπερος, θάπερον ex τὸ & ἔπερον: ob id-
que α in utroque produci.

A λαῖς quoque composita, id est à la-
pide α longū habēt: vt λαβμία, λατύπος.

A ante Φ. X.

γλαφυρός, σαφυλή, Αχιλλεύς, Αχαιοί.

Excipe duo ἐπάφιος, & πρᾶχαιρος piscis
nomen.

I ante B

λιβύη, σιβαρός, ἰβυκός.

Excipe ἰβυεις vel ἰβυει, vi bis nomē.

I ante Δ.

ἑιδάηνω, σίδηρος, κυείδιος, γναμίδιον, & si-
milia: nam deriuata in ἰδιον tres extre-
mas corripunt.

Excipe ἀκιδάλιος, ἰδαῖος, ἰδάλιον, ἰδομε-
ιδός, πιδύω, πιδύτης, σιδώνιος, χελιδόνιον.

I ante Θ.

κίθαρος, ψιθυρίζω, ἕθνηνός.

Excipe βιθωία, ἰθιώω, ἰθιώτωρ, σιθωνία, πηθωνός.

I ante K.

ἰκέτης, σικελός.

Excipe Δεικίτη, ἰκεσίη, ἰκέσιος, ἰκάρως, ἰκέ-
ριος, κικαίω, κικαμα, νικαίω, νικίας, νίκαυδρος, σι-
κηνίη, σικιλίη, φοινίκεος, φεικάλεος, φεικώδης.
commune est ἰκελος.

I ante Λ.

λιλύβη, φιλέω.

Excipe ἰλεός, ἰλυός, ἰλιασός, ἰλαδόν, ἰλιος,
ἰλασμός, μίλητος, μελίλωτον, ὀμιλαδόν, ὀμιλέ-
ω, πιλέω, σιλωός, φιλητεύω, φίλομα, χιλέυ-
ω, χίλια, χιλιάς, χίλιοι, χιλώθρον.

Communia sunt ἰλαος, & ἰλαμα.

I ante M.

χίμαρος, ἰμάσθη, σιμός.

Excipe βειμάω, βειμαδόν, δριμύλος, ἰμέ-
ρα vrbs & flu. ἴμερος, ἰμερός, ἰμείρω, μιμοῦ-
μα, μίμημα, μιμηλός, σιμάθη.

Quæ à ἕμῃ sunt siue composita, siue
deriuata: vt ἧμιος, ἧμνος, ἕμαλίτης, adde

Φιμώδης.

I ante N.

κρίνησα, κινύρομη, μινύρομη.

Excipe γίνομη, vt γινώσκω, δίνησις, δι-
 ηείς, εἰνεός, θρινακίη, ἰναχός, ἰνωπός, ἰόνον, κι-
 νέω, κίνυμι, κινύφιος flu. ἀκροθίνια, τρινακρία,
 λακίνιος, λακινίας, μινώϊος, πινύσκω, σίνομη, δελ-
 φίνιος.

I ante Π

λιπαρός.

Excipe ἡνίπαπε, λιπαρῶ supplico. διίπε-
 τής, Ευεπίδης, εἰπίζω, εἰπάων mons.

I ante Σ.

κλισία, πισίδαυ.

Excipe βισάλτης, βισαλτία, βεισήϊς, ἴσθμ-
 φρος, ἴσσοφουρίζω ἴσαῖος, ἴσαζω, κενόσαλος, μισα-
 ρός, μισέω, ἴσουρος, πισιδικός, πισιδής, σισύμβια
 σίσυφος, σισυφίδης, πισιφόνη, φθισήνωρ, χερσίσιος.

I ante T.

μιτυλιώη. λιζανεύω, ἴτυλος.

Excipe ἰτέα, τίτυρος, τειτωής, τειτογέν-
 ρεια, τειτογενής, ἰπιμονός.

I ante Φ.

Νιφετός, νιφόδος.

Excipe διφάω, διφήτωρ, ίφιτος, ίφιος, ίφιγένεια, Ιφιδάμας, ίφίνοος, cæteraque ab ίφι, & τειφυλλίς. Sed commune est πιπαύσκω.

I ante X.

κιχέω. Sed κιχάνω producitur.

Υ ante Β.

Ταλθύβιος, κυβισάω.

Υ ante Γ.

ύγιής, ευχερός, ώγυγή.

Excipe γυγαῖος, μυγαλέη, πυγίω, θυγάτηρ aliquando in obliquis.

Υ ante Δ.

κυδιμός.

Excipe κυδάλιμος, μυδαλέος, κύδιμος, κυδάνω, κυδιόω, πυδάω.

Υ ante Θ.

έρυθάνω, κυθέρφα.

Excipe έρυθιόω, Πυθαγόρας, πυθεδών, πύθιος, μυθοῦμαι & ab eo deriuata: vt ᾠδαμύθιον, ψυμμύθιον.

Υ ante Κ.

πυκινός, μυκῆναι, γλυκερός.

Excipe ἐρυκακέω, ἐρυκανάω, μυκείομαι,
μυκηθμός, Φυκίόφς, Φυκίον.

Υ ante Λ

ὕλακτέω, ὕλάω, Φυλάτῃω.

Excipe θυλακίτις, θύλακος, θυλακώδης, κοῖ
κάλιον, παμφυλία, σκύλομαι, συλάω, συλβύω,
σφονδύλφον herba, ὕλαϊός, ὕλακῆ, ὕλακόμο-
ρος, ὕλακίδης, φυλείδης, φύλοπις.

Υ ante M

κύμινδις, πύμαζος.

Excipe ὑμέες, ὑμέας, ὑμέων, ὑμέτερος, ἄμυ
μόνη, θυμούμαι, ἐνθύμημα, θυμώδης, θυμῆ-
ρες, θυμάνω, κυμαῖος, κυμάνω, κρυμώδης,
λυμάνω.

Υ ante N.

δνώαμαι, πτωικός, κυνέη.

Excipe βιθυνία, γρωίος, & aliquando
composita à ξωὸ vel σωὸ: sic tamen vt
liquida positionem faciat: vt ξωήϊον, ξω
ίημι, σωεχές, ξωόω.

Υ ante Π

κύπελλον, κυπέλαιος.

Excipe λυπέομαι, τρυπάω, τρυπάνον.

Bb.i.

*Inuenio in γειναι plar. nūm.
pro rānis uolūda ebreie, q̄bz
v̄ pondūm sūt uides. Alij trā
narum yillos uerunt.*

Υ ante Ρ

γυῖνος, θυῖον, μῦτιεῖα, ψιθυῖσμα.

Excipe ^{in, uerba uerbo} γυῖω, ^{in, uerba uerbo} γυῖος, κυριῶη, κύειος, κυ
^{in, uerba uerbo} εῖνος, ^{in, uerba uerbo} μῦειος, ^{in, uerba uerbo} μῦεῖα ^{in, uerba uerbo} μῦεῖνα, πλημμυρέω,

^{in, uerba uerbo} σείζω, ^{in, uerba uerbo} σφυῖνα, ^{in, uerba uerbo} τυῖθεις, ^{in, uerba uerbo} φυῖω. Compro-

fita à πῦρ alia habent υ longum ante ρ: vt

πυῖμις, πύραμος & πυράχμης: alia breue,

vt πυρά, πυράκμων, πυράζα: alia variāt,

vt πυριῶη, πυραιγής.

Υ ante Τ

θύρύτερος, θυῖαλη, θυῖαλεύω.

Excipe ἀπυῖτωνη, ἀυῖτέω, θυῖαλμος, θυ-
ῖαλιά.

Υ ante Φ

πυφάλα, πυφάδς.

Excipe εἰλυφάζω, κωλίφιον, τύφομη.

Υ ante Χ.

κῦχιος, ὑποβρῦχιος. βρυχανάω longū est.

REGVLA III.

A, I, & Υ, in secunda à fine, vt in ter-
tia, corripiuntur ante quamlibet vo-
calem.

*μῦρος. Αἰγύτιος
ἐστὶν ἄριστος, ὁ δὲ
ἐστὶν ἐν ἑσπέρῳ ἀρισ-
τὸν. Εἰς ἡσπέρῳ
ἀριστὸν ἄριστον
ἢ ἑσπέρῳ ἀριστὸν
ἢ ἡσπέρῳ ἀριστὸν.*

in *ia* habent etiam *i* breue ante *a* longū:
sed *μία* & *ία* omnino corripuntur, &
αία producitur.

βίος, φίλιος, ὀλβιος, & similia tū πρὸ οξύτονα,
tum *περὶ προξύτονα* in *ις*: vt *χίος, Φήιος*:
nam primitiuū *χίος*, breue est vt *ίος*. Sic
Διός genitiuus: nā *διος* nominatiuus pro
ducitur contractione pro *δίος*.

θιείον, γραμματίον, & id genus diminutiua
in *ιον* siue accentum habeant in secunda
à fine, siue in tertia.

Excipe *άνιη, αγκίη, κενίη, καλίη, Ionica*
quæ etiam in *a* desinunt, vt *ὄρμηι, εφίον,*
μυίον, πῖαρ, πῖηρ siue *πίερ, πῖον*: & cætera dis
syllaba appellatiua in *ίωv*. *βελίωv, & si-*
milia comparatiua ίωv tertiã à fine produ
centia. nam neutra in *ιον* corripunt pe
nultimam, vt τὸ *βέλπιον, ἥδιον*.

Et masculina quorum antepenulti
ma correpta est: vt *κακίωv, ταχίωv*. Sic *λυ*
κίωv breui penultima.

δολκαλίωv, ζωπυρίωv, & similia quorum
genitiuus in *ωνος* penultima longa, *δολκα*

λίωνος, ζωπυρίωνος. Nam finita in *ων* quæ
ων mutant in *ονος* per *ο*, longum habent
i: vt ἀμφίων ἀφίονος, βραχίων βραχίονος.

Compositum *ωεικπών* breue est.

Φήη, φήος χήος gentilia. Et propria θήος,
κρήος, κήος, πήος, φλίας, δήος, διά, εἰδής pro
meridiano.

Διογενής & similia ob breuium multarū
concurfionem.

Et Dissyllaba ὀξύτονα in *ίος*, vt κρήος, ἰός
venenū, præter ἰός æqualis, μεθίω, παρίω,
φήω, χηίω.

Communia sunt ἰή, ἰοί, ἰε, ἰή, ἰοιδυ, & si-
milia cum compositis.

λίαν, οἶω, τίω, ἦια, βύδης, ὑπώδης.

Nam ὠείων, κρονίων variant.

Υ ante vocales breue in penultima: vt
Αμφίβύων ἀφιτεύονος, Αμφίων ἀμφίονος, δύ-
κτυον, κρύος, μεθύω, πανύω.

Quanquam pleraque in *ύω* *υ* com-
mune habent in præfenti, sed in futuro,
futurique formationibus, longum.

Excipe ἐνύω, θυάς, κούαζ, μύω, μυών, μύ-

ωψ, πῦος, σῦαξ, ὕω.

Item verba in ὕω duabus cōsonis præcedentibus, vel certè duplice:

πῦω, ποιπνῦω, ξῦω, ἰδρῦω.

Et quæ in ὕω tertiam à fine lōgã habēt.

ἐρητύω, ἰμύω, μαρύομαι, ὠρύομαι.

Hæc tamen sunt communia.

θῦω, λῦω, ρύομαι, δακρύω, κωκίω, δύω, φύω,
ἐρύω, ἀρύω, βρύω, ἀνύω, μηνύω.

A, I, & Y in penultimis corripuntur ante omnes consonantes.

A ante B.

ἐκἀβη.

A ante Γ.

ἀγω, τραγος.

Excipe ἀαγής, ἀγίς, δαγός, τραγμα,
σφαγίς, ταγός.

A ante Δ.

βραδύς, κλάδης, μενοιτιάδης, & similia Patronymica, in quibus Poetæ interponunt i breue, si precedat η: vt πηληιάδης pro πηληάδης.

Excipe ἀάδης, λαάδας, λαάδων, ὀπαδός,

σπάδιξ.

A ante Θ.

βαθύς, πάθος.

Excipe κεφαλις, ἄθλον contractum pro
ἀέθλον.

A ante Κ.

κακός, πολλαίκις.

A ante Λ.

μάλα, ἀπαλάς.

Excipe ἀμάλη, & ἄλες contractum ex
ἀολέες, δαλός, Σαρδανᾶπαλος, εὐμφαλος.

Nam ὀμφάλη a vtrinq̄ue longis cin-
ctum longum cogitur habere in heroi-
co versu. sic τεικέφαλος, primis duabus
cōtractis, necessariò penultimā produ-
cit, quam Primitiuū κεφαλή contrahit.

A ante Μ.

θάλαμος, πλοκαμῖς.

Excipe ἀμός, pro ἡμέτερος, δᾶμις, δά-
μιον, Φρασίδαμος, & verbalia in αμα, vt νᾶ
μα, θυμίαμα.

A ante Ν.

κωνών, οὐρανός, ἀνδάνω, & cætera Polyssylla-

Bb.iiii.

ba in ἀνω, ὠκεανός.

Excipe ἀγᾶναξ, ἀγαθάνωρ, βιάνωρ, ἐρανός, ἰᾶνος, ἰκάνω, κιχάνω, νεᾶνις, νικάνωρ. Φθάνω, δανός, & similia difyllada in ανός. Ἑρεθανός καρμανός, Ἑρεθανις, καρμανις, reliquaque id genus gētilia in ανός & ανις, Ιουλιανός Ἡρωδιανός, Λουκιανός, & alia in ανός, quæ vt minimum quatuor syllabis constant: quanquã in exámetro versu etiam contrahuntur.

Commune est ἐανός, & ἄνω pro ἀνώω expedio.

A ante Π.

ἀλλοδαπός, ἄπας, ἄπαν, Att. Ἐπίπης.

Excipe ἄπις, ἄναπος, flu. ἰάπυξ, νᾶπυ, ᾠρίαπος, Ἐραπις.

A ante Ρ.

καθαρός, σιβαρός, χάρεις.

Excipe ἄρα interrogādi: nã pro Itaq; vel ergo, ἄρα magis vtrinque breue est. βᾶεις, ἄσαρος flu. διμάρας, θυμαίς, καίς ριςcis, κατᾶρα, νάρων flu. πάραρος, φαίς, πᾶρα. In αρός difyllaba ὄξυτῶνα, vt λαρός. Item polyfyllaba in αρός, modò tertiam

à fine producant: vt *μισαρός*.

Variant *ἀεις, ἀρή, & φάρος* pro veste.

A ante Σ.

δασύς, θάσος.

Excipe *ἀοίς, ἄων, θᾶων, ἰάτος, ἰάων, κῆσις, μάσις* vibs, *πράσων, πῆσις, φᾶσις.*

A ante Τ.

θάνατος, δέκατος, & similia βαρύτονα in *ατος* vel *ατον* poly syllaba, vt *φίλατος, ἀχάματος, πήματον, ἔγατον.*

Excipe nomina lapillorum in *άτης*, vt *ἀχάτης, γαλάτης*, & gentilia masculina in *άτης*, & foemina in *ᾶτης*, vt *σπαρτιάτης, σπαρτιᾶτης, ἄτος & ἄτη* contracta ex *ἄατος & ἄατη, ἀθέατος, ἀθέτος, ἀπυροθέτος, ἀόθέτος, κρητήρ, φράτωρ, φράτηρ, διφράτης* flu. *θάπρον, θέατον, θεατος, ἰάτος, κείθετος, flu. ὀρεατός, πρέπῳ.*

A ante Φ.

φάφω, σάφα.

A ante Χ.

χάχα, χάχης.

Excipe *τραχὺς cum compositis. Ταχυ*
a commune habet.

I ante B.

λιβάς.

Excipe *ἀκριβής, εἰσίβη, θλίβω, ἴβις, σί-*
βη, τίβωρ.

I ante Γ.

λιγύς, ὀλίγος γίγας.

Excipe *μίγω, πνίγος, ρίγος, σιγή. πνίγω*
variat.

I ante Δ

ιδέ, κομιδή.

Excipe *διδῶ, εἰλιδόν, ἴδη, γνίδω, πίδαξ πο-*
λύιδος, σίδη, χελιδών, χλίδη.

I ante Θ.

λίθος, πῖθος.

Excipe *βεῖθος, βειθής, βείθω, ἐρυθρὺς, ἰ-*
θὺς, κριθή, λίθος proprium, σιδών.

I ante Κ

δίκη, γραμματικὸς, & possessiva reliqua ὀ-
ξύτοια in ικός & in ική ικόν: vt μουσική, τε-
λικόν.

Excipe *ἀκικὺς, γρήνικος flu. κίκυς, νίκη, Φοι-*
νίκη, Φείκη. μυείκη variat.

I ante Λ.

ποικίλος.

Excipe ἀγίλος, ἄργιλος, ἴλος, ἰλὺς, κενίλη, νευγίλος, ὄμιλος, οἴλβος, πέδιλον, πῆλος, σμίλαξ, σμίλη, σμίλος, σπῆλος, χίλος, χίλων.

Nam in barytonis in ἰλος vt υλος, anceps brevis est in penultima.

I ante M.

λιμῶ, ἄλκιμος. quia deriuata polysyllaba in ἰμος breuem habent penultimam, modò simplicia sint.

Excipe βείμη, βειμῶ, δριμύς, κλιμαξ, λιμός, μῆμος, σιμός, ἕμη, Φιμός ἀπιμος, ἴφιμος, & cætera composita in ἰμος.

Item verbalia in ἰμα à præteritis penultimā producētibus, μῆνιμα, χριμα. ἰμὰς variat.

I ante N.

ἀκλινής, πῖναξ, σαειός.

Nam adiectiua polysyllaba ἰξύονα in ἰνός quæ temporis habent aliquam significationem, contrahunt penultimā: vt βαρύονα quæ significant materiam,

vt κέδρινος. Sic καρρέϊνος, κότινος, κόφινος κείνον, λίνον, λίνος, νίνος, πίνος.

Excipe Αιχρίνης, ἀπεριπής, ἐρινὰς θαμινός, θεινὰς, θειδακίτης, ἰνὼ, κλίγη, μίνως, ρίνος, Φινδός, χαλινός.

In ινος & in ινον βαρύτερα quæ materiā non significāt: vt δίνος, γεινός, λατίνος, κέμιος, σελινον.

Fœminina in ίνη, modò sint quatuor vt minimum syllabarum: vt αἰδρασίνη, ἠρωίνη. Sed εἰλαπίνη penultimam habet breuem.

Item trissyllaba, quæ vtraque extremas breues habent, vt ἀξίνη ὑσμίνη.

Et dissyllaba duo ρίνη, δίνη.

Propria etiam, maximè locorum: vt αἴγινα, καμάρινα.

Et verba in ίνω aut ίνομαι, vt κλίνω, κρίνω, πίνω, γίνομαι, σίνομαι.

I ante Π.

λίπος

Excipe χριπείς, ἐνιπείς, ἄειπος, ἐλίπω, πρθενοπίθης, ριπή, εἰπείς, εἶπη νηβς, σιποις

κρίσις, σκίπτω.

variant ἐνίπη & εἶπω.

I ante Σ.

ἡμῶν, ἴσως fortè, κλίσις, κρίσις, μῖσος piaculū, σφίσιν datiu⁹ p^ruralis tertiæ personæ.

Excipe ἀγχίσις, ἀμφισός ἀμνισός, βεμισός, ἡμίσις, ἴσως, μῖσος odium, ἴσις, πῖσις vibs, ἴσις, πῖσις vbertas, πισήσις vber, τελμισός.

Commune est ἴσος æqualis cum compositis. Sic ἔκ κρίσις. Νοσηρ. pag. 42. Ver. 1. ἔκ γυν. 43. 3.

I ante Τ.

ἀλφίτα, θεόκριτος, ἴτις.

Excipe ἀκρίβις, ἴτις vibs, ἴφίτις, κλίτις, λίτις, λιτήσις, παλίτις, σῖτις, τιτόνις, τίφτις, τίτις, φῖτις, φείτις, vnde πέφεικα.

Et nomina finita in ἴτη: vt ἀφροδίτη, μελίτη.

Et in ἴτης vel ἴτις: vt ἰπλίτης, πολίτης, μακαρίτης, ὀνίτις.

Notentur verbalia quæ cum primitiuis vnde formantur peultimam corripunt: vt κριτήσις à κέκριται, etiam in compositione διακροκρίτης.

I ante Φ.

Ξίφος, ἔειφος, Ἀντίφος.

Excipe ρεῖφος, ἴφι cum compositis & deriuatiuis, εῖφος, σείφος, σίφων, ἰφδύς, ἴφισ. ἴφω variat.

I ante X.

είχω, δουλιχός.

Excipe ἴχωρ.

Υ ante Β.

άλύβη, κύβος.

Excipe ὑβός.

Υ ante Γ.

ζυγόν, μαρμαρυγή, φυγή.

Excipe ἀμαρυγή, γύγης, ἰϋγή, λαιτρύγων, ὄλολυγών, ὄλολυγή, πυγή, τρυγών.

Υ ante Δ.

κλύδων, ἀμυδισ.

Excipe ἀβυδός, βοτρυδών, εἰκυδής, κῦδος, λυδός, τυδός, φερεκύδης. ὑδωρ variat.

Υ ante Θ.

σκύθης, ἐγύθι.

Excipe βῦθος, μῦθος, ζῦθος, πύθω verbū, πυθών nomen.

Υ ante K.

γλυκὺς, μύκης.

Excipe βρυκός, βρύκω, κέρκυρα, συκῆ, σῦ-
κον, φυκίς, φῦκος.

Commune est ἐρύκω.

Υ ante Λ.

σύραξ, πύλος, μορμύλος.

Excipe ἄσυλον, εἰφύλη, κέδυρα, εὔλος,
τύλη, φυλή, μυλάς, ἕραξ, ἕλη, φύρας, φυ-
λάς, φυλῶ, χυλός.

Et Substātiua Difyllaba in υλον, vt σῦ-
λον, φῦλον: præter ξύλον.

Υ ante M.

θύμος βαρύτονον, πολυάνυμος, & similia ab
ὄνομα, ὑμῖν, & verbalia in υμα, vt χύμα,
πλύμα.

Excipe θῦμα, κῦμα, & aliquando λῦ-
μα, ἀμύμων, θυμῶν, κύμη aceruus, ερυμῶν.

Et difyllaba in υμός, & ab ipsis compo-
sita, vt θυμός, ξυμός, πῶς θυμος, χυμός, & cæ-
tera verbalia masculina in υμος, à prima
perfecti deducta, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμῶς,
ὑμέτερος, & ὑμός.

In verbis in *μ* penultima thematis numero tantum singulari praesentis imperfecti, & posterioris indefiniti actiui producitur: vt *ζεύγνυμι, ἐζεύγνυω, ἔδω, ἔδως, ἔδω*. Numero vero duali & plurali & in infinitiuis inde formatis penultima illa corripitur, *ζεύγνυτε, ἐζεύγνυμι, ζεύγνυσθε*.

Sed dissyllaborum indefinitum secundum omnino contrahit penultimam, etiam numero duali & Plurali: vt *ἔδύτιω & ἔδυπε* apud Homerum.

Υ ante N.

διχαιοσύνη, κερώνη, & similia polysyllaba in ωή: γωνή etiam cum compositis, vt *αἰσρόγυνος*.

Excipe dissyllaba in *ωος & ωή: Φρύνος, θύνος, μωή, Φρωή*.

Et haec polysyllaba.

αἰδύδωος, κίνδωος, λάγυνος, ὀρκύνος, πάχυνος, βιδυνίς, γερυνδίς, γορτυνίς, δίκτυνα, μαρυαδύος, τύνη pro *συ* Doricè, *ωῖς, Φορκυίς*.

Verba item polysyllaba in *ώω*: vt *μο-*

λιώω, ὄτρωω.

Ξιωός, à ξιω, sic in liquida vim positionis habet. Nam κύων, κυνός facit, penultima breui.

Υ ante Π.

κτύπος, ῥύπος

Excipe γρυπός, λύπη.

Υ ante Ρ.

λύρα, μέρον, πορφύρα.

Excipe ἀγκύρα, ἀλιμωρής, γέφυρα, γυρή, γυρός, κυνήρη, κέρκυρα, κδρός, λάφυρα, μελίγυεις, νίσυρος, ὄλυρα, ὀνόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυείς, πυρός, σκδρος infula, σύειγξ, σφύρα malleus (nam σφυρῆν pro parte pedis corripitur, etiam in compositione, vt κακλίσφυρος) τυρῶ, τυρός, & cetera ὀξύτονα in υρός, vt ἰχυρός.

Et verba in ὑρω vel ὑρομαι: vt Φύρω, σύρω, μύρομαι, κύρομαι.

Υ ante Τ

κλυτός, φυτόν, ἡῦτε.

Excipe tam deriuata quàm verbalia in υτης, υτις, & υτηρ, modò proneniant à

Cc.1.

verbis penultimam producentibus : vt
μηνυτής, μηνυτήρ, παρυσούτης, παρυσούτις.

Item ἀδάκρυτος, ἀλίπτυστος, αὐτή, βυλυ-
τός, βηρυτός, γαρυτός, κωνυτός, ρύτωρ, ρύτή, λύ-
τωρ, μηνύτωρ, & similia ρυτός, σκυτός.

Υ ante Φ.

τρυφή, κῦφος vrbs, κερυφή.

Excipe εἴςυφος, κέλυφος, κυφός incuru⁹,
κῦφων, εὔφω, εὔφος, τῦφος.

Υ ante X.

τύχη, βρύχα, ἑσπεύρυχα aduerbium.

Excipe verba finita in ὑχω: vt βύχω, ψύ-
χω, βρύχω, & βρύχη, ψυχή, βῦφος, εἰμβρύχης,
σαμψύχος.

Item nomina ad ὀρύττω formata, vt
τυμβωρύχος, τριχωρύχος.

FINIS.

N U M E R A L I A

Εἷς, μία, ᾧ.	Πρῶτος.
Δύο.	Δεύτερος.
Τεῖς & τρία.	Τρίτος.
Τέσσαρες & τέσσαρα.	Τέταρτος.
Πέντε.	Πέμπτος.
Ἑξ.	Ἑκτός.
Ἑπτά.	Ἑβδόμος.
Ὀκτώ.	Ὀγδός.
Ἐννέα.	Ἐννατός.
Δέκα.	Δέκατος.

Obferua in numeralibus compositis maiorem numerum præferri minori sine coniunctione, vt δεκάτεια: contrà minorem maiori accedente copula καί: vt τειακαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, &c.

Ἐνδέκα.	Ἐνδέκατος.
Δώδεκα.	Δυοκαίδεκατος.
Δεκάτεια.	Τριοκαίδεκατος.
Δεκατέσσαρα.	Τεσσαρεσκαίδεκατος.
Δεκαπέντε.	Πεντεκαίδεκατος.
Δεκαἕξ.	Ἑκκαίδεκατος.
Δεκαεπτά.	Ἑπτακαίδεκατος.

Δεκαοκτώ.

Δεκασιεά.

Είκοσι.

Εικοσιόν.

Εικοσιδύο

Τριακέντα.

Τεσσαράκοντα.

Οκτωκαιδέκατος.

Εννεακαιδέκατος.

Είκοσός.

Είκοσός ωρεός.

Είκοσός δδύτερος.

Τριακοσός.

Τεσσαρακοσός.

Post τεσσαράκοντα reliqui numeri finiunt in ήκέντα per η : deinde κέντα prioris ordinis in secundo mutatur in κοσός.

Πεντήκέντα.

Εξήκέντα.

Εβδομήκέντα.

Ογδοήκέντα.

Εννεήκέντα.

Πεντηκοσός.

Εξηκοσός.

Εβδομηκοσός.

Ογδοηκοσός.

Εννεηκοσός.

Εκατόν.

Διακόσιοι.

Τριακόσιοι.

Τεσσαράκοσιοι.

Πεντακόσιοι.

Εξακόσιοι.

Επτακόσιοι

Εκατοσός.

Διακοσιοσός.

Τριακοσιοσός.

Τεσσαρακοσιοσός.

Πεντακοσιοσός.

Εξακοσιοσός.

Επτακοσιοσός.

Ο'κτακόσιοι.

Ο'κτακροσιοσός.

Ε'ννεακόσιοι.

Ε'ννεακροσιοσός.

Vide in secundo hoc ordine vt secun-
da syllaba scribitur per α, non per η.

Χίλιοι.

Χιλιοσός.

Διχίλιοι.

Διχιλιοσός.

Τριχίλιοι.

Τριχιλιοσός.

Post τριχίλιοι & τριχιλιοσός hi nume-
ri desinunt in ακιχίλιοι & ακιχιλιοσός.

Τετρακιχίλιοι.

Τετρακιχιλιοσός.

Πεντακιχίλιοι.

Πεντακιχιλιοσός.

Εξακιχίλιοι.

Εξακιχιλιοσός.

Επτακιχίλιοι.

Επτακιχιλιοσός.

Οκτακιχίλιοι.

Οκτακιχιλιοσός.

Εννεακιχίλιοι.

Εννεακιχιλιοσός.

Μύριοι.

Μυριοσός.

Δισμύριοι

Δισμυριοσός.

Τρισμύριοι.

Τρισμυριοσός.

Hæc etiam post τρισμύριοι & τρισμυρι-
οσός numeralia desinunt in ακισμύριοι &
ακισμυριοσός.

Τετρακισμύριοι.

Τετρακισμυριοσός.

C.c.iii.

Πεντακισμύριοι.

Ἑξακισμύριοι.

Ἑπτακισμύριοι.

Ὀγδοακισμύριοι.

Ἐννεακισμύριοι.

Πεντακισμυριοστός.

Ἑξακισμυριοστός.

Ἑπτακισμυριοστός.

Ὀγδοακισμυριοστός.

Ἐννεακισμυριοστός.

Sunt & alia in πλῆς.

Διπλῆς.

Τριπλῆς.

Τετραπλῆς.

Πενταπλῆς.

Ἑξαπλῆς.

Ἑπταπλῆς.

Ὀκταπλῆς.

Ἐννεαπλῆς.

Δεκαπλῆς.

Ἐνδεκαπλῆς.

Sunt & alia in πλάσιος.

Διπλάσιος.

Τριπλάσιος.

Τετραπλάσιος.

Πενταπλάσιος.

Ἑξαπλάσιος.

Ἑπταπλάσιος.

Ὀκταπλάσιος.

Ἐννεαπλάσιος.

Δεκαπλάσιος.

Ἐνδεκαπλάσιος.

Et in as fœminina.

Μονάς.

Διάς.

Τριάς.

Τετράς.

Πενμπιάς.

Ἑκτάς.

Ἑπτιάς.

Ὀγδοάς.

Ἐννεάς.

Δεκάς.

Χιλιάς.

Μυριάς.

RATIODIERVM VNI
 uscuiusque mensis dinumerandorum.
 Numeraliũ fœminina vsurpant Græci
 in datiuo, in dinumerandis diebus vni-
 uscuiusque mensis, quẽ diuidũt in tres
 dedecas sequentes.

1.	Νουμηνία	Σκίρροφορεϊαδός.
2.	Δευτέρα	} ισαμύς } μινός } θαρρηλιαδός } νος.
3.	Τρίτη	
4.	Τετάρτη	
5.	Πέμπτη	
6.	Έκτη	
7.	Έβδομη	
8.	Ογδή	
9.	Ένάτη	
10.	Δεκάτη	

Hic subauditur ημέρα, vt sit ημέρα δευ-
 τέρα ισαμύς μινός, id est die secunda mē-
 sis ineuntis.

11.	Πρώτη	} ὅτι δέκα μυῖος θαρ γηλιῶνος.
12.	Δευτέρα	
13.	Τρίτη	
14.	Τετάρτη	
15.	Πέμπτη	
16.	Ἑκτη	
17.	Ἑβδόμη	
18.	Ὀγδοῦ	
19.	Ἐνάτη	
20.	Δεκάτη	

Sic πρώτη ἡμέρα ὅτι δέκα sub. ἡμέρας,
 primo die supra decem dies, id est vn-
 decimo.

30. Ἐνὴ καὶ νέα	Ἐκατομ-
29. Δευτέρα	βασιος.
28. Τρίτη	
27. Τετάρτη	Φθινοτος
26. Πέμπτη	
25. Ἑκτη	μιλιος
24. Ἑβδόμη	Ἐκατομ-
23. Ὀγδοή	βασιος.
22. Ἐνάτη	
21. Δεκάτη	

Sic δεκάτη sub. ἡμέρα, φθινοτος decimo die mēsis finiētis, id est vicésimo primo. Nam tricesimum diem ἔνω καὶ νέαν appellant, voce σελιών subaudita, quasi veterem nouāque lunam, seu intermedium lunam: quod est confinium definentis lunæ & renascentis. Primum autē νεομιλία & νεμιλία quasi nouā nascentemque lunā (μιλή enim lunam significat, & νέος recentem) appellāt Græci: quòd menses non à Calendis vt Romani, sed à lunæ initio auspiciantur.

MENSIVM NOMINA

Εκατομβαιών,	} ωνος.	Iunius.
Μεξαγειτιών,		Iulius.
Βοηδρομιών,		Augustus.
Μαμακτηριών,		September.
Πυανεσιών,		October.
Αΰθρησιών,		November.
Ποσειδεών,		December.
Γαμιλιών,		Ianuarius.
Ελεφηβολιών,		Februarius.
Μοιουχιών,		Martius.
Θαργηλιών,		Aprilis.
Σκιρροφοριών,		Maius.

ERRATA.

Fol.	Verf.				
7.a.	2.	Quinque in ως	87.b.	19.	tantum
10.a.	16.	ὀλιγοπαθεῖ	cod.b.	20.	ἐχάροντο, κεχάρ- ροντο.
cod.b.	8.	ὀλιγοπαθεῖς			
11.b.	6.	μείζονα, οα, ω.	cod.	21.	ἐκιδόντο κεκί- δόντο.
cod.	20.	ὀλοπαθεῖ			
25.b.	22.	παράτω, &c.	97.a.	4.	proiiciunt.
28.b.	13.	αυεῖρε	cod.a.	5.	ἰάσι
30.b.	3.	habent.	98.a.	7.	literæ
32.b.	9.	ἀνδιζοικα, &c.	72.b.	20.	ἴνα ὅπως νε
38.b.	4.	ἐπειθόμεν.	122..b	22.	ἑαυτῶν
54.a.	6.	ᾠται	124.b	17.	ταχῆς
55.a.	6.	ἀναδίπλωσιν.	126.a.	13.	παρεσῶτων
64.b.	10.	οι.	127.b		ὀρθῆς
66.a.	16.	ἐσάμην.	cod.a.	7.	δειότατον.
cod.b.	3.	Subiunctiui.	131.b.	6.	συνδύπνων
67.b.	5.	uerbalia.	141.a.	17.	ἐπιμέλει ἕτησι.
68.a.	11.	ξαι, κται,	157.a.	15.	ἐγκυκλίον
cod.b.	17.	παράξις	183.b.	20.	13. Diminutiua
69.a.	5.	ἔφορχα	184.a.	19.	σώφρων
76.a.	21.	diffyllabum.	cod.a.	20.	γίπνοσ
77.a.	22.	præter diffylla- bos παλαιωμδρως	cod.b.	7.	δαίφρων
			cod.	20.	quanta sit.

Ob. 6, II, 3440

